

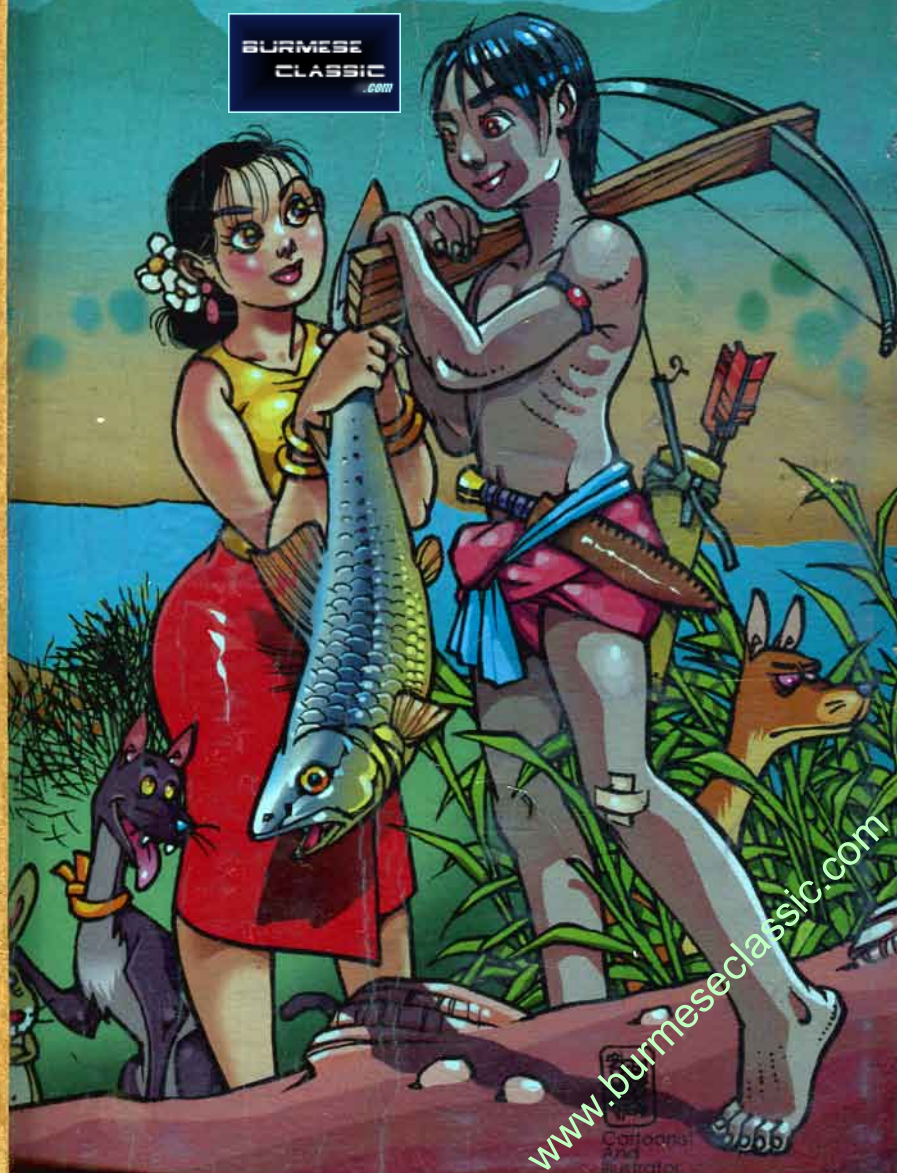
www.burmeseclassic.com

အချစ်ဟာသ လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

သရဲသမီး

ပုဒဲး

BURMESE
CLASSIC
.com

www.burmeseclassic.com

Cartoonist
And
Illustrator

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၁၅၀၈၀၉
 မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၃၅၃၀၉၀၉
- ထုတ်ဝေသူ ◆ ဦးကျော်ဆန်း (မြ-၀၉၃၂)
 ရဲအောင်စာပေ၊ အမှတ် (၂)၊ ချန်း(၁)လမ်း၊
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
- အတွင်းပုံနှိပ်သူ ◆ ဦးကျော်ရင် (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
 ၂၂၅၊ ၃၂ လမ်း၊ ယန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
- အမိုးပုံနှိပ်သူ ◆ ဦးကျော်ရင် (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
 ၂၂၅၊ ၃၂ လမ်း၊ ယန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
- ပုံနှိပ်ခြင်း ◆ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ။
- အုပ်စု ◆ ၅၀၀ အုပ်
- တန်ဖိုး ◆ ၁၀၀ ကျပ်
- ဖြန့်ချိရေး ◆ ဖိုးလည်ညွှတ်စာပေ
 အမှတ် (၂၂၃)၊ ၈-၄၊ ၃၁ လမ်း၊
 ယန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 -095163764/-095089894

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကတ်တလောက်အညွှန်း” (CIP)

ချစ်မျှားရှင်

ဖူးစာ / ချစ်မျှားရှင်။

- ရန်ကုန် ၊

ရဲအောင်စာပေ၊ ၂၀၀၉။

၁၆၅ စာ၊ ၁၃ x ၂၀.၇ စင်တီ။

(၁) ဖူးစာ

၀၉၅-၈၃

အခန်း(၁)

နန်ယောင်ရွာ...။

စပါးစိုက်လည်းအောင်သည်။ တခြားသီးနှံတွေလည်း ထွက်
 ဖာယ်ဆိုတော့ စီးပွားရေးအတော်အသင့် ကောင်းမွန်တဲ့ရွာကလေး။

စိမ်းလန်းစိုပြေတဲ့ လယ်ကွင်းကလေးကို ဖြတ်ပြီး မောင်းထု
 သံက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘အရေးကြီးကိစ္စတစ်ခုကို ဆွေးနွေးရန်ရှိပါသဖြင့် မွန်းတည့်
 ဆယ့်နှစ်နာရီတိုက်တွင် ဦးစိန်ခိုင်၏ အိမ်ရှေ့မြေကွက်လပ်သို့ တစ်အိမ်
 တစ်ယောက်လာရောက်ကြပါရန်’

‘ရောက်ရှိမလာသူအား ဒဏ်ကြေးငါးကျပ်ပေးဆောင်ရမည်။

ပုံ သူကြီး’

‘ဒူ... ဒူ... ဒူ’

ကြားရသူများ အလွန်အံ့သြသွားကြ၏။ ဘယ်နှယ် ခါတိုင်းဆို
 သူကြီးဦးညွန့်ကြည်အိမ်မှာပဲ လူစုပြီး ကိစ္စဝိစ္စတွေ တိုင်ပင်လေ့ရှိကြ
 တာ။

အခု ဦးစိန်ခိုင်အိမ်ဆိုတော့ ဦးစိန်ခိုင်ကိုများ သူကြီးကင်
 မြှောက်လိုက်လို့လား။

ဒါမှမဟုတ် ဦးစိန်ခိုင် အိမ်ကိုများ စောစောစီးစီး သူခိုးဖောက်
ခံရလို့လား။

သို့လော သို့သော တွေးရင်း ပြောရင်းနှင့်ပင် ဆယ့်နှစ်နာရီ
ထိုးခါနီးတွင် လူတွေဟဖွဲ့ဖွဲ့ရောက်လာကြသည်မှာ ဦးစိန်ခိုင်၏အိမ်ရှေ့
က ငြေ ဂွက်ကလေးပြည့်သွားသည်။

‘ဇာတ်ဆရာရေ... ရုံပြည့်ပြီဗျ။ မြန်မြန်ထွက်ပါတော့’

တစ်ချိန်တုန်းက ရှိစုမဲ့စုပိုက်ဆံလေးနဲ့ ဇာတ်ထောင်စားပူးတဲ့
ဦးစိန်ခိုင်ကို ကာလသားတွေက လှမ်းအော်နေကြသည်။

ဦးစိန်ခိုင်ကတော့ ထွက်မလာပေ။

အတော်ကြာမှ သူကြီးဦးညွန့်ကြည်နှင့် ရွာဆော်ဖိုးထောင်
တို့ အိမ်ထဲမှ ထွက်လာကြ၏။

ပရိသတ်တွေဟာ မီးကိုရေနှင့်ပတ်လိုက်သလိုပင် ရှဲ့ခနဲ
ရှူခနဲ အသံတွေထွက်သည်။

‘တိတ်ကြပါ၊ တိတ်ကြပါ’

ရွာဆော် ဖိုးထောင်က လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်၍ တိတ်တိတ်
နေကြရန် ပြောလိုက်ပြီး ရောက်ရှိလာတဲ့ ရွာသားပရိသတ်တွေကို
တစ်ယောက်ချင်းလိုက်ကြည့်လိုက်တော့...

ရွာသားတွေလည်း သူ့ကိုယ်ကြည့် ကိုယ်သူကြည့်နဲ့ ဘယ်
ယိမ်း ညာယိမ်းဖြစ်ကုန်ကြသည်။

‘ဘယ်သူ ငိုနေလို့ ကိတ်ခိုင်းတာလဲဟင်’

ရွာသားထဲက တစ်ယောက်က ပြောလိုက်သဖြင့်

‘ဟေ့ကောင်... အရိုင်း တိတ်ဆိုတာ အသံမထွက်ကြနဲ့လို့
ပြောတာကွ’

လို့ ရွာဆော်ဖိုးထောင်က လှမ်းဟောလိုက်သည်။

‘ဘူ’

‘အူဝဲ... အူဝဲ... အူဝဲ’

‘ဟဲ့... ဟဲ့... အသံမထွက်ကြပါနဲ့ဆိုမှပဲ အသံပေါင်းစုံက
ထွက်လာသေးတယ်၊ နောက်တစ်ခါ အိပ်ပေါက်သံကြားရရင် ပေါက်တဲ့
လူ ဝန်မခံရင် ကမ္ဘာကျော်စုံထောက်ကြီးတွေရဲ့ စုံထောက်နည်းနဲ့
စုံစမ်းစစ်ဆေးမှာနော်၊ ကြားကြလား’

‘ဘယ်လိုများ စစ်ဆေးမှာလဲ ရွာဆော်ကြီးရဲ့’

ရှေ့ဆုံးတန်း နောက်ဘက်အစွန်းမှာ ငုတ်တုတ်ကလေးထိုင်နေ
တဲ့ ဒေါ်ခွေးမက မေးလိုက်တော့...

‘ဟော... ဟိုမှာ ကျုပ်ရဲ့အင်မတန် အနံ့ခံတော်တဲ့ ခွေးကြီး
မဲလုံးကိုတွေ့လား၊ ခင်ဗျားတို့ တစ်ယောက်ချင်းကို နှမ်းခိုင်းမှာ၊ နောက်
တစ်ခါ ပေါက်ရဲပေါက်’

‘ဘူ... ဘွမ်’

‘ဟင်... ဘကြီးကျော်’

ဟုတ်ပဲ။ အိပ်ပေါက်ရင်း တန်းလန်းကုန်းကွကွ ထလာသူ
ဖိုးထောင်ရဲ့ ဘကြီးကျော်။

‘ငါမနက်က လေပုပ်ထုတ်ဆေးစားထားပြီးမှ မင်းတို့မောင်း
ထုသံကိုကြားရတာကိုးကွ၊ မင်း မနိုင်တံခါးက ပိတ်လို့မှမရတာ’

‘ကဲ... ရှိစေတော့ဗျာ၊ ဟဲ့... ဟဲ့... ဟိုကလေးက ဘယ်သူ
ကလေး၊ အယ်... အယ်... ဖိုးကတုံးပါလား၊ မိသေးဘာလို့ကလေး
ကို ဒီခေါ်လာတာလဲ’

‘သမီးတစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာရှိနေတုန်း အရီးဝင်းက
ကလေးထိန်းခိုင်းခဲ့လို့ ထိန်းနေတုန်း တစ်အိမ်တစ်ယောက်လာရမယ်လို့
မောင်းတီးတာနဲ့’

ရွာဆော်ကြီး ဖိုးထောင် ခေါင်းစားသွားသည် ဖိုးကတုံးက သူ့ကလေး။ မိဝင်းက သူ့မိန်းမ။

‘ကဲ... မိသေး ကလေးကိုယူပြီးတော့ အိမ်ပြန်တော့၊ လမ်းမှာ ရွေးတွေဘာတွေလည်း သတိထားသွားဦးနော်’

‘အောင်မလေး သူ့သားကျတော့ သိတတ်လိုက်တာ၊ လွန်ရော အံ့ပါရဲ့’

ထိုင်နေကြတဲ့ ရွာသားပရိသတ်တွေကြားထဲက တီးတိုးပြောသံ ကိုကြားလိုက်၏။

ဖိုးထောင်က ချောင်းကိုတစ်ချက်ရှင်းလိုက်ပြီး

‘ကဲ... နားထောင်ကြ၊ အခုကိစ္စက အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စပေပဲ၊ မနေ့ညက ဦးစိန်ခိုင်ရဲ့ဇနီးနဲ့ သမီးဖြစ်သူတို့ ရွာထိပ်ညောင်ပင်မှာ ခေါစာပစ်ကြတယ်’

‘ဟယ်... မိန်းမသားနှစ်ယောက်တည်း သွားရသလား’

ရွာသားတွေဆီမှ အံ့ဩသံတွေ ပွစိပွစိ ထွက်လာတာပေါ့။

‘တိတ်ကြ၊ အဲလေ... စကားမများကြနဲ့၊ သူတို့ဟာ သူတို့ နှစ်ယောက်ပဲသွားသွား၊ သို့ယောက်ပဲသွားသွား၊ ဘယ်သူ့အပူမှမပါဘူး၊ ဆက်ပြောမယ်၊ ရွာထိပ်ညောင်ပင်ကိုရောက်ပြီး အရက်ပုလင်းနဲ့ ကြက်ကောင်လုံးကျော်ကို ညောင်ပင်အောက်မှာ ခေါစာပစ်ပြီးတဲ့အခါ ညောင်ပင်ပေါ်က မည်းမည်းကြီးတစ်ခု ခုန်ဆင်းလာပြီး လေထဲမှာ တွဲလောင်းကြီးဖြစ်နေတယ်’

‘အောင်မလေး ဘုရား... ဘုရား... ဒါ ပသျှူးခေါင်းပြတ် သရဲဖြစ်မယ်’

‘မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ ကုလားမခေါင်းဆောင်းသရဲ၊ တိတ်... အဲလေ... ဘာမှပြောမနေနဲ့ဗျ၊ ဒီမှာ ပြောရတဲ့သူ အာပေါက်တယ်၊

ခင်ဗျားတို့ပြောတဲ့ ဘာသရဲမှမဟုတ်ဘူး၊ တောင်းစုတ်ကို အိုးမည်းတွေသုတ်ထားပြီးမှ ညောင်ကိုင်းမှာကြီးရှည်ရှည်နဲ့ ဇောက်ထိုးဆွဲချိတ်ထားတာ’

တစ်ယောက်က မေးပြန်ရာ ရွာမှာက ဒီလိုသူကြီးမဟုတ်လို့ ကတော့ ဟိုတစ်ပေါက် ဒီတစ်ပေါက်။

‘ကတုံးနဲ့ မျက်လုံးပုံလေးဘာလေး မဆွဲထားဘူးလားဟင်’

‘တော်ကြပါဆို၊ အဲဒီဟာကြီးကိုမြင်တော့ ဦးစိန်ခိုင်ရဲ့ ဇနီးနဲ့ သမီးဂေါက်တေးမတို့ ကြောက်လန့်ပြီး ထွက်ပြေးလာကြတယ်၊ အဲသလို ပြေးလာပြီး အိမ်ပြန်ရောက်တော့မှ ဂေါက်တေးမမှာ ထဘီမပါတာကိုသိရတာ’

အဲသလိုလည်း ပြောလိုက်ရော ကြည့်တစ်ယောက်က...

‘မေးပါရစေ၊ ခေါစာပစ်သွားတုန်းကကော ဂေါက်တေးမ ထဘီပါရဲ့လားလို့ပါ ရွာဆော်ကြီး’

သမီးကိုထိတော့ ဦးစိန်ခိုင်ရဲ့ဇနီး ဒေါ်တင်လေးအထဲက ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ထွက်လာတယ်။

‘ဒီမှာ ခုနက ဘယ်သူမေးလိုက်တာလဲ၊ ကျုပ်သမီးက... က... အဲ... ကျုပ်သမီးက ကလေးမှမဟုတ်တာ’

ဒေါ်တင်လေးဒေါနဲ့မောနဲ့ ပြောပြီးမှ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နဲ့ စကားကို အဆုံးသတ်သွားတယ်။ အဲဒီတော့ရွာစော်ကြီးဖိုးထောင်က ပဲ စကားကို ဆက်ရပြန်ရော။

‘ဟုတ်တယ်၊ ခါတိုင်းတော့ ဂေါက်တေးမ ထဘီမပါတတ်ဘူးလေ’

‘ဘာ’

ဖိုးထောင်ပြောမှ ပိုဆိုးသလိုဖြစ်သွားလို့ ဒေါ်တင်လေး ဖိုး

ထောင်ကို ခါးထောက်ပြီး ရန်စောင်တော့မှာမို့ ကယျာကယာဖိုးထောင်ကပဲ ပြန်ရှင်းရတယ်။

‘ဪ... ဘောင်းဘီရှည်ပဲ ဝတ်နေကျလို့ ပြောမလို့ပဲ အရီးတင်လေးရာ၊ ဒီမှာ ကျွန်တော်ဆက်ပြောပါရစေ’

‘ဒါဆိုလည်း ရှင်ပဲ ပြော... ပြော...’

‘အဲဒီတော့ ကျပ်မေးမယ်၊ ဒီကိစ္စ ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲ တရားခံဝန်ခံပါ၊ ဝန်ခံလို့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် စစ်ရရင်တော့ မသက်သာဘူးမှတ်’

‘ခွေးကြီးကို နမ်းခိုင်းမှာလားဟင်’

‘တောက်... ရှည်ကြပြန်ပြီ၊ အဲဒီတောင်းစုတ်နဲ့ ကြိုးက သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် ကျုပ်ကရထားပြီးပြီဗျ၊ အဲဒီကြိုး ဘယ်သူဟာလဲ၊ ဘယ်အိမ်ကလဲ စုံစမ်းသိရင် တရားခံပေါ်ပြီပေါ့၊ ဟောဒီမှာ

ရွာဆော်ဖိုးထောင်က တောင်းစုတ်နဲ့ ကြိုးကိုမြှောက်ပြလိုက်တယ်။ သူ့ပုံစံက သက်သေခံပစ္စည်းကို လက်ပူးလက်ကျပ်ရရှိထားလို့ မငြင်းနိုင်တော့တဲ့ တရားခံကို သက်သေခံပစ္စည်းပြပြီး ဝန်ခံခိုင်းနေဆဲဆားပုလင်းဖိုးထောင်စတိုင်နဲ့ပေါ့။

‘အဲဒါ ကျုပ်အိမ်က ကြိုးပါကွယ်၊ မြေးမလေး ကြိုးနုနုတို့ ဆော့ဖို့ဝယ်ပေးထားတာ၊ တောင်းကလည်း ကျုပ်ဟာပါပဲ၊ အရှိုက်ထည့်တာပါ’

ရွာထဲက မုဆိုးမဒေါ်ဘုမက ပြောတာ။

‘အရီးဘုက ကိုယ်ဟာမှန်း ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ’

‘ဟောတော့ ကျုပ်ပစ္စည်း ကျုပ်သိတာပေါ့တော့’

‘ဟား... ဟား... ဟား’

ရယ်သံတွေ ထွက်လာတယ်။ ဖိုးထောင်က ဒေါသထွက်

‘ရယ်နိုင်ကြသေးတယ်၊ ဒီရွာက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ သေရေးရှင်ရေးဗျ၊ အခုဂေါက်တေးမအိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်ရဲရှာဘူး၊ ရှက်လွန်းလို့တဲ့၊ ဒီတော့ ဒီကိစ္စကို ကျူးလွန်တဲ့သူက ကိုယ်တိုင် ဝန်ခံပြီး ကိုယ်တိုင်တာဝန်ယူရမှာ’

‘ဘာတာဝန်ကို ယူရမှာလဲ ရွာဆော်ကြီး’

‘ဂေါက်တေးမကို ယူရမှာပေါ့၊ လေကြောမရှည်နဲ့၊ ဒီကိစ္စကို ကျူးလွန်တဲ့သူဟာ ဂေါက်တေးမရဲ့ ယောက်ျားပဲဖြစ်ရမယ်’

‘ဒါဆို ကျုပ်ရဲ့ကြိုးနဲ့ တောင်းမို့ ကျုပ်က တာဝန်ယူရမှာလား’

မုဆိုးမ ဒေါ်ဘုမက မေးတယ်။

‘မလုပ်ပါနဲ့ အရီးဘုရယ်၊ ရွာထဲကို ကျားဝင်လာပါဦးမယ်’

‘ဟဲ့... မဆီမဆိုင်ကျားက ဘာလို့ဝင်ရမှာလဲ’

‘အရီးဘု မကြားဖူးဘူးလား၊ စလောင်းဖုံးနှစ်ချပ်တီးရင် ကျားကိုက်တယ်တဲ့’

‘ဪ... ကျုပ်နဲ့ဂေါက်တေးမက စလောင်းဖုံးနှစ်ချပ်တီးတီး... တီး’

မုဆိုးမ ဒေါ်ဘုမ စကားပြောရင်းမှ သူ့စကားကို တန်းလန်းကြီးနှင့်ပင် ရပ်သွားသည်။ ရယ်သံတွေက ထွက်လာပြန်၏။

‘တော်... တန်... တိတ်... ပါးစပ်ပိတ်’

ရွာစော်ဖိုးထောင်ရဲ့ အသံဆုံးတဲ့အချိန်မှာ ရွာသားတွေ ထိုင်နေကြတဲ့ နေရာကို မိန်းမတစ်ယောက်ကုတ်ချောင်းချောင်းနဲ့ ဝင်လာတာတွေ့လိုက်ရလို့ အားလုံး သူမကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြတာပေါ့။

ဒေါ်ရိုးလှဖြူ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ရိုးလှတဲ့မိန်းမကြီးပေါ့။

ဒေါ်ရိုးလှဖြူက သူမလက်ထဲမှာပါလာတဲ့ ပစ္စည်းကို ထောင်

ပြပြီး တောင်းပန်စကားပြောရှာတယ်။

‘ဒီထဘီလေးကို လျှော်ပြီး လှန်းထားတာ မခြောက်လို့စောင့်နေရတာနဲ့ နောက်ကျသွားပါတယ်ရှင်’

‘ပေး... ပေး... အဲဒီလိုချည်၊ အဲ... ထဘီ’

ဒေါ်တင်လေးက ဒေါ်ရိုးလှဖြူလက်ထဲက ခေါက်ထားတဲ့ ထဘီကို ယူပြီး ဖြန့်ကြည့်လိုက်တယ်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒါ မနေ့က ကျန်ခဲ့တဲ့ ထဘီ’

‘ကျွန်မ ခိုးတာမဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ညတုန်းက သားလေးပြန်လာတော့ သူ့ခေါင်းမှာဒါကြီးပတ်ပြီးပါလာတာနဲ့ စစ်မေးကြည့်တော့မှ လမ်းမှာတွေ့လို့ ပဝါမှတ်ပြီး ခေါင်းမှာပေါင်းလာတာလို့ မူးမူးနဲ့ ပြောပါတယ်၊ ညက မသောက်စဖူးအရက်တွေသောက်လာပြီး မူးနေပါတယ်ရှင်’

‘ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို တရားခံမိပြီ’

‘ရှင်... ကျွန်မသားလေးက တရားခံ’

‘ရာဇဝတ်မှုမဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ရိုးလှဖြူရဲ့၊ အခုဟာက ဇာတ်ဆရာကြီး ဦးစိန်ခိုင်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီး စိန်စိန်ဝင်း’

‘ဂေါက်တေးမဗျာ’

ရှေ့ပရိသတ်ထဲမှ ရွာသားတစ်ယောက်က ဝင်ပြောတော့

‘ဇာတာထဲမှာ စိန်စိန်ဝင်းဗျ၊ အင်္ဂါသမီး သိုက်ဖွား၊ အသက် ၁၂၀ ရှည်စေသော်လို့တောင်ပါသေးတယ်၊ သူ့အဖေ ဇာတ်ထောင်တုန်းက ဝယ်ထားတဲ့ ဘောင်းဘီတွေကို နှမြောလို့ ဝတ်ဝတ်နေတာကြောင့် ရွာက ဂေါက်တေးမလို့ခေါ်ကြတာ’

ဖိုးထောင်က အကျယ်တဝင့်ရှင်းနေတာကို ဒေါ်တင်လေးက စိတ်မရှည်သလို လှမ်းကြည့်တော့မှ ရပ်သွားတာ။ သူရပ်တော့လည်း ရွာသားတွေက မရပ်ပြန်ဘူး။

‘ဒါဆို ဂေါက်တေးမကိုယူရင် ဇာတ်ထောင်တုန်းက ကျန်ခဲ့တဲ့ တောင်ရှည်ပုဆိုးတွေ ဝတ်ရမှာပေါ့နော်’

‘မျှော်မနေနဲ့၊ ဟေ့ကောင်၊ မင်းထက်လျှင်တဲ့ ဇာတ်ကန်လန်၊ ကာဆွဲတဲ့ကောင်က ခိုးပြီးပေါင်စားပစ်လို့ ပစ္စည်းတွေလည်းဆုံး၊ ငါလည်း ခွဲ၊ ဇာတ်ခေါင်းလည်း ကွဲခဲ့တာ’

ဦးစိန်ခိုင်က လှမ်းအော်တယ်။

‘ကဲ... မပြီးတော့ဘူး၊ တော်တန်ကြပါတော့ဗျာ၊ ခု ဦးစိန်ခိုင်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီး စိန်စိန်ဝင်းကို အဲ... အရပ်ကအခေါ် ဂေါက်တေးမကို ယူရမှာက ဒေါ်ရိုးလှဖြူရဲ့သားပဲ’

အဲသလိုလိုလဲ ပြောလိုက်ရော ဒေါ်ရိုးလှဖြူ ပြူးတူးပျာယာ ဖြစ်သွားတာပေါ့။

‘စဉ်းစားပါဦးရှင်၊ အိမ်ထောင်မှု ဘုရားတည် ဆေးမှင်စုတ်ထိုးဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း ကျွန်မသားလေးကိုတော့ အိမ်ထောင်ချမပေးပါရစေနဲ့၊ ကျွန်မသားလေး ရိုးကျော်က လူပျိုနုနုထွတ်ထွတ်လေးပါ’

‘အောင်မယ်... ဘယ်သူကရော အပျိုမနုမထွတ်ဖြစ်နေလို့လဲ’

ဒေါ်တင်လေးက ကောက်ညှင်းကမစေးပဲ ဆန်ကြမ်းကစေးနေသော ဒေါ်ရိုးလှဖြူကို ဝင်ပြောလိုက်သည်။ လူအုပ်ထဲက ဒေါ်ရွှေယုန်ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကလည်း...

‘အခု ဒေါ်ရိုးလှဖြူလာပေးတဲ့ ထဘီကလည်း ဒေါ်တင်လေးရဲ့ ထဘီဘဲဥစ္စာ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ ထဘီ၊ ညက ညောင်ပင်ကို ခေါ်စာသွားပစ်ရမယ်ဆိုတော့ သူ့ဘောင်းဘီနဲ့ မသွားကောင်းဘူးထင်လို့ ကျုပ်ထဘီကို ပေးဝတ်လိုက်တာ’

‘ဘောင်းဘီက ဘာဖြစ်လို့၊ မကောင်းရတာလဲ၊ ပြနေလို့လား’

‘ပြနေလို့မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ သရဲက အပျိုကြီး သူရဲယောက်ျားတွေကို မုန်းတာတဲ့၊ ဒါကြောင့် ယောက်ျားလေးခေါ်မလာရဘူးဆိုလို့ တော်ကြာဘောင်းဘီနဲ့ဆို ယောက်ျားလေးထင်နေမှာစိုးလို့ဟဲ့’

‘ယောက်ျားလေးထင်မှာစိုးလို့ဆိုတော့ သရဲမက မျက်စိမူန်နေလို့လား’

‘မမူန်ဘူးဟေ့၊ မျက်မှန်တပ်ထား၊ အဲ...’

‘ကဲ... တော်ကြပါတော့၊ ဒီမှာ ဒေါ်ရိုးလှဖြူ ရော၊ ရိုးကျော်ကို ဂေါက်တေးမနဲ့ ပေးစားမလား၊ မပေးစားဘူးလား’

‘သားလေးကို မေးရဦးမယ်၊ ယူမှာက သူကယူမှာလေ’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယူသင့်တယ်ဗျာ၊ ဂေါက်တေးမက သူ့ကို ယူမယ့်သူမရှိရင် ရှက်ရှက်နဲ့ တစ်ခုခုလုပ်လိုက်မှဒုက္ခ၊ ဒီတော့ ဒေါ်ရိုးလှဖြူက သားသမီးချင်းစာနာတဲ့အနေနဲ့ သားကိုယ်စား ကတိပေးပါ’

‘တော်ကြာ ကျွန်မက ကတိပေးပြီး သားကမယူရင် ပိုဆိုးမှာပေါ့၊ ဒီတော့ ကျွန်မအိမ်ပြန်ပြီး သားလေးကို မေးပါရစေ’

‘ပြန်မေးရင်ကော မေးတာကို ကောင်းကောင်းဖြေနိုင်မှာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီတော့ စိတ်ကူးမလွဲပါနဲ့၊ ဒေါ်ရိုးလှဖြူကပဲ တာဝန်ယူပြီး ကတိပေးလိုက်ပါ’

‘ဒီလိုအတင်းမလုပ်ပါနဲ့၊ ဒေါ်ရိုးလှဖြူရဲ့သား ရိုးကျော်က ဂေါက်တေးမထဘီကို ခေါင်းမှာပတ်လာတာနဲ့ ယူရမှာလား၊ တကယ်ဆို တောင်းစုတ်နဲ့ သရဲလုပ်ခြောက်တဲ့လူကိုရှာပြီး ပေးစားရမှာ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်’

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နဲ့ ပြောဆိုနေကြပြန်တယ်။

‘တော်ကြာ၊ တော်ကြာ၊ ကျုပ်မှာလည်း ဒီလောက်အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီးလုပ်နေဖို့ အချိန်မရှိဘူး၊ ဒီတော့ ဒီပြဿနာကို ဒီနေ့ပဲ အပြီးရှင်းမှ...’

ဦးစိန်ခိုင်က အော်ပြောတယ်။ လူအုပ်ထဲက အသံတစ်သံက ထွက်လာပြန်ရော...

‘ကတ်ဆွဲတဲ့အလုပ်ကိုပြောတာထင်တယ်’

‘ဘာကွ’

ကတ်ဆွဲတဲ့အလုပ်ဆိုတာ ဖဲရိုက်တာကို ပြောတာ။ ရွာမှာက ကတ်ဆွဲတယ်လို့ပဲ ခေါ်တာလေ။ အဲဒီတော့ လူကြားထဲ သူ့ကိုဒီလို ပြောလိုက်တော့ ဦးစိန်ခိုင် ရှက်ရှက်နဲ့ ဒေါသဖြစ်သွားတာပေါ့။

တစ်ယောက်က လုပ်ပြန်ရော...

‘ကတ်ဆွဲတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ စိန်ခိုင်က ငါ့ကို အားကျပြီး မြေးချိုချင်နေတာ’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်လောင်းအဖေ မဖြစ်ခဲ့ရလို့ ရှင်လောင်းအဖိုးဖြစ်ချင်နေတာ’

‘နေကြပါဦး၊ ဟိုအရိုးကောင် ရိုးကျော်ကရော စိန်ခိုင်အတွက် မြေးလေးရော မွေးပေးနိုင်ပါ့မလား၊ တော်ကြာ မြို့က ဈေးကြီးမှာလို အပေါက်ပျောက်နေဦးမယ်’

‘ဟေ့ကောင် အောင်ဘု မင်း ဘာပြောတာလဲ’

ဦးစိန်ခိုင် ဆတ်ဆန် မတ်တပ်ရပ်ပြီး မေးလိုက်တော့ အောင်ဘု ငြိမ်ကျသွားတယ်။ အေးလေ ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပဲ။ ဖအေကြီးရှေ့မှာ အပေါက်ပျောက်နေတယ် ဘာညာနဲ့ ပြောတော့လည်း ဦးစိန်ခိုင် ရန်ပူကြီးဖြစ်သွားတာပေါ့။

(ရန်ပူ = ရိုးတိုးရှန်းတန်းဖြစ်ပြီး မျက်နှာပူတာကို ပြောတာ)

ရိုးကျော်ဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း ပြောစရာပဲလေ။ တစ်ခါ တုန်းက သူတို့ရွာက ဘုန်းတော်ကြီးနဲ့ မြို့ကို လိုက်သွားတော့ ဒေါ်ရိုးလှ ဖြူက အထက်ဆင်တစ်ခု ဝယ်ခဲ့ဖို့ မှာလိုက်တယ်။

အထက်ဆင်ဆိုတာ ထာဘီအထက်မှာတပ်တာကို ပြောလိုက်တာပေါ့။ ရိုးကျော် မသိမှာစိုးလို့လေ။ ရွာမှာတော့ အိမ်နေထာဘီတွေကို ဘယ်သူမှ အထက်ဆင်မတတ်ကြပါဘူး။

အဲ... တစ်ခါတစ်ရံ သာရေးနာရေးပွဲလမ်းသဘင် အရေးအတွက် ဝတ်ကြတဲ့ထာဘီတွေကိုတော့ ထက်ဆင်လေးဘာလေးတပ်ပြီး ပွဲနေပွဲထိုင်ထားကြတာပေါ့။

ဒီအတွက်လည်း သူ့အမေက ရိုးကျော်ကို မှာလိုက်တာ။

ဒါပေမဲ့ ရိုးကျော်က မေ့နေပြီး ပြန်ခါနီးကားဂိတ်ရောက်မှ သတိရတာ။ အဲဒါနဲ့ပဲ ကားဂိတ်နဲ့ နီးရာဈေးကို ပြေးရတာပေါ့။

သူရောက်သွားတဲ့ အချိန်ကလည်း ဈေးကပိတ်ခါနီးနေပြီ။ အဲဒါနဲ့ပဲ ဈေးထဲက ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ထာဘီအထက်က အဆင်လို့ ပြောတော့ ဈေးသည်က အထက်ဆင်ကိုပေးလိုက်တယ်။

ဒါနဲ့ ပြန်လာတာ လမ်းရောက်တော့ သူက စဉ်းစားတယ်။ ဒီတစ်ထွာမရှိတရှိ ပိတ်စမည်းမည်းလေးကိုတော့ သူ့အမေက သူ့ကို မှာလိမ့်မယ်မထင်ဘူးပေါ့။

ထာဘီအထက်ကအဆင်ဆိုတော့ သူ့စဉ်းစားတယ်။ ဘော်လီ၊ အတွင်းခံပေါ့။ ဒါကို သားလုပ်သူကို ပြောရမှာ အားနာလို့ ထာဘီအထက်က အဆင်သို့ပြောလိုက်တာဖြစ်မယ်ဆိုပြီး ဈေးကို ပြန်ပြေးရတာပေါ့။

ဈေးရောက်တော့ ဈေးတံခါးတွေက အကုန်ပိတ်နေပြီ။ နောက်ဆုံးတံခါးတစ်ချပ်ပဲဖွင့်ထားတာ ရှိတယ်။ ဒါနဲ့ သူလည်း အဲဒီ

အပေါက်က ဝင်လာခဲ့တယ်။

ဈေးထဲရောက်တော့ သူ ခုနက ဝယ်ခဲ့တဲ့ ဆိုင်ကိုလိုက်ရှာတာ။ ဆိုင်တွေကလည်း ပိတ်ပြီး ပြန်ကုန်တော့ ဈေးထဲမှာ လည်နေတာပေါ့။

အချိန်ကလည်း မရှိတော့ဘူး။ ကားထွက်မှာစိုးတာနဲ့ ကဲ... မလဲတော့ဘူးဆိုပြီး ပြန်ဖို့ဈေးပေါက်ကို လိုက်ရှာတာ။ အပေါက်က ပျောက်နေရော။

အပေါက်တွေအကုန်လုံးက ပိတ်ကုန်ပြီ။ သူဝင်လာခဲ့တဲ့ တစ်ခုတည်းသော အပေါက်ကလည်း သူ မျက်စိလည်နေတော့ ရှာမတွေ့တော့ဘူးဖြစ်နေရော။

အဲဒီလို လျှောက်ရှာရင်း တစ်နေရာရောက်တော့ ငါးရောင်းတဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ဇလုံကြီးရွက်ပြီး ထွက်လာတာကို တွေ့ရတာနဲ့...

‘ဒီမှာ... ဒီမှာ ကြီးဒေါ်... ကျွန်တော့်ကို အပေါက်ကလေး တစ်ချက်လောက်ပြပါလား’

‘ဘာ’

မိန်းမကြီးက လူတွေကလည်းမရှိတော့ ဒီကောင် သူ့ကို မရိုးမသားပြောတယ်ထင်တာပေါ့။

‘ကျွန်တော့်ကို အပေါက်ကလေးတစ်ဆက်လောက်ပြပါလား ဗျာ’

‘သေခြင်းဆိုး ငါ့ကို ဘယ်လိုအစားထဲကများ မှတ်နေလဲဟဲ့၊ အပေါက်တော့မပြဘူး၊ ဒါပဲရမယ်’

ဆိုပြီး ဇလုံထဲက ဆင့်နီတုံးနဲ့ ထုထည့်လိုက်တာ ရိုးကျော် သုံးချက်ချပ်ရတယ်။

အဲဒီမှာတင် ရိုးကျော် အပေါက်ပျောက်တဲ့ ရာဇဝင် တွင်သွား ပါရော...။

ခုလည်း အောင်ဘုက အဲဒါကို ပြောတာ။ ဒါပေမဲ့ သမီးနဲ့ ပေးစားမယ့် ဖအေကြီး ဦးစိန်ခိုင်ကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှန်ပူကြီး တော့ ငြိမ်သွားတာပဲပေါ့။

ရွာဆော် ဖိုးထောင်က ဆက်ပြောတယ်။

‘ဒေါ်ရိုးလှဖြူကို ကျုပ်ပြောမယ်၊ မောင်ရိုးကျော်က ဂေါက် တေးမရဲ့ ထဘီကို ခေါင်းမှာပတ်ပြီး ယူလာတာဆိုတော့ သူပဲ ဂေါက် တေးမကို ယူသင့်တယ်၊ မယူဘူးလို့ ငြင်းရင်တော့ ရွာရဲ့စည်းကမ်း ကို ဖောက်ဖျက်တာပဲ’

‘ကျုပ်တော့ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှန်း မသိပါဘူးတော်’

‘ဒါဆို အများသဘောနဲ့ ဆုံးဖြတ်မယ်၊ ကဲ... ခုရောက်ရှိနေ တဲ့ ပရိသတ်က ရိုးကျော်ဟာ ဂေါက်တေးမကို ယူသင့်တယ်လို့ထင် ရင် ထိုင်မြဲထိုင်နေ၊ မယူသင့်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ရင် မတ်တတ်ရပ်’

လူငယ်တချို့က မတ်တပ်ရပ်ကြတယ်။ အောင်သိန်းကတော့ ရပ်လည်းမရပ်ဘူး ထိုင်လည်းမထိုင်ဘူး။ ကုန်းကုန်းကွကွလုပ်နေတာ နဲ့...။

‘ဟေ့... အောင်သိန်း၊ မင်းက ဘာလုပ်နေတာလဲ’

‘ကျုပ်က ယူသင့်တယ်လည်း မပြောဘူး၊ မယူသင့်ဘူးလို့ လည်း မပြောဘူး၊ ကြားနေဗျာ ကြားနေ’

ထိုင်နေတဲ့လူများတယ်။ မိန်းမ ပရိသတ်တွေပေါ့။ သူတို့က မိန်းမသားတွေဆိုတော့ ကိုယ့်ရွာက မိန်းကလေးကို ရွာသားထဲက ရိုးရိုးသားသားဖြစ်တဲ့ ရိုးကျော်နဲ့ သဘောတူကြမှာပေါ့လေ။

မိခွဲတော့ ယူသင့်တာက (၈၅)မဲ။ မယူသင့်တာက ၁၆

မဲနဲ့ ကြားနေကုန်းကုန်းကွကွတစ်မဲရပြီး ယူဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့ ဒေါ်ရိုးလှဖြူလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ရိုးကျော်နဲ့ ဂေါက်တေးမတို့ဟာ ကာယကံရှင်တွေရဲ့ သဘောမပါဘဲ ဖေ့စပ်ပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်။

အခန်း(၂)

ဂေါက်တေးမ ဒေါသတွေပေါက်ကွဲနေတာ၊ သူမရဲ့ သဘောထားမပါဘဲ ရိုးကျော်လို ငန့် ငအန့် လူတွေရှေ့မှာ ဖေ့စပ်လိုက်တာကို။

ရိုးကျော်ဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း မျိုးနဲ့ရိုးနဲ့ တကယ်ရိုးတာ။

ကြံ့တုန်း ရယ်စရာလေးတစ်ခုပြောရဦးမယ်။

ရိုးကျော် ငယ်ငယ်ကပေါ့။

ရိုးကျော်ကို ကျောင်းထူးတယ်။ မူလတန်းကျောင်း။ ကျောင်းက ရွာမှာရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ဟိုတစ်ရွာကျော်ကို သွားထားရတာ။ အဲဒီတော့ ရိုးကျော်အတွက် ကြိုပို့လုပ်ရသူက ဦးမောင်ရိုးပေါ့။

တစ်နေ့တော့ ကျောင်းကအပြန် ထမင်းဟင်းက မကျက်သေးတာနဲ့ ကျောင်းအပြန် အပြင်မှာ ကစားမှာစိုးလို့ စာအရင်ကျက်ပေါ့။ ကျောင်းမှာဘာစာတွေသင်ခဲ့လဲဆိုပြီး ဦးမောင်ရိုးက ရိုးကျော်ကို မေးတယ်။

ရိုးကျော်ကလည်း စာအုပ်ကြီးလှန်ပြီး သူ့ကိုကျောင်းစာသင်ပေးတဲ့စာကို ပြတာပေါ့။

တကယ်တော့ ဦးမောင်ရိုးက စာကို လုံးဝကို မတတ်တာ။ ဒေါ်ရိုးလှဖြူကမှ ရေးတတ် ဖတ်တတ်ရှိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့...

‘အဖေ စာတတ်လားဟင်’လို့ ရိုးကျော်က မေးတော့...

‘တတ်တာပေါ့ ငါ့သားရဲ့’

လို့ ဦးမောင်ရိုးက ခပ်တည်တည်နဲ့ပြောတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ရိုးကျော်အမေ ဒေါ်ရိုးလှဖြူကလည်း ထမင်းချက်ရင်း သူတို့ကို ကြည့်နေတယ်။

‘ဒါဆို ဒါက ဘာလဲဟင်’

ဦးမောင်ရိုး စာအုပ်ကို ယူကြည့်လိုက်တော့ ဆန်လို့ ရေးထားတယ်။ ဒါနဲ့ သူကမသိတော့ ဒေါ်ရိုးလှဖြူ မြင်သာအောင် စာအုပ်ကို ထောင်ပြတာပေါ့။

အဲဒီတော့ ဒေါ်ရိုးလှဖြူက သူ့ခုတည်နေတဲ့ ထမင်းအိုးကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။

ဒီတော့ ဦးမောင်ရိုးက ခဏစဉ်းစားသလို လုပ်နေလိုက်ပြီး

‘ထမင်းပေါ့ သားရဲ့’တဲ့။

အဲဒီတော့ ရိုးကျော်က သူ့အဖေကို...

‘အင်း ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ အဖေက ကွက်ကျော်မြင်သားပဲ’

ဦးမောင်ရိုး ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားတာပေါ့။ ဒါနဲ့ ရိုးကျော်လည်း နောက်တစ်ဖက်ကို လှန်လိုက်ပြီး

‘အဖေ ဒါကောဘာလဲ’

ရိုးကျော်ပြတာက အရက်လို့ရေးထားတဲ့ စာ။ ဒါလည်း သူမသိပြန်ဘူး။ ဒါကြောင့် ထုံးစံအတိုင်း မိန်းမကို လှည့်ကြည့်ရတာပေါ့။

အဲဒီတော့ ဒေါ်ရိုးလှဖြူက

‘ရှင်ကြိုက်တဲ့အရာလေ’

လို့ လှမ်းပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ ဦးမောင်ရိုးက ခဏစဉ်း စားသလိုလုပ်ပြီး ဘယ်လိုအတွေးပေါက်သွားတယ် မသိဘူး။

‘ဟေ့... မင်းတို့ကလေးတွေကို ဒီလိုညစ်ညစ်ပတ်ပတ် တွေ ကျောင်းကသင်မပေးသင့်ဘူး’ တဲ့လေ။

အဲဒါသာကြည့်။ ဒါတင်ပဲလားလို့မေးရင် အများကြီးပြောရ ရင် တစ်ထောင့်တစ်ည ရိုးပုံပြင် ရိုးရာစင်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ သူ့မိန်းမ ဒေါ်ရိုးလှဖြူကလည်း ဒီလိုပဲ။ အတူတူနဲ့ အနုနုတွေပဲ။

ဒီလို ရိုးတဲ့ အတဲ့ နဲ့တဲ့ မိဘတွေက ဆင်းသက်လာတဲ့ ရိုးကျော်ကကော ဘာထူးလို့လဲ။ ဒီပုပ်ထဲက ဒီပဲပါပဲ။ နဲ့မှနဲ့။

အဲသလိုလူနဲ့မှ သူမကို ပေးစားမယ်ဆိုတော့ ဂေါက်တေးမ ရေမရှိတဲ့ချောင်းထဲ နှာခေါင်းကို ညစ်ရင်တောင်မှ နှပ်ချေးလေးဘာ လေး ထွက်ဦးမယ်။ သင်းကိုများတော့ စာမလိပ်၊ စိတ်မလာပေါင်။

ဒါနဲ့ ဂေါက်တေးမလည်း မကျေမချမ်းနဲ့ ဦးစိန်ခိုင်တို့ လင် မယား ရေဇွေးကြမ်းနဲ့ ကောက်ညှင်းပေါင်းစားနေရာကို ဆိုးဆိုးဆတ် ဆတ် လျှောက်လာခဲ့တယ်။

‘လာ... သမီး အကြမ်းသောက်၊ ကောက်ညှင်းစား’

ဦးစိန်ခိုင်က သူ့သမီးကို ဘိမ္မာကပြုတယ်။ ဂေါက်တေးမက မထိုင်ဘူး။

‘သမီးလာတာ စားဖို့သောက်ဖို့မဟုတ်ဘူး’

‘ဒါဆို အဖေသိပြီ၊ မင်္ဂလာဆောင်ရတော့မှာမို့ မြို့တက်ပြီ အဝတ်အစားဝယ်ဖို့ ပူဆာမလို့လား’

ဂေါက်တေးမ စူပ်သွားတယ်။

‘ဘယ်ကလာ မင်္ဂလာဆောင်ရမှာလဲ၊ အဲသလို ငနဲ့ ငအ တော့ မယူပါဘူး’

‘မယူလို့မရဘူးလေ။ တစ်ရွာလုံးရှေ့မှာ ပေးစားဖို့ သဘော တူပြီးပြီ’

ဒေါ်တင်လေးက ဝင်ပြောတယ်။ ဒေါ်တင်လေးက ရိုးကျော် လို လူအေးလူရိုးလေးကိုတော့ သမီးနဲ့ သဘောတူတာပေါ့။ ရိုးကျော်က လူနဲ့ပေမယ့် ဆိုးဆိုးဝါးဝါးတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့ လူဆိုးလူသွမ်း လည်း မဟုတ်ဘူး။

မှဆိုးအလုပ်ကို သူ့အဖေ ဦးမောင်ရိုးဆီက ပညာအမွေခံပြီး မှဆိုးအလုပ်ကို လုပ်စားတဲ့သူ။

လူနဲ့ပေမယ့် ပညာမနဲ့ဘူး။ ခွေးသုံးကောင် မွေးထားပြီး မကြာခဏ တောတက်ရင်း အမဲဟင်းလျာရှာတယ်။ ပိုတာကို ရွာထဲ လည်ရောင်းချပြီး ဒီအလုပ်နဲ့ပဲ သူ့အဖေ ဒေါ်ရိုးလှဖြူကို လုပ်ကိုင် ကျွေးမွေးနေတာ။

‘တစ်ရွာလုံးမကလို့ တစ်မြို့လုံးပဲ သဘောတူတူသမီးကတော့ မယူရေးချ မယူဘဲ’

‘သမီးယူယူ၊ မယူယူ အမေတို့ကတော့ ပေးစားမှာပဲ၊ တော် ကြာ ငချစ်ပွေလိုကောင်မျိုးနဲ့ ညားနေမှာလည်း စိုးရတယ်’

‘ဘာ... ငချစ်ပွေလည်း အမေက... အမေတို့ကသာ...’

ဂေါက်တေးမ အသံရပ်သွားတယ်။ ဒီငချစ်ပွေဆိုတဲ့ ကဇော် သမားကြောင့် သူတို့မိသားစု ခံလိုက်ရတာကိုး။ အလုပ်အကိုင် မည်မည်ရရမရှိ။ ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်လည်နေတဲ့ကောင်ပေါ့။

တစ်နေ့တော့ ရွာထိပ်က ဆုတောင်းပြည့် ဆင်းတုတော်ရှေ့ မှာ ဦးစိန်ခိုင် ဆုတောင်းနေတယ်။ သူက ဇာတ်ထောင်ဖူးတဲ့ ဇာတ် ဆရာဆိုတော့ ဘုရားရှိခိုးတဲ့နေရာမှာလည်း ဇာတ်သံနဲ့ အများသူငါ ကြားအောင်ရှိခိုးတတ်တယ်။

ဆုတောင်းတဲ့နေရာမှာလည်း ဇာတ်သံနဲ့ ဆုတောင်းတာကိုး။

‘အရှင်ဘုရား တပည့်တော် ယခုပြုရသော ကုသလကြောင့် တပည့်တော်တို့လင်မယားလည်း ကျန်းမာချမ်းသာပြီး စီးပွားတက်ပါစေ၊ တပည့်တော်တို့၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီးကလေး စိန်စိန်ဝင်းသည်လည်း လင်ကောင်းသားကောင်းရပြီး ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ ဘုရား’

ဦးစိန်ခိုင်ဆိုတာက နတ်ရူး၊ ဇာတ်ရူး၊ ဇာတ်အကြောင်း၊ နတ်အကြောင်းပြောရရင် ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ကို ပြောတဲ့လူစား၊ အခုလို ဇာတ်သံနတ်သံလေးနဲ့ ဆုတောင်းနေတာကို တွေ့တော့ အနီးအနားမှာ အကြံအိုက် ဘိုင်ပြတ်နေပြီး ဘုရားမှာလာထိုင်နေတဲ့ ငချစ်ပွေက ကြားရော...

‘ဒါအကွက်ပဲဆိုပြီး သူ့အကျင့်အတိုင်း ဘုရားဆင်းတုတော်ရဲနောက်ကို ဝင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ချောင်းတစ်ချက်ကို ဟန်လိုက်တာပေါ့။’

‘အဟမ်း’

ချောင်းဟန်သံကြားတော့ ဦးစိန်ခိုင် အံ့သြသွားတာပေါ့။ နေရာမှာ သူတစ်ယောက်တည်းရှိတာလေ။

အခုချောင်းဟန်တာက ဒီပြင်လူမဟုတ်နိုင်ဘူး။ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေပဲဖြစ်မှာပေါ့လို့ တွေးမိပြီး

‘မှန်လှပါ၊ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်အပေါင်းတို့ ခင်ဗျာ ကျွန်တော်မျိုး စိန်ခိုင် နားဆင်နေပါတယ်’

ဦးစိန်ခိုင်က ဇာတ်သံနှောပြီး ပြောတော့ ငချစ်ပွေလည်း အကွက်ဝင်ပြီဆိုပြီး ဇာတ်သံနတ်သံနှောပြီး ပြောလိုက်တာ...

‘အို... အသင်လူသား အသင်၏သမီးငယ်ကို အမှန်ကော

စားလိုပါက ရွာထဲမှ ဒေါ်ငွေမဲ့၏သား ငချစ်ပွေနှင့် အမြန်ဆုံးပေးစားလိုက်တော့’

အဲဒီလိုလည်း ဘုရားဆင်းတုတော်ကနေ အသံထွက်လာရော ဦးစိန်ခိုင် နတ်ကိုယုံပေမယ့် ငချစ်ပွေကိုတော့ ယုံဖို့ခက်သွားတယ်။ ဒီငချစ်ပွေဆိုတဲ့ အကောင်က လူကောင်းမှမဟုတ်တာ။

‘မဖြစ်နိုင်ပါဘူး အရှင်နတ်မင်း၊ ငချစ်ပွေဟာ မူးရူးသောက်စားပြီး အလုပ်အကိုင်မရှိ တေပေနေတဲ့သူဖြစ်ပါတယ်၊ အရှင် တခြားရွေးချယ်ပေးကြည့်ပါဦး’

ငချစ်ပွေလည်း ဦးစိန်ခိုင်စကားကို ကြားရတော့ သူ့အတွက် ဝှင်ပဲပေါ့။ ဒီလူကြောင်ကြီး သူ့ကို နတ်ထင်ပြီး ယုံနေတာကို သိလိုက်ရတာကိုး။

‘အို... ချစ်သား မောင်စိန်ခိုင် နားဆင်လော့၊ သင်က ငချစ်ပွေကို မျက်ခုံးမွေးတစ်ဆုံးကြည့်နေတာကို၊ ကျွန်ုပ်နတ်မင်းကြီးက မျက်ခုံးမွေးရော နှုတ်ခမ်းမွေးရော မုတ်ဆိတ်မွေးရော ရှိသမျှအမွေးတွေ မကျန် တစ်ဆုံးကြည့်ပြီးမှ မြွက်ကြားတာ ချစ်သား’

‘မှန်လှပါ၊ မြွက်ကြားပါ ဘုရား’

‘ဒီမောင်ချစ်ပွေဆိုတဲ့ လူရှုပ်လူပွေ လူလေး မကြာခင်မှာ သိန်းဆုကြီးတွေပေါက်ပြီး သူဌေးကြီးဆွာချစ်ပွေရယ်လို့ ထင်ရှားကျော်ကြားလူသိများလာလေတော့မည်ပေပေ မောင်စိန်ခိုင် ချစ်သား၊ ဒါမှ သင်တို့နား ထောင်ရင် သင့်သမီးလေး စိန်စိန်ဝင်းဆိုတဲ့ အင်္ဂါသမီးဟာ တနင်္ဂနွေနေ့စ စနေနေ့အဆုံး အောင်နက်ဆိုတဲ့ ခွေးဝဲစားတုံးနဲ့ နှစ်ပါးကြင်ဖက် စုလျှားသက်လို့ အမြင်မတော်တာတွေနဲ့ ခက်ကုန်လေမကွဲ့’

‘ဘုရား... ဘုရား’

ဦးစိန်ခိုင် ခေါင်းနာမ်းတွေကြီးပြီး ဘုရားတမိသွားတာပေါ့။
အောင်နက်ဆိုတာက သူတို့အိမ်မှာ စားကြွင်းစားကျန် လာလာစားနေတဲ့
ခွေးခြီးပြတ်။ ခွေးဝဲစား။ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့လည်း သူမတွေးရဲ့။

ဘုရားဘေးမှာ ထုလုပ်ထားတဲ့ သီဟဗာဟုရုပ်ထုကြီးက
သူ့ကို ပြဲပြနေသလိုပဲ။ ရာဇဝင်တွေမှာ ခြင်္သေ့နဲ့ညားတဲ့ မင်းသမီး
တောင် ရှိသေးတာကိုး။

ခု သူ့သမီးလည်း အောင်နက်ဆိုတဲ့ ခွေးဝဲစားနဲ့များ ဘုရား...
ဘုရား...။

‘တပည့်တော်... တပည့်တော် ဇနီး မတင်လေးနှင့် ပြန်ပြီး
တိုင်ပင်ခွင့်ပြုပါဦး ဘုရား’

ဦးစိန်ခိုင် တစ်ချိုးတည်း ဘုရားကနေ ရွာကိုပြေးပါလေရော။

‘ဟား... ဟား... ဟား...’

လို့ နောက်ဘက်မှ နတ်မင်းကြီးရဲ့ ဟားတိုက်ရယ်မောသံကို
သူ သတိမထားနိုင်တော့ဘူး။ ပြေးလိုက်တာ။

‘ဟောဟဲ... ဟောဟဲ... ဟောဟဲ’

‘ဟောတော့ ဂေါက်တေးမတို့အဖေ ကိုစိန်ခိုင် အခြေမခိုင်
သာခွေယိုင်နဲ့ ဘာတွေဖြစ်လာတာတုန်း’

‘မပြောချင်ပါဘူး ဇနီးမယား တင်လေးသက်ထားရယ်
ဟောဟဲ... ဟောဟဲ’

‘အဖေတို့အမေတို့ကလည်း သိပ်ကြောင်တာပဲ၊ ရိုးရိုးပြော
ကြစမ်းပါတော့၊ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့’

သမီးဖြစ်သူ ဂေါက်တေးမက ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ဝင်ပြောလိုက်
တော့မှ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ငြိမ်သွားတယ်။ ဦးစိန်ခိုင်တို့
လင်မယားက ဒီလိုပဲ။

ဒါကြောင့်လည်း အသွင်တူလို့ အိမ်သူဖြစ်ကြတာကိုး။ ဖြစ်
ကြောင်းကုန်စင် အစုံအလင်ကို ဦးစိန်ခိုင်က ဇနီးနဲ့သမီးကို ပြန်ပြီး
ဖောက်သည်ချတယ်။

ဂေါက်တေးမကတော့ ဘယ်ယုံမလဲ။ ခေတ်လူငယ်ပဲဟာ။
မြို့ထိကျောင်းသွားတက်ပြီး ရှစ်တန်းအောင်လက်မှတ်ရပြီးသား။

ကိုးတန်းကိုတောင် မြို့နဲ့ရွာက သွားရေးလာရေးခက်ပြီး မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်တည်း သွားရေးလာရေးမသင့်ကော်လို့ ဆက်
မသင်ဖြစ်တာ။ ဒါမျိုးကတော့ လက်တွေ့မရှိရင် မယုံရေးချမယုံ။

ဂေါက်တေးမက သူမရဲ့သူငယ်ချင်း မိပေါက်၊ မိနိုင်၊
မိချမ်းသာတို့ကို ခေါ်ပြီး လာခဲ့တယ်။ ဘုရားကိုတော့ သူမတစ်
ယောက်တည်းက တန်းတန်းမတ်မတ်လျှောက်လာပြီး ကျန်သုံးယောက်
က နောက်ဘက်ကနေပတ်ပြီး တရားခံကိုရှာကြမှာ...။

ဂေါက်တေးမက ခပ်တည်တည်နဲ့ သူ့အဖေပြောသလိုပဲ
ဘုရားဆင်းတုတော်ရှေ့မှာ ထိုင်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့...

‘အရှင်နတ်မင်းကြီး တပည့်တော်ရဲ့ ဖခင်ကားဤဘုံစကား
တွေ မသေချာလို့ တပည့်တော်မကိုယ်တိုင် လာရောက်တိုင်တည်မေး
မြန်းပါရစေ’

‘မေးစေဗျာ’

ဆင်းတုတော်နောက်ဘက်မှ အသံထွက်လာတယ်။ ဂေါက်
တေးမတို့က ဒါမျိုးကိုနပ်ပြီးသား နပ်နပ် နပ်နပ်နဲ့တောင်နေသေးတယ်။

‘တပည့်တော်မရဲ့ ဖခင်က ငချစ်ပွေဆိုတဲ့လူကို ယူရမယ်လို့
ပြောပါတယ် ဘုရား၊ အဲဒါ နတ်မင်းကြီးပြောလိုက်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်
ပါသလား ဘုရား’

‘အေး... သမီးတော် ဂေါက်တေးမရဲ့ အနာဂတ်အရေးမျှော်
ကာတွေးလို့ စိတ်အေးရအောင် အရှည်ကြည့်လို့ ဗေထိဆိုပြီး ပြော
လိုက်တာ ဟုတ်သကဲ့’

‘ဟုတ်ရင်လည်း ချသကဲ့’

‘ခွပ်’

‘အား’

‘ခွပ်’

‘အောင်မလေးဗျ’

‘နတ်မင်းကြီး ညွှန်ကြားချက်စကားတွေကို အဟုတ်အမှန်
တုန့်ပြန်တော်မူတာပါ ဘုရား’

‘ခွပ်’

‘အောင်မလေးဗျ’

မိန်းကလေးတွေဆိုပေမယ့် ကောက်စိုက်ပျိုးနတ် လှည်းမောင်း
နွားစာစင်းတာကအစ အလုပ်ကြမ်းမှန်သမျှ လုပ်ကြရသူတွေဖြစ်လို့
အားကောင်းမောင်းသန်ရှိကြတာပေါ့။

မိပေါက်က ငချစ်ပွေကို မလုပ်နိုင်အောင် ကြိုးနဲ့တုပ်ပြီး
ဘုရားကြားထဲကနေ အပြင်ကို ဆွဲထုတ်လာတော့ ငချစ်ပွေ ဒရွတ်
တိုက်ပါလာတာ။

မိချမ်းသာက ဘုရားမှာ ခေါင်းလောင်းထိုးတဲ့ ဘုလုံးကြီးနဲ့
ပြောလိုက်၊ ငချစ်ပွေ ကျောကုန်းကို ထုလိုက်၊ ဂေါက်တေးမက
ခူးနဲ့ ဝင်တိုက်လိုက်နဲ့ ငချစ်ပွေ မျော့မျော့ပဲ ကျန်တော့မှ ရွာကိုခေါ်
လာတယ်။

ပြီးတော့ ရွာလည်လမ်းအတိုင်း ခေါ်လာပြီး မိန်းကလေးသုံး
ယောက်က အကုန်ဖွဲ့တော့တာပေါ့။

ဂေါက်တေးမတို့ပြောတာကို နားထောင်ပြီး ဒေါ်မယ်လုံးက
လည်း ငချစ်ပွေကို နဂိုကတည်းက ခပ်ချဉ်ချဉ်ရယ် ဒါနဲ့ ထမင်းရည်ခံ
ထားတဲ့ အိုးကိုယူပြီး ခေါင်းကလောင်းချတယ်။ ထမင်းရည်က
အေးနေလို့ တော်သေးတာပေါ့။

‘အာ... ဖူး... ဖူး... ဘာတွေလဲ၊ ဘာတွေလဲဗျ’

‘ထမင်းရည်ဟေ့ ထမင်းရည်၊ အမှန်က ပူပူလေးနဲ့ လောင်းချ
ရမှာ’

မယ်စိန်ကလည်း ကတုံးပြောင် ဆံသဆိုင်ကနေ ခြေသုတ်ခုံ
နားမှာပုံထားတဲ့ ဆံပင်ညှပ်ပြီးသားတွေကို ပြေးယူပြီး ခေါင်းပေါ်က
နေ ဖြူးချတာပေါ့။

‘ဟာ... မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ မလုပ်ကြပါနဲ့၊ ကျွန်တော် နောက်
မလုပ်တော့ပါဘူး’

ဒါပေမဲ့ ပြီးနေပြီ။ ငချစ်ပွေမျှာ တိရစ္ဆာန်ရုံက မျောက်ကမှ
သူ့ထက်သားနားဦးမယ်ဆိုတဲ့ဘဝအခြေကို ချက်ချင်းရောက်သွားပါ
လေရော။

ရွာကလူတွေကလည်း ငချစ်ပွေခံနေရပုံကို အပြေးအလွှား
လာကြည့်ကြတယ်။ ကလေးတွေကဆိုရင်...

‘ဟေလာ မျောက်ကြီး ရှောက်သီးစားမလား’

သီချင်းဆိုရင်း ငချစ်ပွေဘေးမှာ ဝိုင်းပြီးကကြတယ်။ အဲဒီနေ့
ကစပြီး ငချစ်ပွေဟာ နန်ယောင်ရွာကနေပြီး ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်
သွားတော့တယ်။

ဂေါက်တေးမ လက်ဦးပေလို့သာပေါ့။ နို့ခိုးဆို ဒီအဖေ
ဒီအမေတွေ သူများပြောတိုင်း ယုံတတ်ပုံနဲ့ ဂေါက်တေးမတစ်ယောက်
ငချစ်ပွေရဲ့ မိန်းမဖြစ်ပြီး ဘောင်းဘီလက်ရှည်နဲ့ မျက်ရည်သုတ်ရ

တော့မလို။

‘အဖေ့အမေတို့က တော်တော်လေးကို နတ်ယုံကြတာကိုး၊ သမီးပြောသားပဲ၊ ဒီနတ်ကတော် ဒေါ်စိန်ချစ်ဆိုတာကို သိပ်မပေါင်နဲ့၊ အလည်မ အလည်ထီးအဲ... အထီးမဟုတ်၊ အစ်မဟုတ်နဲ့ လူတိုင်းကို ညာစားတာ’

‘ဟဲ့... အဲဒါ နင့်အဖေကြောင့်ဟဲ့၊ သင်းက အပျိုကြီးသရဲမ စောင့်တဲ့ ညောင်ပင်အောက်မှာသွားပြီး အပေါ့သွားတာကိုး’

‘ဒါတော့ အောင့်ထားလို့မှ မရတဲ့ဟာ’

‘ဒါဆိုလည်း ဒီပြင်နေရာ သွားလုပ်ပါလား၊ အပျိုကြီးသရဲမ နေတဲ့ ညောင်ပင်မှ သွားလုပ်ရသလား’

‘ဒါတော့ ငါဘယ်သိမလဲဟ၊ တော်ကြာဒီပြင်နေရာမှာလည်း လူပျိုကြီးသရဲတွေ၊ မုဆိုးဖိုသရဲတွေ၊ တစ်ခုလတ်သရဲတွေ လာပြီး ခေါ်စာပစ်ဖို့ တောင်းချင်တောင်းမှာ’

‘တော်ဟာလေ သိပ်ကို စကားရှည်တာပဲ၊ ကဲ... သမီးလည်း ခိတ်ကူးမလွဲနဲ့အေ၊ ရိုးကျော်ဆိုတာက အင်မတန် ရိုးတဲ့ကောင်၊ ရိုးတာ မှ ဆွေနဲ့မျိုးနဲ့ကို ရိုးတာ၊ အဖေရိုး အမေရိုးပဲ’

‘အို... အမေကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေမှန်းမသိဘူး’

‘ဘာပြောရမှာလဲအေ၊ ရိုးသားမှုကို ဂုဏ်တင်ပြီးပြောတာ၊ သူ့အဖေကိုမောင်ရိုးလည်းရှိတယ်၊ သူ့အမေ ဒေါ်ရိုးလှဖြူလည်းရှိတာပဲ’

‘တော်ပါတော့ဆို၊ အဲဒီရိုးနေတာက မပြီးနိုင်ဘူး၊ အမေကလည်း ပီအောင်လည်းပြောဦး’

‘ညည်းဆရာမလုပ်ပါနဲ့အေ၊ ငါသိပါတယ်၊ သားကချည်း’

ရိုးနေပြီး အဖေ့အမေက မရိုးပြန်ရင်လည်း မရဘူး၊ ဟိုအောင်ဘုသား ငရွေးလိုဖြစ်နေဦးမယ်’

ဂေါက်တေးမ ဘာမှမပြောတော့ဘူး။ မကြားချင်ယောင် ဆောင်ပြီး ငါးခြောက်ဖုတ်ကိုပဲ စားနေလိုက်တယ်။

သူမရဲ့အမေ ဒေါ်တင်လေးကတော့ ငရွေးရိုးပြီး သူ့အဖေ အောင်ဘုလူလည်ကျတာကို ပြောချင်နေလွန်းတယ်ထင်ပါရဲ့။

*

အောင်ဘု လူလည်ကျတာက ဒီလို။

ခဝါသည်ရွာမှာ ဦးအောင်ဘုကို မသိသူမရှိသလောက်ပဲ။ လူလည်ကြီးလေ။ ခဝါသည်ရွာဆိုတာ သူတို့နန်ယောင်ရွာနဲ့ ဆက်နေတာ။

အောင်ဘုကလည်သလောက် သူ့သား ငရွေးကျတော့ ငနဲ့၊ ငအ ကောင်မလေးတွေကိုတောင် စေ့စေ့မကြည့်ရဲတဲ့လူ။ ဒီလိုကောင်မျိုးအတွက် သူ့အဖေ ဦးအောင်ဘုက သူကိုယ်တိုင် နန်ယောင်ရွာက ကြေးရေတတ် ဦးပေါရဲ့သမီး ငွမ်းပုံကိုလိုက်ရည်းစားစကားပြောခိုင်းတာ။

ဖအေက မြောက်ပေးတော့လည်း ငရွေးကလိုက်ပြောတာပေါ့။ ငွမ်းပုံဆိုတာကလည်း နဂိုကတည်းကမှ ခပ်နံနံ ခပ်ရိုးရိုးရယ်ဆိုတော့ ငရွေးနဲ့ ရည်းစားဖြစ်ရာက နောက်ဆုံးလိုက်-ပြီးတဲ့ဘဝကိုရောက်ရော။

အဲဒီတော့ ဦးပေါလည်း ပေါက်ကွဲတော့တာပေါ့။

အရင်းစစ်လိုက်တော့ ငရွေးနဲ့ သူ့သမီး ငွမ်းပုံတို့ကို အိမ်ရိပ်ကိုတောင် မနင်းရဆိုတဲ့အမိန့်ကိုချမှတ်လိုက်တယ်။

ငါသေလည်း လာစရာမလိုဘူးပေါ့။ ဦးအောင်ဘုကတော့

သားနဲ့ချွေးမကို ခဝါသည်ရွာက သူ့အိမ်မှာပဲထားတာပေါ့။ လောလော ဆယ်တော့ တွက်ရေးနဲ့ စက်သူဌေးမဖြစ်ပြန်တဲ့ သူ့သားကိုတော့ အားမလျော့ဖို့ အားပေးနေရှာပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကြာလာတော့ ဝမ်းပုံရဲ့အရှေ့အလယ်ပိုင်းလေး စုရာမှ ပူ၊ ပူရာမှ ထွားလာပြီး ပြဿနာက အဲဒီမှာစတွေ့တာ။

ဝမ်းပုံနဲ့ ချဉ်ခြင်း၊ အဲဒီချဉ်ခြင်း ကိစ္စပဲ။ ဗိုက်ကြီးသည်တွေ ရဲ့ ချဉ်ခြင်းကိစ္စက သိပ်ဆိုးတာ။

တချို့က မီးသွေးခဲလေး ဝါးလိုက်ရမှ။ တချို့က ဆေးလိပ် ပြာလေး လျက်လိုက်ရမှ။ တွေ့ဖူးတဲ့ ကိုယ်ပန်ဆောင်မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ဆို မနက်လင်းတာနဲ့ ဒီဇယ်ဆီနဲ့လေး အားပါးတရ ရှူလိုက်ရမှ နေသာထိုင်သာရှိတာဆိုပဲ။

ကဲ... ဘယ်လောက်ဆိုးသလဲ။ အခု ငွေးရဲ့ ဒုက္ခနဲ့ နှိုင်းရင်တော့ ဟိုဟာတွေဆိုတာ မိုးကြိုးသံနဲ့ လေလည်သံလို အခြားကြီး အကွာကြီးပေါ့။

ကြည့်ဦး ဝမ်းပုံရဲ့ ချဉ်ခြင်းက ဒီမောင် ငွေးနဲ့ မျက်နှာချင်း ဆိုင်ဖို့တောင် ခွင့်ပြုမထားတဲ့ ယောက္ခမကြီးအိမ်ပိုင်းထဲက မြေဇာမြက်ကလေးတွေကိုမှ ပြုတ်သောက်ချင်တယ်တဲ့ဗျာ။

ကဲ... ဘယ်နှယ်လုပ်ရပါ့။ ငွေးလည်း အမျိုးမျိုးဖျောင်းဖျာပါတယ်။ တခြားနေရာပေါင်းစုံက မြေဇာမြက်တွေလည်း ယူလာပေးတယ်။ မရွှေချောက သိသဗျာ။ ကိုင်တောင်မကြည့်ဘူး။

အဖေအိမ်ပိုင်းထဲက မြေဇာမြက်ကိုမှ ပြုတ်မသောက်ရရင် ဒုက္ခရောက်ရချည်ရဲ့တဲ့။ ချဉ်ခြင်း၊ ချဉ်ခြင်း၊ ဒီချဉ်ခြင်းကြောင့် အခု ငွေးတို့ ဇွန်စားရပြီ။

ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ဟိုဦးပေါဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးက သူ့သမီး

တောင် လာခွင့်မပြုတာ။ ဒီလိုကောင်တော့ အဝေးကြီး ပျင်းတောင် ပျင်းသေး။ ခုတော့ ဘယ်သူ့အပြစ်ပို့ရမှန်းမသိ။ တစ်ယောက်တည်း မှောင်ထဲမှာ ငုတ်တုတ်။

အဘိုးကြီး အလစ်ကို ထိုင်စောင့်နေရတာ လူခြေလည်းတိတ်သထက် တိတ်လာပြီး ညီအစ်ကိုမှန်း လုံးဝမသိတော့တဲ့အချိန်။ ညသန်းခေါင်ယံ နုပျိုစအချိန်။

အဲဒီတော့ ငွေးစတင်လှုပ်ရှားပြီပေါ့။ လရောင်သေးသေးလေးအောက်မှာ ယောက္ခမခြံထဲကို အသာကလေးတိုးဝင်လိုက်တယ်။ တစ်ပြိုင်နက် စိတ်ထဲမှာ မိများမိသွားရင်ဆိုတဲ့ အတွေးက ရောက်လာတယ်။

ကဲ... ကျန်တာတွေအသာထား။ ဒီမြေဇာမြက်ကလေးတွေကို နှုတ်နိုင်ဖို့က အဓိက။ မိန်းမအတွက် မဟုတ်လား။

ဒီကောင်ငွေး မြေဇာမြက်ကလေးတွေကို လှမ်းနှုတ်လိုက်တယ်။ တစ်ပင် နှစ်ပင် သုံးပင် လေးပင် ဒီအချိန်မှာ...

‘ဟေ့ကောင် ငွေး၊ မင်းလက်ထဲက မြက်ပင်တွေ အခုပြန်ချလိုက်၊ မချရင် ငါ သူခိုး သူခိုးဆိုပြီး ဟစ်လိုက်မှာနော်’

မြေဇာမြက်ကလေးတွေအပေါ် အုပ်ကျလာတဲ့ အရိပ်မည်းကြီးနဲ့အတူ မတိုးလွန်းမကျယ်လွန်းတဲ့ ဦးပေါရဲ့အသံ ငွေးဆီရောက်လာတယ်။

‘မ... မ... မဟုတ်... မဟုတ်ပါဘူး အဖေ၊ အဖေ သ... သမီး... သမီး... ဟို’

‘ဟေ့ကောင်... မင်း ငါ့ကို အဖေလို့ခေါ်စရာမလိုဘူး၊ ဧည့်ခန်းထဲက စားပွဲပေါ်မှာ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်နဲ့ ထုတ်ထားတဲ့ မြေဇာတွေရှိတယ်၊ ယူပြီးလူထွက်ပေါက်က ပြန်။ ပြီးတော့ ငါ့သမီးကိုလည်း

ပြောလိုက်။ မနက်ဖြန်အိမ်လာခဲ့ဦးလို့ ကြားလား။

‘ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ အဖေ၊ အ... ဦးကြီးပေါ်’

အဲဒါပဲ။ လူကိုများ ဘောလီဘောကစားနေတာကျလို့။ ခုပဲ ထောင်လိုက် အခုပဲ ရိုက်လိုက်နဲ့။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီဒါပေမဲ့က ပွဲသိမ်းပေါ့။

မကြာပါဘူး။ ဂွမ်းပုံ သားယောက်ျားလေး မွေးတယ်။ မတည့်ဘူးဆိုတဲ့ ယောက္ခမနဲ့ သမက်ဒီနေရာမှာ စိတ်ကူးတူတာပြောပါတယ်။ မွေးလာတဲ့ကလေးကို ယောက်ျားလေးဆိုတော့ မြေဇာလို့ နာမည်ပေးလိုက်ကြတာပေါ့။

ဦးပေါ်က သူကြုံတိုင်း သူ့သမီးနဲ့မြေးစားဖို့ စားစရာတွေ အသုံးအဆောင်တွေ ပို့ပေးတတ်တော့ ဦးအောင်ဘုကလည်း ကပ်ရပ် မှီခိုစားသုံးရတာပေါ့။ ဒီအကွက်ကို သူက ကြိုမြင်ပြီးသား။ သူထင်ထားတဲ့အတိုင်း ကွက်တိ။

နောက်တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အဆင်ပြေအိုကေတော့ ဦးအောင်ဘု သူ့ခမည်းခမက်ဦးပေါ်ဆီက နွားတစ်ယဉ်း၊ အကြွေးဝယ်ပြီး ပြန်မပေးပဲထားတယ်။ ဦးပေါ်ကတော့ ဘာမှမပြောပါဘူး။ သူ့အတွက်တော့ ဒါက မိုင်နာ။ သမီးတစ်ယောက်လုံးတောင် ပေးထားလိုက်ရပြီပဲ။

ဒါပေမဲ့ ဦးအောင်ဘုကတော့ သူ့အပြစ်နဲ့သူ့ အိုးမလုံ အုံ့ပွင့်ပြီး ဦးပေါ်ကို မတွေ့ရဲဘူးဖြစ်နေတယ်။

ဦးပေါ် ရွာကိုလာမယ်ပြောသံကြားတော့ ဦးအောင်ဘု ရွာမှာ မနေရဲတော့ဘူး။ အဲဒီတော့ သားဖြစ်သူ ငွေးကိုခေါ်ပြီး...

‘မင်းယောက္ခမ လာရင် ဒီလို ဒီလိုပြောကွာ၊ အဖေတော့ ရှောင်နေမှဖြစ်မယ်’

လို့ ယောက္ခမကို ပြောရမယ့်စကားကို အမြန်သင်ပေးပြီး

ရွာပြင်ကို ပြေးတော့တယ်။ ဦးပေါ် အိမ်ရှေ့နားရောက်တော့ ငွေးက သူ့ယောက္ခမကြီးကို အိမ်ရှေ့ထွက်ကြိုတယ်။

သူက သူ့အဖေသင်ပေးတဲ့အတိုင်းကို မေ့မှာစိုးလို့ ပြောဖို့ အသင့်ပြင်နေတာပေါ့။ ဦးပေါ်ကလည်း သမီးဆီကိုလာသူပီပီ...

‘ဟေ့... မောင်ခွေး မင်းမိန်းမရော’

လို့မေးတာပေါ့။

‘ရွာဦးကျောင်းက ကပ္ပိယကြီးနဲ့ လိုက်သွားတာ ကြာပြီ၊ ခု ဟိုဘက်ကြာပြင်ရွာမှာဆိုလား၊ ကြာနီမော်မှာဆိုလား၊ ရောက်နေတယ်လို့ ကြားပါတယ်’

‘ဘာ’

သူ့ယောက္ခမ မျက်လုံးပြူးသွားတာပေါ့။

အမှန်တော့ ငွေးက သူ့အဖေကို မေးရမယ့်မေးခွန်းကို ဖြေတာ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ယောက္ခမ ဦးပေါ်က နွားကြွေးကိစ္စလာတာမဟုတ်တော့ သူ့သမီးကိုပဲ မေးတာပေါ့။ ဒါကို စိတ်လောပြီး ငွေးက ပြောလိုက်တာ။

ဦးပေါ် အံ့အားသင့်သွားရာက ထပ်မေးပြန်ရော...

‘ဒါဆို မင်းအဖေရော ဘာလုပ်နေလဲ’

ငွေးလည်း သူ့အဖေ သူ့ကိုသင်ပေးခဲ့တဲ့ ဒုတိယအတွက် အဖြေစကားကို ပြောပြန်တယ်။

‘ဟိုဘက်ရွာက တိရစ္ဆာန်ဆရာဝန်နဲ့ သင်းကွပ်ပြီးတော့ အနာကျက်တဲ့အထိ အဲဒီမှာ အပ်ထားရတယ်’

ဦးပေါ်ခမျာ သမက်ရဲ့အဖြေစကားကြောင့် အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြရင်းပဲ။ အမှန်တော့ ဒီအဖြေက ဦးအောင်ဘု ကြွေးနဲ့ဝယ်ထားတဲ့ နွားတွေကို မေးမှဖြေရမယ့် အဖြေစကား။

ဦးပေါ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်တယ်။ ဒီပုံဆို ဒီကောင်ငွေ့ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီဆိုတာကို သိလိုက်တာပေါ့။

‘ထားပါတော့ကွာ၊ ငါတော့ မင်းစကားကိုဉာဏ်မမှီတော့ဘူး၊ ခု ငါ့မြေးလေးမြေစာရော’

‘ဒါကတော့ ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ ဦးသဘောတူလုပ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စ အဖေနဲ့တွေ့မှမေး’

ကဲ... မှတ်ကရော။ ဒါက ဦးအောင်ဘု နောက်ဆုံးမှာခဲ့တဲ့ စကား။ ပိုက်ဆံကြွေးတောင်းရင် ပြောရမယ့်စကားလေ။ သူ့အဖေ ဦးအောင်ဘုက လူလည်ကျပြီး ကြိုတင်စီစဉ်ခဲ့ပေမယ့် အင်မတန်နဲ့ တဲ့ ငွေ့ကြောင့် တလွဲတချော်တွေဖြစ်ကုန်တော့တာ။

ဦးပေါလည်း စောစောကသည်းခံခဲ့သမျှ အခုတော့ ပေါက် ကွဲပြီပေါ့။

‘နေစမ်းပါဦး ဟေ့ကောင် ငွေ့ ခု မင်းစကားက ဘာစကား လဲ’

ဒါတောင် ယောက္ခဒေါသကို သူမသိသေးဘူး။ သူမရှိရပ်နေ တဲ့ အပင်ကိုမော့ကြည့်ပြီး အေးအေးဆေးဆေးပဲ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

‘အဲဒါ စကားပင်မှ မဟုတ်တာ အဖေရဲ့ ကုက္ကိုပင်လေ’

တဲ့။ အဲဒါ ခဝါသည်ရွာက ဦးအောင်ဘုရဲ့သား ငွေ့နဲ့ သူ့ယောက္ခမဇာတ်လမ်းလေ။

အဲဒီလိုဖြစ်မှာစိုးလို့ ဒေါ်တင်လေးက သမီးကို ရိုးကျော် ယူစေချင်တာ။ ဂေါက်တေးမကတော့ အမေပြောတဲ့လူ မယူပါဘူး။ ပြီး ငါးခြောက်ဆီဆမ်းတစ်ဖက်ကိုယူကာ အပြင်ကို ဆောင့် ဆောင့် ဆင်းသွားတော့တယ်။

အခန်း(၃)

ရိုးကျော် စိတ်ညစ်နေတယ်။

မနေ့ညက အဖြစ်ကို သူ စဉ်းစားနေတာ။

တောကြောင်တွေလာတတ်တယ်ဆိုလို့ သူလေးခွနဲ့လောက် စလုံးတွေယူပြီး ရွာထိပ်က ညောင်ပင်ဘက်ကို ထွက်လာခဲ့တာပေါ့။

အဲဒီမှာ ညောင်ပင်ပေါ်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လူရိပ် သဏ္ဌာန်တစ်ခုကို ညောင်ပင်ပေါ်မှာ တွေ့တာနဲ့ သတိထားပြီး ပုန်း နေလိုက်ရတယ်။

သေချာစိုက်ကြည့်လိုက်တော့မှ ညောင်ပင်ပေါ်က လူက ငချစ်ပွေ။

သူက ညောင်ပင်ပေါ်မှာ ခွထိုင်ရင်း တစ်ယောက်ယောက်ကို စောင့်နေသလိုပဲ။ သူ့လက်ထဲမှာလည်း တောင်းလိုလို ဘာလိုလိုတစ်ခု ကိုင်ထားတယ်။

ရိုးကျော်ရဲ့ မျက်လုံးက မုဆိုးမျက်လုံး။ ညအမှောင်ထဲမှာ ကြည့်တတ်တဲ့အကျင့်ကရပြီးသား။

သူ့အဖေရှိတုန်းကဆိုရင် တောထဲတောင်ထဲမှာ နှစ်ည သုံးည အိပ်ပြီး သားကောင်ဖမ်းနေကျမို့ ရွာထိပ်ကညောင်ပင်ပေါ်ထိုင်နေတဲ့ လူကို ဘယ်သူဆိုတာ ကောင်းကောင်းသိတာ။

သူကြည့်နေတုန်းမှာပဲ မိန်းမ နှစ်ယောက်လာကြတယ်။ ဒီ အချိန်ကြီး ဘယ်ကမိန်းမနှစ်ယောက်ပါလိမ့်။ မှန်း... ဆိုပြီး ရိုးကျော် သေသေချာချာကြည့်လိုက်တော့

‘ဪ... ဒေါ်တင်လေးနဲ့ ထဘီဝတ်ထားတဲ့ ဂေါက်တေးမ ပါလား၊ ဒေါ်တင်လေးရဲ့ ခေါင်းမှာ ပဝါတစ်ထည်ပတ်ထားတာလည်း တွေ့ရတယ်’

ဒေါ်တင်လေးတို့ သားအမိ ‘ညောင်ပင်အောက်ရောက်ပြီး ခေါစာခွက်လို့ ထင်ရတဲ့ ဝါးနဲ့ရက်ထားတဲ့တောင်းငယ်နဲ့ ပုလင်းတစ် လုံးကို ညောင်ပင်အောက်မှာ အသာချနေတုန်းမှာပဲ ညောင်ပင်ပေါ်က ငချစ်ပွေက လက်ထဲကတောင်းလိုဟာကို လွှတ်ချလိုက်တော့ ဒေါ်တင် လေးနဲ့ ဂေါက်တေးမတို့ အော်ဟစ်ပြီး ပြေးကြပါလေရော။

တောင်းက မြေကြီးပေါ်မရောက်ဘဲ လေထဲမှာတွဲလောင်းကြီး ကြီးနဲ့ဆွဲထားတာပဲလို့ ရိုးကျော်တွေ့မိနေတုန်းမှာပဲ ငချစ်ပွေက ညောင် ပင်ပေါ်က အမြန်ဆင်းပြီး ထွက်ပြေးသွားတဲ့ ဂေါက်တေးမတို့ သား အမိနောက်ကို လိုက်ပါလေရောလား။

လက်ထဲမှာလည်း စားမြှောင်တစ်လက်နဲ့။ ရိုးကျော် အပေမဲ့ လက်မနှေးဘူး။ လေးဝှက်ဆွဲပြီး ငချစ်ပွေကို နောက်ကနေဆော်ထည့် လိုက်တယ်။

ပြေးနေတုန်း ခူးကောက်ခွက်ကို လောက်စလုံးမှန်သွားတဲ့ ငချစ်ပွေ ရှေ့ကိုဟပ်ထိုးလဲကျလာရော...

လဲနေရာက ပြန်ထတော့ ရိုးကျော်က ခါးပိုက်ထဲက စပါယ်

ရှယ် လောက်စလုံးကို ထုတ်လိုက်ပြီး ရိုးကျော် သေချာဆွဲပြီး ပစ်တာ။ ငချစ်ပွေရဲ့ နဖူးကို ပစ်တာ။ ကွက်တိ။

တစ်ချီတည်းနဲ့ သူ့ခမျာ လောကကြီးကို ခဏတစ်ဖြုတ် တာတာလုပ်သွားပါလေရောပေါ့။

ရိုးကျော်က သူ့ရဲ့ခနုက စပါယ်ရှယ်လောက်စလုံး တစ်ဖြစ်လဲ မော်တော်ကားဘောစီးလေးကို လရောင်အလင်းမှာလိုက်ရှာလိုက်တယ်။

တစ်ပြိုင်နက်မှာပဲ သူ့နောက်က ရန်သူရှိနေတယ်ဆိုတာကို သူ့ အာရုံက သိလိုက်တာနဲ့ ပြုန်းခနဲလှည့်အကြည့်မှာ ခမောက်ဝိုင်း ကြီးဆောင်းထားတဲ့ လူစိမ်းတစ်ယောက်။

လူစိမ်းလို့ ပြောရတာက ဒီရွာနီးနားတစ်ဝိုက်မှာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးတဲ့ ပုံစံမို့ပါပဲ။ မျက်နှာကို မမြင်ရပေမယ့် လူပုံပန်းကိုမြင်တာ နဲ့ လူစိမ်းမှန်း သိသာပါတယ်။

‘မင်းလေးခွကို သိမ်းထားနော်’

လူစိမ်းကပြောရင်း ခမောက်နဲ့မျက်နှာကို ကွယ်လိုက်ပြီး ဝတ် ထားတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီရဲ့ ရင်ဘတ်ကို လှန်ပြတော့...

သေနတ်တစ်လက်။

လူစိမ်းရဲ့ခါးမှာ သေနတ်ရှိနေမှတော့ ရိုးကျော်ရဲ့ လေးခွကို သိမ်းထားတာ အကောင်းဆုံးပဲပေါ့။

လူစိမ်းက ရိုးကျော်ကို အကြာကြီးစိုက်ကြည့်နေပြီးမှသူနဲ့အတူ ညောင်ပင်အောက်က ခေါစာပစ်တဲ့ ကြက်သားနဲ့ အရက်ကို စား သောက်ဖို့ ခေါ်တယ်။

ရိုးကျော်က အရက်မသောက်တတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သေနတ်ကို တော့ ကြောက်ရတာမို့ ကြိတ်မှိတ်သောက်ရတယ်။ ခေါစာပစ်တဲ့ ကြက်သားကိုလည်း စားရတယ်။

ပြီးတော့ လူစိမ်းက ရိုးကျော်ကို ဟိုမေး ဒီမေးမေးတာ စုံနေတာပဲ။ သူ့အဖေ၊ သူ့အမေ သူ့အမည် ဒီရွာနဲ့ပတ်သက်ပြီး သန်းခေါင်စာရင်းကောက်ဖို့များ ရောက်လာသလားမသိ။

တစ်ရွာလုံးက လူတွေရော ရပ်ရွာအကြောင်းရော မေးသမျှ စုံလို့၊ စုံလို့...။

ရိုးကျော် မူးပြီး အပြန်ကျတော့ လူစိမ်းက လိုက်ပို့တယ်။ လမ်းမှာ ဂေါက်တေးမကျွတ်ကျခဲ့တဲ့ ထဘီကို ဖြန့်လျှော်သားတွေ လိုက်ရတယ်။

လူစိမ်းက ကောက်ပြီး ရိုးကျော်ခေါင်းမှာ ပတ်မယ်လုပ်လို့ ရိုးကျော်က ငြင်းတော့ လူစိမ်းက သေနတ်ဒင်နဲ့ ခေါင်းကိုထုလိုက်တာ ရိုးကျော် ခေတ္တသတိလစ်သွားပါရော။

အဖြစ်အပျက်က ဒီလောက်ပါပဲ။ ရိုးကျော် ဒါကိုပဲ မှတ်မိတာ။ ထဘီကို သူ့ခေါင်းမှာ ဟိုလူစိမ်းက အတင်းပတ်ပေးလိုက်တာနဲ့ပဲ အဲဒီဂေါက်တေးမကို သူက ယူရမတဲ့လား။

ရိုးကျော်ကို အမေကလည်း ပြောတယ်။ တစ်ရွာလုံးက မဲခွဲဆုံးဖြတ်ကြတာတဲ့။

သူလည်း စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ လက်စွဲတော် ခူးလေးကို လွယ်၊ ပန်းပဲဆရာ ဦးကျော် ထပေးထားတဲ့ ဓားကို ခါးကြားထိုးပြီး လွယ်အိတ်တစ်လုံးထဲမှာ လောက်စလုံးတွေ ဘောစီတွေ၊ လေးခွနဲ့တကွ စားစရာနည်းနည်းထည့်ပြီး တောထဲကိုသွားဖို့ ခွေးသုံးကောင်နဲ့အတူ အိမ်ကထွက်လာခဲ့တယ်။

ဖြူလုံး၊ နီလုံး၊ ညိုလုံးလို့ခေါ်တဲ့ ခွေးသုံးကောင်က သူ့ရဲ့ ရဲဘော်တွေပဲ။ အားလည်းကိုးရပါ။

ဒီအချိန်မှာ...

‘ရွတ်’

ရိုးကျော် အသံလာရာဆီကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

ဘာမှမတွေ့ရဘူး။ နီလုံးနဲ့ ညိုလုံးကလည်း လိုက်အနံ့ခံပြီး

အီးအီးဆွဲလုပ်နေတာ။

ဒါနဲ့ပဲ ရိုးကျော်လည်း ဆက်လျှောက်လာတာပေါ့။

‘ရွတ်’

လုပ်ပြန်ပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ နီလုံးက ထိုးဟောင်ပါလေရော။

ဒါကြောင့် ရိုးကျော်လည်း တရွတ်ရွတ်နဲ့ လုပ်နေပြီး ဘာလို့အတွေ့မခံပါလိမ့်လို့ နီလုံး ထိုးဟောင်နေတဲ့ဆီကို အကုန်ဖြုတ်ကြည့်မိတာပေါ့။

(မျက်လုံး)

ကြည့်မိကာမှ ရင်ဖိုရုံမက ကျောလည်းယား နှုတ်ခမ်းလည်းယားသလိုဖြစ်သွားရတယ်။ ဘယ်သူရှိဦးမလဲ။ သူနဲ့တစ်ရွာလုံးသဘောတူလို့ နေ့စပ်လိုက်တဲ့ ဂေါက်တေးမ။ ရိုးကျော်သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်လိုက်တော့ သူလည်း ကြောင်ကြည့်ကြွက်ကြည့်ဖြစ်သွားတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရင်တုန်းကတော့ သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ။ ဒါကြောင့်လည်း ဂေါက်တေးမကို ရိုးကျော် နှစ်ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်းလောက် ပြန်ဖြုံးပြလိုက်တယ်။

ဂေါက်တေးမကလည်း ယောင်ရမ်းပြီး ခပ်ဟဟဖြဲပြဲတယ်။ (နှုတ်ခမ်းကိုပြောတာ)။ ပြီးမှ

‘တောလိုက်မလို့လား’

လို့မေးတယ်။ ရိုးကျော်က...

‘အင်း’လို့ ပြန်ဖြေလိုက်ပြီး သွားမယ်လို့ပြောတော့ ဂေါက်တေးမခေါင်းညိတ်ပြဲတယ်။

ဒါပဲ သူတို့နှစ်ယောက် ဆက်ဆံရေးပါ။ ဟိုးအရင်ကတည်းက...။

*

ငချစ်ပွေ သတိရလာတဲ့အခါ မျက်နှာကိုအဝတ်နဲ့အုပ်ထားပြီး ခမောက်ပါ ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထားတဲ့လူကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

ငချစ်ပွေ သတိရမှန်းသိတာနဲ့ ထိုလူက မတ်တပ်ရပ်ပြီး သူ့ခါးက သေနတ်ကိုပြတယ်။

ငချစ်ပွေ မလှုပ်ရဲတော့ဘူး။

‘ခင်... ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ’

‘ငါဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းသိဖို့မလိုဘူး၊ မင်းနာမည် ငချစ်ပွေ၊ ဒီရွာက အရက်သမား အလုပ်မရှိတော့လေလှိုင်းဆိုတာ ငါသိတယ်၊ စကားမရှည်နဲ့၊ ငါလိုချင်တာကို မင်းလုပ်ပေးနိုင်ရင်တော့ မင်းအသက် ရှည်ပြီး ကြီးပွားကောင်းစားမယ်’

‘ခင်ဗျားလိုချင်တာ ဘာလဲ’

‘မင်းကိုလိုချင်တယ်’

‘ဪ... သိပြီ၊ လက်စသပ်တော့ ခင်ဗျားက မာမရှိနဲ့၊ ဂန်ဒူးကြီးကိုး၊ ဒါကြောင့် ယောက်ျားချင်းလိုချင်တာပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ ဒီပြင်တောင်းပါလားဗျာ၊ ကျုပ်က ယောက်ျားချင်းဆို မသတိဘူးဗျ’

‘ဘာကွ၊ ငါ့ကိုများ ဂန်ဒူးကြီးလို့ မင်းက ထင်နေရသေးတယ်၊ အဲဒါမှတ်ထား ယောက်ျားစစ်စစ်ကွ’

ထိုလူရဲ့ ကန်ချက်က ငချစ်ပွေရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ ကောင်းကောင်းကြီး မိတ်ဆက်သွားတော့ ငချစ်ပွေ တော်တော်လေးအိစလဲဝေသွားတာပေါ့။

‘ယောက်ျားပီသတာကို နောက်ထပ်သက်သေပြဖို့လိုသေးလား’

ထိုလူစိမ်းက မေးတော့ ငချစ်ပွေ လက်ကာပြပြီး

‘အောင်မလေး မလုပ်ပါနဲ့၊ အဲ... လေ မပြပါနဲ့တော့ နောင်ကြီးရာ၊ ယုံပါပြီ’

‘မင်း ဒါဆို ငါပြောတာကို လုပ်မှာလား’

‘လုပ်ပါ့မယ်၊ လုပ်ပါ့မယ်’

‘အေး... ကောင်းပြီ၊ မင်း အခု ရွာထဲကိုသွား၊ ငါစားဖို့ ထမင်းရယ်၊ ဟင်းရယ် ယူခဲ့၊ နှစ်ယောက်စာနော်’

‘ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့’

‘ငါခိုင်းတာ ပျက်ကွက်လို့ကတော့ အသေပဲမှတ်၊ ဆယ်နှစ် နာရီထိုးလို့မှ ထမင်းဟင်းယူပြီး ပြန်မလာရင် ဟောဒီမှာကြည့်’

ထိုလူစိမ်းက မြေကြီးပေါ်ချထားတဲ့ ဝါးရင်းတုတ်ကို ခြေနဲ့ ကော်တင်လိုက်ပြီး ကျင်လံညီစွာ ဖမ်းရင်း အနားမှာရှိတဲ့ ဆီးပင်ကို ရိုက်ချလိုက်တာ ဆီးပင်ခါရမ်းသွားတယ်။ ဆီးသီးတွေကလည်း အပင်ကို ကိုင်လှုပ်လိုက်သလိုပဲ။ တဖြောင်းဖြောင်းနဲ့ ကြွေကျတယ်။

‘ကဲ... ဟေ့ကောင်... မြန်မြန်သွား’

ငချစ်ပွေ ပြေးလိုက်တာများ တန်းနေတာပဲ။ ဖောင့်နဲ့တင်ပါး တစ်သားတည်းဆိုတာမျိုး။

*

ရိုးကျော် တောထဲကဖွတ်တစ်ကောင်မိပြီး ခွေးတွေနဲ့အတူ ပြန်လာတော့ မျက်နှာပုံးနဲ့ခမောက်ဆောင်းထားတဲ့ လူစိမ်းကို တွေ့ရ ပြန်ရော။

‘ဟေ့ကောင်... ရိုးကျော် တယ်တော်ပါလား၊ ဖွတ်တစ် ကောင်လေးလာတယ်ပေါ့’

လူစိမ်းကမေးတော့ ရိုးကျော် ထမ်းလာတဲ့ ဖွတ်ကိုနောက် ဘက်ပင့်တင်လိုက်ပြီး

‘နေပါဦး၊ ခင်ဗျားက ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ’

‘ဟ... မင်းပြန်လာမှာကိုသိလို့ တောစပ်ကလာစောင့်နေတာ ပေါ့ကွ’

‘ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ’

‘မင်းကို ငါ ပြစရာရှိလို့ကွ’

‘ဘာပြမှာလဲဗျ’

‘သိချင်ရင် ဟိုမြစ်ကမ်းနဘေးကို လိုက်ခဲ့လေ’

‘အဲဒီအထိ သွားနေရင် ဒီဖွတ်သေက ပုတ်သွားလိမ့်မယ်ဗျ။ ဒါထားပြီးမှ ပြန်လာခဲ့မယ်’

‘မင်းကလည်း အပါကွာ၊ ဖွတ်မပုတ်ရအောင် မင်း ခွေး လိမ္မာတွေကို ခိုင်းလိုက်လေ၊ ဟိုမှာ နွယ်ကြိုး အဲဒီနွယ်ကြိုးနဲ့ ဖွတ်ကို ချိပြီး မင်းခွေးတွေပါးစပ်နဲ့ ကိုက်ခိုင်းပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်ပေါ့ကွာ’

‘ဟာ... ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျ၊ ကျုပ်အဖေတောကြက် အိမ်ပြန် လွှတ်လိုက်သလို မန်ကျည်းရွတ်လည်းဆုံး ကြက်လည်းဆုံးဖြစ်မှာပေါ့’

‘မင်း အဖေက ကြက်လွှတ်ဖူးလို့လား’

‘လွှတ်ဖူးတယ်ဗျ၊ ဒီလို အဖေတစ်ခါက တောတက်တော့ ကိုင်းမှာ ထောင်တဲ့ကြက်တစ်ကောင်မိတယ်၊ သူလည်း တောကိုရှေ့

ဆက်ဖို့က ရှိနေပြန်။ ဒီကြက်လောက်နဲ့လည်း အလုပ်ကမဖြစ်တော့ ဒီအတိုင်းထားခဲ့ရင်လည်း တခြားသားကောင်ကြီးတွေက စားပစ်မှာ စိုးလို့ ကြက်ကိုဖြုတ်ယူပြီး မန်ကျည်းပင်က မန်ကျည်းရွက်နုနု လက် တစ်ဆုပ်စာလောက်ကို ကြက်ခြေထောက်မှာချပြီးတော့ ကြက်ကို အဖေက မှာလိုက်တာ’

‘ကဲ... ကြက်ကလေးရေ၊ ငါလည်း တောထဲကို ခရီးဆက် ရဦးမှာမို့ မင်းကိုယ်ကိုပဲ နန်ယောင်ရွာက ရိုးလှဖြူအိမ်ကိုသွား။ အခု ခြေထောက်မှာချည်ပေးလိုက်တဲ့ မန်ကျည်းရွက်နု မင်းကိုသတ် ပြီး ဟင်းချိုကလေးချက်ထားပါလို့ သေချာပြောနေဆိုပြီး ပြန်လွှတ် လိုက်တာ၊ အဖေဆုံးတာတောင် သုံးနှစ်ကျော်ပြီ ကြက်က ခုထိ အမေ့ဆီ ရောက်မလာသေးဘူးဗျ’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား’

လူစိမ်းက အားရပါးရ ရယ်ပြီး...

‘အိမ်များမှားသွားလို့လားကွာ’

တကယ်ဆို လူစိမ်းက နောက်လိုက်တာပါ။ ဒါကို ရိုးကျော် တို့များ ဘယ်လောက်အသလဲဆို ကြည့်။

‘မမှားနိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ရွာမှာ ရိုးလှဖြူဆိုတာ အမေ တစ်ယောက်တည်းရှိတာ’

တဲ့။ ကဲ ဘယ်လောက်ရိုးအလိုက်သလဲလို့။

‘တကယ်ဆို အိမ်မသိလည်း အမေ့နာမည် ဘယ်သူမေးမေး ရပါတယ်ဗျာ’

လူစိမ်းက ရယ်ပြန်ရော။ ရယ်ရင်းက နွယ်ကြိုးတစ်ချောင်းကို ဓားနဲ့လှီးလိုက်တယ်။ ဓားက ငချစ်ပွေဆီက သိမ်းထားလိုက်တဲ့ဓား။

နွယ်ကြိုးရတော့ ရိုးကျော်လက်ထဲက ဖွတ်ကို နွယ်ကြိုးနဲ့ ချည်ပြီးမှ ပြန်ပေးတယ်။

‘ဒီနွယ်ကြီးကို ဒီဘက်ခွေးကကိုက်၊ ဒီဟာကျတော့ ဟိုဘက်ခွေးက ကိုက်ပြီး ကျန်တစ်ကောင်က လမ်းပြရင်ရပြီ။ မင်းခွေးတွေ လိမ္မာတယ်ဆို။ ခိုင်းကြည့်လိုက်လေ’

လူစိမ်းက စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပြောလို့ ရိုးကျော်လည်း လူစိမ်း ခိုင်းတဲ့အတိုင်း သူ့ခွေးတွေကို နီလုံးနဲ့ ဖြူလုံးက ဖွတ်ချည်ထားတဲ့ နွယ်ကြီးကို ပြိုင်တူကိုက်။ ညှိလုံးက ရှေ့က တဝတ်ဝတ်ဟောင်ပြီး သွားလို့ ခိုင်းလိုက်တော့။ ဟုတ်ပါ။ အဲဒီအတိုင်း ရွာပြန်သွားကြတယ်။

ရိုးကျော်လည်း လူစိမ်းနဲ့အတူ မြစ်ကမ်းနံဘေးကို လိုက်လာခဲ့တယ်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ဒီလူစိမ်း ငါ့ကို ဘာများထူးဆန်းတာတွေ ပြမလို့ပါလိမ့်ပေါ့။

နှစ်နာရီလောက် လျှောက်မိတော့မှ မြစ်ကမ်းနံဘေးကို ရောက်တာ။ ရိုးကျော်က သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ပါလာတဲ့ ကောက်ညှင်းထုပ်နှစ်ထုပ်နဲ့ ငှက်ပျောဖူးပုလင်းကို ဖွင့်လိုက်တယ်။

‘ဒီမှာ ရေနဲ့ကောက်ညှင်းထုပ်၊ နည်းနည်းစားလိုက်ပါဦးလား’

လူစိမ်းက ခေါင်းခါပြပြီး

‘မင်းဟာမင်းပဲ စားပါကွာ’

ရိုးကျော်က ကောက်ညှင်းထုပ်ကို စားလိုက်၊ ရေကိုမော့သောက်လိုက်နဲ့ တဂျပ်ဂျပ်မြည်နေတဲ့ ဝမ်းမီးကို ငြိမ်းနေတာပေါ့။ လူစိမ်းကတော့ ရပ်နေရာက သူ့နံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။

သူ့စားသောက်ပြီးတော့ မော့မော့နဲ့ မြစ်ကမ်းနံဘေးကို တလိပ်လိပ်တက်လာတဲ့ ဒီရေလှိုင်းတွေကို မြင်တော့ ရေချိုးချင်တဲ့စိတ်က ပေါက်လာတယ်။

ဒါနဲ့ ကျောမှာလွယ်ထားတဲ့ ခူးလေးကိုဖြုတ်ပြီး မြေကြီးပေါ်ချ။ ခါးမှာထိုးထားတဲ့ ယိမ်းနွဲ့ထူစားကိုလည်း ထုတ်ပြီးမြေကြီးပေါ်ထိုးချလိုက်တော့ လူစိမ်းက သူ့ယိမ်းနွဲ့ထူစားကို ကောက်ယူပြီး

‘မင်းစားက တော်တော်သံသားကောင်းတာပဲကွာ’

‘ဒါက တောင်ပေါ်လမ်းမှာပျက်နေတဲ့ ကားပေါ်က ပြုတ်လာတဲ့ ကားလေးကို ပန်းပဲဆရာက ထုပေးတာတဲ့၊ ယိမ်းနွဲ့ထူစားဗျ၊ နည်းနည်းထူတယ်’

‘ယိမ်းနွဲ့ပါးစားပဲ ကြားဖူးပါတယ်ကွာ’

‘ယိမ်းနွဲ့ပါးစားက ရာဇဝင်ထဲမှာ ဘယ်မင်းကြီးဆိုလား ကိုင်ပြီး ခုတ်လိုက်တော့ လူအပြင် ကြမ်းငါးချောင်းပါ ကျိုးသွားတယ်လို့ စားလုပ်တဲ့ပန်းပဲဆရာက ပြောတယ်ဗျ။ သူက ပန်းပဲတင်ထုတတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ရာဇဝင်တွေဘာတွေပါ ကျွမ်းတယ်၊ ဒါကြောင့် သူများကိုင်ပြီးသားစားကိုမလုပ်တော့ဘဲ ယိမ်းနွဲ့ပါးစားထပ်တူတဲ့ ယိမ်းနွဲ့ထူစားကို ထုပေးတာ’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ၊ မင်းနဲ့တွေ့မှ အဆန်းချည်းကြားရတော့တာကိုး’

အသလိုပြောပြီး ရိုးကျော်ကိုလည်း တော်တော်တုန်းတဲ့ ရိုးတဲ့ကောင်လို့ တွေးလိုက်တာပေါ့။

သူတို့ရောက်နေတဲ့နေရာက လူသူလေးပါး ဝေးတယ်။ လူစိမ်းက ခါးကြားက သေနတ်ကိုစမ်းကြည့်တယ်။ ဒီသေနတ်ကို သုံးရင်တော့ အသံကမြည်ဟီးပဲ့တင်ထပ်သွားနိုင်တာမို့ လက်ကိုပြန်ရုတ်လိုက်ပြီး

ရိုးကျော်ချထားတဲ့ ခူးလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တာပေါ့။ အရေးကြီးတာက ခူးလေးပဲ။

ရိုးကျော်က လူသာနဲ့တာ။ ပညာက မနဲ့ဘူးဆိုတဲ့ လူစားမျိုး။
ဒူးလေးနဲ့သာ ပစ်ရရင် သူလိုလူကိုမပြောနဲ့။ သားရဲတိရစ္ဆာန်
ကြီးတွေကိုတောင် မမှုတဲ့လူ။

ပြီးတော့ ရိုးကျော်ရဲ့ လွယ်အိတ်။ ဒီအထဲမှာ လောက်လေးခွ
နဲ့ လောက်စာလုံးတွေရှိနိုင်တယ်။

ဒါကိုလည်း သတိထားမှ။ လူစမ်းက ရိုးကျော်ကို အသေ
သတ်နိုင်တဲ့နည်းကို စဉ်းစားနေတာ’

‘ရေချိုးရအောင်ကွာ’

လူစမ်းက အဖော်ညီတယ်။ ရိုးကျော်ကလည်း ရေချိုးချင်နေ
တာနဲ့ အတော်ပဲပေါ့။ ပြီးတော့ ရေချိုးရင် သူ အဝတ်အစားတွေ
ချွတ်ရမှာ။ မျက်နှာမှာ ဖုံးအုပ်ထားတဲ့ အဝတ်ကြီးကိုလည်း ဖယ်ရမှာ
လေ။

ဒါဆို ဒီလူစမ်း ဘယ်သူဆိုတာ သူတွေ့ရမှာပဲ။ ရိုးကျော်
အင်္ကျီကိုခေါင်းကနေ ဆွဲချွတ်လိုက်တယ်။ သူဝတ်ထားတာက ခေါင်း
စွပ်တီရှပ်လက်ရှည်။ ခေါင်းကနေဆွဲချွတ်လိုက်စဉ်မှာ အင်္ကျီက မျက်
နှာကို အုပ်သွားတုန်း လူစမ်းက လျှပ်တစ်ပြက်လှုပ်ရှားလိုက်တာ
သေနတ်ဒင်နဲ့ ရိုးကျော်ခေါင်းကို ထုလိုက်တာ။

အလစ်အငိုက်ဆိုတော့ ရိုးကျော် ခံလိုက်ရပြီ။

မျက်လုံးထဲ ကြယ်တွေလတွေ မြင်သွားရပြီ။ ဖက်လက်လန့်
လဲကျသွားတယ်။

သူ့ရင်ဘတ်ကို လူစမ်းက ခြေတစ်ဖက်နဲ့နှင်းထားတော့

‘အူး... အီး... ဘာ... ဘာလုပ်တာလဲဗျ’

‘မင်းကို ငါသတ်မှာ၊ မသတ်ခင် ငါပေးထားတဲ့ကတိအတိုင်း
ငါ့မျက်နှာကို မင်းကိုပြမယ်’

လူစမ်းက ခမောက်ကိုလွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး မျက်နှာပေါ်မှာ အုပ်
ထားတဲ့ ပုဆိုးစုတ်ကို ဆွဲဖယ်လိုက်တော့...

‘ဟင်’

ရိုးကျော် အံ့အားသင့်သွားတယ်။ တကယ့်ကို တအံ့တဩပါ
ပဲ။ ကြည့် လူစမ်းကိုကြည့်လိုက်ရတာ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မြင်လိုက်ရ
သလိုပဲ။

တူလိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်း။ ဒီပြင်တစ်ယောက်ယောက်သာ အဲဒီ
လူစမ်းကိုမြင်ရင် ရိုးကျော်မှ ရိုးကျော်လို့ထင်မှာ။ လုံးဝကို သေချာ
တယ်။

‘ခင်ဗျားက ကျုပ်နဲ့အတော်ကိုတူတာပဲ၊ ချတ်စွပ် ဒါနဲ့များ
ဘာလို့ကျုပ်ကို သတ်ချင်တာလဲဗျာ’

ရိုးကျော်က မေးတော့ လူစမ်းကရယ်ပြီး

‘မင်းကိုသတ်ပြီး မင်းနေရာကို ဝင်မလို့ကွ’

‘မသတ်ဘဲ ဝင်ရင်လည်း ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်အိမ်မှာနေ
ကျုပ်တို့ဆီမှာ ဘယ်တော့မှ ဧည့်စာရင်းမစစ်ဘူး၊ ကြိုက်သလောက်
နေစမ်းပါ’

‘မင်းရှိမှတော့ ငါ့ကို ငါမှန်းလူတွေသိမှာပေါ့ကွ’

‘ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားပဲလေ၊ လူတွေသိလည်း ခင်ဗျားအမည်
ကို ပြောဆိုဆက်ဆံလို့ရတာပေါ့၊ ခင်ဗျားကို ခင်ဗျားမှန်းမသိကြရင်
ဘယ်လိုခေါ်ပြောဆက်ဆံကြမှာလဲ၊ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့’

‘ဟ... ငါမှန်းသိမှတော့ ငါလုပ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေ ပေါ်ကုန်မှာ
ပေါ့ ငတုံးရဲ့၊ ဒါမှ အချုပ်ထဲရောက်သွားမှာ’

‘ဪ... ခုမှသိတယ်၊ ခင်ဗျားက ဟိုဘက်ရွာတွေမှာ ယဘီ
တွေ ရုပ်ပြီးရောင်းခဲ့မယ်၊ အလှူအိမ်ကဖိနပ်တွေကိုလည်း ခိုးဖူးမယ်၊

ဟိုတစ်ညက အပျိုကြီးမတုတ်အိမ်အပြင်နံရံပေါ်က လူရိပ်တွေတယ် ဆိုတာလည်း ခင်ဗျားလက်ချက်နေမှာပဲ မဟုတ်လား’

‘ဟက်... တော်စမ်းပါကွာ၊ မင်းပြောသလို ခပ်ညံ့ညံ့အောက် တန်းနောက်တန်းကျတဲ့ သူခိုးမဟုတ်ဘူးကွာ၊ တကယ်ဒီတိဒီတိကြ အလုပ်ကို လုပ်လာတဲ့ သမိုင်းဝင်လူဆိုး မှတ်ထား’

ရိုးကျော် အံ့သြသွားတယ်။ သမိုင်းဝင်လူဆိုးကြီးတစ်ယောက် ကလည်း သူလိုငါလိုပါပဲလား။ သူနဲ့တောင် ချွတ်စွပ်လာတူလိုက် သေး။

‘သမိုင်းဝင်လူဆိုးဆိုတော့ ပထဝီဝင်လူဆိုး၊ သိပ္ပံဝင်လူဆိုး ရယ်လို့လည်း ရှိဦးမှာပေါ့နော်’

‘ဟေ့ကောင်... မနောက်နဲ့’

ပြောပြီး လူဆိုးက ရိုးကျော်ရင်ဘတ်ကို ဖိနှင်းလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရိုးကျော် မသေနိုင်သေးပါဘူး။

လွတ်နေတဲ့ လက်တစ်ဖက်နဲ့ လူစိမ်းရဲ့ ခြေထောက်ကို ပြန် တွန်းလိုက်တယ်။ ခြေထောက်နှစ်ဖက် ရုန်းရင်းကန်ရင်း နေရာရွေ့သွား တော့ ရိုးကျော်ခြေထောက်က နုနု သူချထားတဲ့ ဒူးလေးကို စမ်းမိတာ ပေါ့။

အသာလေး ဒူးလေးကို ခြေနှစ်ဖက်နဲ့ညှပ်ပြီး ကုတ်နေတုန်း လူစိမ်းက တွေ့သွားပြီး ရင်ဘတ်ပေါ်ဖိထားတဲ့ ခြေထောက်ကို အား စိုက်ခန့်လိုက်တယ်။

‘အွတ်... အ... အား’

ရိုးကျော် အသံထွက်လာပြီး သတိလစ်သွားတော့ သေချာ အောင် ရိုးကျော်ကို လူစိမ်းက ခြေနဲ့နှစ်ချက်သုံးချက်ဆင့်ကန်ကြည့် လိုက်တယ်။ စိတ်ချရလောက်မှ ရိုးကျော်ရဲ့ မုဆိုးအင်္ကျီတွေကို ယူဝတ်၊

ရိုးကျော်ကိုယ်ပေါ်မှာ သူ့အဝတ်အစားတွေကို ပစ်တင်ပြီး ရိုးကျော်ကို မြစ်ဘက်ကို ဆွဲချသွားတယ်။

သူ့အတွက် ဒီကောင်ကို မြေကျင်းတူးပြီး မြှုပ်ဖို့ အချိန်က မရဘူး။ တော်ကြာလုပ်ငန်းမပြီးခင် တစ်ယောက်ယောက်က တွေ့သွား မှာကို စိုးရိမ်ရတယ်။

မြစ်ရေကျခါစမို့ မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်မှာ နုံးတွေ ဗွက်တွေ ကရှိနေတာမို့ လူစိမ်းက ရိုးကျော်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ခွဲရတာ သက် သာသလို ရိုးကျော်ခန္ဓာကိုယ်လည်း အပူအရွံ့သက်သာစွာနဲ့ မြစ်ကမ်း ပါးကို ရောက်လာနိုင်တာ။

ပြီးတော့မှ ရိုးကျော်ရဲ့ ကိုယ်ကြီးကို မြစ်ထဲကိုတွန်းပို့လိုက်ပြီး တဲ့အခါ...

‘မင်းကိုမပြောလိုက်ရတဲ့စကား ရှိသေးတယ်၊ ငါ့နာမည်က ဆိုးပေတဲ့ကွာ၊ ခုတော့ ဆိုးပေဘဝပျောက် ရိုးကျော်ဘဝရောက်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ဂေါက်တေးမလေးနဲ့ နှပ်နေလိုက်တော့မယ်။ မင်း ကိုတော့ သနားတယ် ရိုးကျော်ရေ တာတာပဲ’

ဆိုးပေဆိုတဲ့ လူစိမ်းက ဒီလိုပြောလိုက်ပြီး ရိုးကျော်ရဲ့ ပစ္စည်း ပစ္စယတွေကို အားလုံးသိမ်းကြွေးယူလို့ ရွာဘက်ကို ထွက်လာခဲ့ပါ လေရော...

*

ဆိုးပေ အိမ်ဝိုင်းထဲဝင်လိုက်တာနဲ့ ဖြူလုံး၊ နီလုံး၊ ညိုလုံးကို သုံးကောင် ဝိုင်းပြီး သဲကြီးမဲကြီး ဟောင်တော့တာပဲ။

ဒေါ်ရိုးလှဖြူက ထွက်ကြည့်ပြီး

‘ဟဲ့ကောင်တွေ နင်တို့အစ်ကို ပြန်လာတာလေ’

အဲဒီလိုပြောပေမယ့် မရပ်ဘူး။ ထိုးပြီးဟောင်နေကြတုန်း။ ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ။ လိုက်ပါဟပ်နေတာ။ ဆိုးပေအိမ်ပေါ်ကို ပြေးပြီးတက်လိုက်တော့ ခွေးတွေပါ အိမ်ပေါ်ကို လိုက်ပြီးခုန်တက်လာကြတယ်။ ဖြူလုံးက ဆိုးပေရဲ့ ပုဆိုးကို ဆွဲမိတော့ ဆိုးပေလည်း လက်ထဲက ယိမ်းနဲ့တူစားနဲ့ ခုတ်ပါလေရော။

ခွေးက အမဲလိုက်ဖို့ တမင်ကျင့်ထားတဲ့ခွေးတွေ။ ဓားကို နောက်ဆုတ်ရှောင်ပြီး အဝေးကနေ မာန်ဖီနေကြတယ်။

‘သားရယ် အပေါ်သာတက်နေတော့ ဒီနေ့ ဒီခွေးတွေ ဘာဖြစ်နေလဲ မသိဘူး’

ဆိုးပေ မကျေမနပ်နဲ့ အခန်းထဲဝင်လာခဲ့တယ်။ ခွေးတွေက အိမ်ရှေ့က ပတ်ပြီး ခေါင်းရင်ဘက် ကဲလားဖွင့်ထားလို့ မြင်နေရတဲ့ ဖြူတင်းပေါက်ကနေ ဟောင်နေကြပြီး ခြံပြင်ဘက်ကို ထွက်ပြေးသွားကြတော့တယ်။

‘ဒီကောင်တွေ ဒီနေ့ဘာဖြစ်နေကြလဲ မသိဘူး’

‘မသိပါဘူးဗျာ၊ တောထဲမှာ ဒီကောင်တွေ ဟောင်လို့ ဖွတ်တစ်ကောင်လွတ်သွားတာနဲ့ ကျွန်တော် ရိုက်ပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့’

‘အေး... ဒါဆို ဟုတ်မယ်၊ ဒီကောင်တွေက လူနဲ့သိပ်နီးကပ်တာ၊ အမှတ်သညာကလည်း ကြီးပါ့၊ ဒါကြောင့် မင်းကို သူတို့စိတ်ဆိုးနေကြတာကိုး’

ဒေါ်ရိုးလှဖြူကတော့ ဘာမှအမှုမထားသလိုဘုရားစင်အောက်လျှောက်လာပြီး ဆေးလိပ်ထိုင်ဖွာနေတယ်။ ဆိုးပေကတော့ တစ်နေ့ ဒီခွေးတွေကြောင့် သူ့အကြံအစည်တွေ ပေါ်ကုန်မှာစိုးလို့ ဒီခွေးသုံးကောင်ကို အပြတ်ရှင်းဖို့ကိုပဲ ကြံနေတော့တာပေါ့။

အခန်း(၄)

ဇီးကွက်မ...

မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးနဲ့ ချစ်တော့ချစ်စရာလေး။ အသားဖြူဖြူတောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ ပြီးတော့ ကွေ့ကွေ့ဝိုက်ဝိုက်လေးတွေကလည်း သူ့နေရာနဲ့သူ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ရေဆေးငါးကြီးလို့ပဲ ဆိုကြပါစို့ရဲ့။

ဒါပေမဲ့ နေရာတကာမှာ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့တန်းတူတန်းမျှ လိုက်လုပ်လေ့ရှိလို့ မျက်နှာလေးက ချစ်စရာကောင်းသလောက် သူက သန်မာကျစ်လစ်တယ်။

ကျန်းမာသန်စွမ်းတယ်။ ပြီးတော့ မိန်းကလေးလို ကန့်ကလျမရှိဘဲ ပြေးပြေးလွှားလွှား လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနေတတ်လို့ ကာလသားတွေက ဇီးကွက်မကို ဘယ်သူမှ မပိုးဟ်းရဲကြဘူး။

နေပါလေစေပေါ့။ ဇီးကွက်မတို့ကလည်း ပျင်းတောင်ပျင်းသေးတယ်။ ရွာထဲက ဘယ်ငတိကိုမှ စိတ်ကူးထဲမထည့်ပေါင်။

အဘဦးမောင်ပိုက်နဲ့အတူ မနက်ကနေ ညနေစောင်းထိ ငါးရှာထွက်။ ညနေဘက်ကျ ငါးတွေကို ဟင်းစားချန်ပြီး ခိုင်သွင်း၊

ငွေရရင် ပြန်လာ။ အမေလက်ကို အပ်။ အမေချက်ကျွေးတဲ့ ထမင်းကို စား။ သူငယ်ချင်းတွေအိမ်လျှောက်လည်။ အိမ်ပြန်အိပ်။ မီးကွက်တို့က ဒီလိုမျိုး။

ခုလည်း သူမနဲ့ အဘနဲ့အတူ ငါးဖမ်းတဲ့ပိုက်တွေဖော်နေတယ်။

‘ဒီနေ့ ငါးအရကောင်းတယ် အဘရေ၊ အိမ်စောစောပြန်ပြီး ငါးတချို့ ငါးခြောက်လှန်းရအောင်’

‘သမီးသဘောပဲလေ’

ဦးမောင်ပိုက်ကလည်း သမီးသဘောပါဆို သမီးသဘောပဲ။

‘အင်း... ဒီပိုက်က လေးလိုက်တာ အဘလာကူပါဦး’

မီးကွက်မပိုက်ကိုဆွဲဖော်နေရာက လေးလာလို့ သူ့အဘကို အကူအညီတောင်းရတယ်။

‘ဟော’

ပိုက်က ငါးတွေအပြည့်အသိပ်နဲ့ ပေါ်လာတယ်။ မီးကွက်မဝမ်းသာအားရနဲ့ ပိုက်ကိုအားစိုက်ပြီး ဆွဲအတင်မှာ ပေါက်ပြဲနေတဲ့ ပိုက်ထဲက လက်တစ်ဖက်ထွက်လာပြီး သူမလက်ကိုဆွဲထားတော့တယ်။

‘အောင်မလေးတော့’

မီးကွက်မ ရုတ်တရက်တော့ လန့်သွားတာပေါ့။ ‘ပြီးတော့ သူမ လက်ကို ဆွဲထားတဲ့လက်ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း’

‘အဘ... ဘယ်သူ့လက်လဲမသိဘူး၊ ကျုပ်လက်ကို ဆွဲထားတယ်တော့’

‘ညည်းလက်ကို လူတွေလာဆွဲရအောင် ဒါ ဘုရားပွဲမှမဟုတ်တာ၊ ဒီမှာ သမီးနဲ့အဘပဲရှိတဲ့ဟာကို’

‘အို... အဘကလည်း သေချာမကြည့်ဘဲ ပြောနေပြန်ပါပြီ၊ ဟောဒီမှာတော့ အဘရဲ့ လူလက်ကြီး ပိုက်ကွန်ထဲက ထွက်နေတာ၊ လူတစ်ကိုယ်လုံးပါတယ်၊ အဲတော့...’

မီးကွက်မက ကြောက်တတ်သူမဟုတ်။ သူမရဲ့လက်ကိုဆွဲထားတဲ့လက်ကို ရုန်းမပစ်ဘူး။ တွန်းမပစ်ဘူး။ လက်လက်ချင်း ပြန်ချိတ်ဆွဲပြီး ပိုက်ရော လူရော လှေပေါ်ကို ဆွဲတင်လိုက်တယ်။

လူရော ငါးတွေရော လှေပေါ်ရောက်မှ နည်းနည်းရှက်သွားတာ။

‘လူတွေဟာ ကုန်းပေါ်မှာပဲ နေကြတယ်မှတ်တာ၊ လက်စသတ်တော့ ရေထဲမှာနေတဲ့သူလည်း ရှိတာကိုး၊ ဧကန္တတော့ ကိုစောသာတို့ ကိုဆန်းကျော်တို့ပြောတဲ့ ရေသူမဆိုတာဖြစ်ရမယ်’

‘ရေသူမဆိုတာ လူတစ်ပိုင်း ငါးတစ်ပိုင်းသမီးရဲ့’

‘လူတစ်ပိုင်း ငါးတစ်ပိုင်းလားတော့ မသိဘူး’ဆိုပြီး ပိုက်ကို ဆောင့်ဆွဲပြီး ငါးတွေ အုပ်နေတာကို ဖယ်လိုက်တော့မှ...

‘ဟောတော့...’

‘ဘာဖြစ်တာလဲ သမီးရဲ့’

‘အဘပြောတဲ့ ရေသူမမဟုတ်ဘူး အဘရဲ့ ရေသူထီးကြီး၊ ရေသူထီးကြီး’

‘ဟဲ့... ဟုတ်လို့လား၊ နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားကြီးနဲ့ လျှာကြီး ထွက်နေလို့လား’

‘မသိဘူး အဘရေ၊ အဘပုဆိုးကို ခဏလောက်ပတ်ပေးလိုက်ပါဦး အောင်မလေးတော်’

မီးကွက်မ ခုန်ဆွခုန်ဆွနဲ့ အော်လည်းအော် လှေရဲ့နောက်ဘက်ကို လှည့်လိုက်တာပေါ့။

‘ဟဲ့... ဟဲ့... ဟဲ့... ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ။ လှေမှောက်သွား ဦးမယ်’

ဇီးကွက်မ ခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်နေတော့ လှေကလူးနေတာပေါ့။

ဦးမောင်ပိုက်လည်း သမီးဖြစ်သူပြောတော့မှပဲ လှေပေါ်မှာ အပိုဆေးထားတတ်တဲ့ ပုဆိုးကို သတိရပြီး ပိုက်ထဲမှငါးတွေနဲ့ ပါလာတဲ့လူကို ဝတ်ပေးလိုက်ရတယ်။

‘သမီးရေ... ညည်းလူက သေများနေပြီသား မသိ၊ သေနေရင်လည်း အဘရဲ့ရိုစုမဲ့စုပုဆိုးလေးတော့ ဆုံးပါပြီ’

‘အဘကလည်း မဦးမချွတ် သေဖို့နေနေသာသာ စောစောကပဲ ကျုပ်လက်ကို ဆွဲတောင်ထားသေးသတော့’

‘ဟာ... ဟုတ်ပြီဟေ့၊ ခုမှပဲ ငါ့သမီးလက်ကို ဆွဲမဲ့လူတစ်ယောက်ပေါ်လာတော့တယ်၊ နင့်အမေမြေးချီချင်တာနဲ့ အတော်ပဲ’

‘အို... အဘကလည်း တွေ့ကရာတွေ ပြောနေပြန်ပါပြီတော်၊ ကျုပ်အပျိုကြီးပဲ နေမှာလို့ ဘယ်နှခါပြောရမှာတုန်း အဘရဲ့’

ဇီးကွက်မ သူ့အဘကို မျက်စောင်းခဲလိုက်ပြီးမှ ပုဆိုးဝတ်ထားတဲ့လူကို နဖူးစမ်းကြည့်လိုက် ရင်ဘတ်စမ်းကြည့်လိုက်နဲ့ လုပ်နေတယ်။

‘ဘာတွေလျှောက်စမ်းနေတာလဲ ဒီကောင်မလေးက၊ ငါးတွေနဲ့ လွှတ်အောင်ဟိုဘက်ကို ဆွဲသွားတာ မဟုတ်ဘူး’

‘ကိုယ်ပူနေလား၊ ဖျားနေလား စမ်းကြည့်တာပါ အဘရဲ့၊ သူနေလို့တော့ ကောင်းပါတယ်’

‘နေကောင်းတယ်ဆိုတော့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ’

‘ကျုပ်တို့ ဟိုဘက်နားကပိုက်ကို ဖော်ပြီးရင် ပြီးပြီလေ၊ အိမ် စောစောပြန်ပြီး သူ့ကိုအဝတ်အစားဝတ်ပေးရမှာပေါ့၊ ခုတောင်

တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်နေတာ’

ဦးမောင်ပိုက်က သူ့သမီးကို တအံ့တသြနဲ့ တစ်ချက်တော့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသေးတယ်။ ဒီလူကျမှပဲ ဟင်း... အဲသလိုတွေးလိုက်ရပေမယ့် သမီးဖြစ်သူကို ဦးမောင်ပိုက် ဘာမတော့ မပြောဖြစ်တော့ဘူး။ နောက်ဆုံးဖော်ရမယ့်ပိုက်ဆံကိုသာ လှေကိုလှော်လာခဲ့တော့တာပေါ့။

*

ဘယ်ကောင်ကများ စပြီးဖွလိုက်တယ် မသိဘူး။ ဇီးကွက်မ အိမ်မှာ သတို့သားလောင်းရောက်နေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းက တစ်ရွာလုံးမှာ ဟိုးလေးတကျော်ကျော်ပဲ။

ပန်းဆွရွာသားတွေ အူယားဖားယား သူ့ထက်ငါ ဦးအောင်ဇီးကွက်မအိမ်ကို စုရုံးရောက်လာကြတယ်။

‘ဟဲ့... ဟဲ့... ဇီးကွက်မ နင့်အိမ်မှာ ဟို... ဟိုလေ ဟိုဟာ လေးတစ်ခု ရေထဲက ကောက်ရလို့ဆို’

‘ဟယ်... ပေါက်ကရတွေ၊ ဘယ်ဟိုဟာလေးလဲ’

‘ရည်းစားလေ၊ ရည်းစားကိုပြောတာ’

‘မဟုတ်တာ၊ ပိုက်ဆွဲတုန်းက ပိုက်ထဲမှာ လာမိနေလို့ ခေါ်လာပြီး ဆေးကုပေးနေတာပေါ့တော်’

‘ကိုယ်နဲ့ထိုက်လို့ ကိုယ်ရတာပဲ ရေအဆုံးကုန်းတစ်ဝက်တဲ့ အခုဥစ္စာက ရေထဲကဆိုတော့ အပိုင်သာယူလိုက်တော့’

‘အို... သူက လူဆိုးမှန်းမသိ လူကောင်းမှန်းမသိ ကြီးဒေါ်ရဲ့၊ သတိရတဲ့အခါ သူ့အိမ်သူပြန်မှာပေါ့’

‘ဒါနဲ့ ဟိုဥစ္စာလေးရော ပါရဲ့လား ဟဲ့’

‘ဘယ်ညစွာလဲ ကြီးတော်ရဲ့’

ကြီးဒေါ်မယ်စိန်က မီးကွက်မနားကိုကပ်ပြီး တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်တော့...

‘ဟာ... ကြီးမယ်စိန်ကလည်း ဘာမှန်းမသိဘူး’

အဲသလိုပြောပြီး မီးကွက်မထွက်သွားတော့ ဒေါ်မယ်စိန် တဟားဟားနဲ့ ရယ်တာပေါ့။

‘ကြီးစိန် မီးကွက်မကို ဘာပြောလိုက်တာလဲ’

‘နှာခေါင်းဟေ့... နှာခေါင်းပါရဲ့လားလို့ ပြောတာ၊ ငါးတွေ ဘာတွေဟပ်ပြီး ပြောင်ပြောင်ကြီးဖြစ်နေမှာစိုးလို့ ပြောတာ’

‘အို... ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင် အဖတ်တင်တာပေါ့’
ယောက်ျားရယ်’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား’

မိန်းကလေးတွေ သူ့အကြောင်းပြောပြီး တဟားဟားရယ်နေ ကြချိန်မှာတော့ ရိုးကျော်ဆိုတဲ့ သင်္ကေတသားက ကံကောင်းထောက်မ
စွာပဲ သတိမေ့လို့ကောင်းနေတုန်း။

အခန်း(၅)

ငချစ်ပွေ နတ်ပူးသလို တဆတ်ဆတ်တုန်နေတယ်။ သူ့ရှေ့
မှာတော့ မျက်နှာဖုံးစွတ်ထားတဲ့ဆိုးပေ။

‘နှစ်ယောက်စာ ထမင်းကိုတောင် ရှာလို့မရအောင် မင်း
အတော်တုံးရသလားကွ၊ ခုပဲ နှစ်ရက်ရှိပြီ၊ မင်း ထမင်းကိုသာ စောင့်
စားရမယ်ဆို ငါငတ်ပြီးသေတာ ကြာပြီ’

‘ကျွန်တော် ကြိုးစားရှာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့...’

‘တော်စမ်း၊ ဒါပေမဲ့ ဆိုတဲ့ စကားကို ငါမကြားချင်ဘူးကွာ၊
မင်းရှာပေးတဲ့ ထမင်းလည်း ငါမစားတော့ဘူး၊ မင်းရဲ့လုပ်အားကိုပဲ
ငါလိုချင်တယ်’

‘ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ’

‘လောလောဆယ်မှာတော့ ဒီရွာမှာ ရိုးကျော်ဆိုတဲ့ကောင်ရှိ
တယ်၊ သူ့အိမ်မှာ မွေးထားတဲ့ ခွေးသုံးကောင်လည်းရှိတယ်၊ အဲ...
အဲဒီခွေးတွေကို ငါသတ်ချင်တယ်’

‘ခွေးကိုသတ်ချင်ရင် ခွေးရှင်မျက်နှာကို ကြည့်ရမယ်တဲ့၊
ရိုးကျော်ရဲ့ခွေးကို သတ်ချင်ရင် ရိုးကျော်မျက်နှာကို ကြည့်ရမှာပဲ’

‘သူက ဘာကောင်မို့လို့ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ရမှာလဲ’

‘ရိုးကျော်ဆိုတဲ့ကောင်က ဒီရွာမှာတော့ ငတ်းငအပဲ၊ သူ့ကို ဘယ်မိန်းကလေးမှတောင် မကြိုက်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူက မုဆိုးလုပ်နေတာ၊ ခူးလေးပစ်တဲ့နေရာမှာ သူမတူအောင် ကျွမ်းတယ်’

‘သူမတူအောင် ကျွမ်းတယ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲကွ’

‘ဟာ... မပြောနဲ့တော့ ခူးလေးကိုခြေချောင်းကလေးတွေနဲ့ ချိတ်ပြီးတော့တောင် ပစ်နိုင်တဲ့ကောင်ဗျ’

ဆိုးပေ ကျောထဲစိမ့်သွားတယ်။ ဟိုနေ့က ရိုးကျော် သူအနင်းကို ခံရတဲ့ကြားထဲက ခူးလေးကို ခြေထောက်နဲ့စမ်းပြီး ယူခဲ့တာကို သတိရသွားတာ။ တော်ပါသေးရဲ့။ ကိုယ်က လက်ဦးမှုရလိုက်ပေလို့။

‘ဒါနဲ့ သူ့ခွေးတွေ ခုဘယ်မှာလဲ’

‘ရိုးကျော်ရဲ့အိမ်မှာ ရှိမှာပေါ့၊ ဒီကောင်က တောလိုက်တဲ့ အချိန်ကလွဲရင် ခွေးကို အပြင်ထွက်မခံဘူး’

‘ခုတော့ ပျောက်နေတဲ့အသံကြားတယ်၊ မင်းရွာထဲမှာ စုံစမ်းကြည့်၊ ခွေးသတင်းရရင် ငါ့ကိုလာပြော၊ ရော့... လောလောဆယ် မင်းသုံးဖို့’

ဆိုးပေက အိတ်ထဲက တစ်ဆယ်ကျပ်တန် ငွေစက္ကူတစ်ရွက် ထုတ်ပြီး ငချစ်ပွေဆီ ပေးလိုက်သည်။ ဒီတစ်ရွက်လောက်ရှိနေရင် သုံးရက်စာအရက်ရော ထမင်းဖိုးပါ ပြေလည်ပြီးပေါ့။

အိတ်ထဲပိုက်ဆံရောက်တာနဲ့ ငချစ်ပွေ ပါလုဆီပြေးပြီး အရက်အရက်ကြွေးကိုဆပ်၊ အခုအရက်ဖိုးကို လက်ငင်းဝယ်သောက်ပြီး ထမင်းတစ်နပ်စာပါ စီစဉ်ခိုင်းလိုက်တာပေါ့။

စားသောက်ပြီးတော့ ပါလုလာလက်တို့တယ်။

‘ဖိုးလုံးတို့ နောက်ဖေးမြေကွက်လပ်မှာ ကြက်ပိုင်းရှိတယ် မင်းမသွားဘူးလား’

ငချစ်ပွေ ပျော်သွားတယ်။ ကြက်ပိုင်းဆိုတာက သူ့ဝါသနာအပါဆုံးအလုပ်။

ကတ်ဆွဲတာကို ဒီလောက်ထိ သူ့ဝါသနာမပါဘူး။ ကြက်ပိုင်းဆိုလို့က အိုးမေ့အိမ်မေ့ ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ အင်္ကျီပေါင်ပြီးလောင်းရုံလောက်နဲ့ အားမရဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင် အိမ်တိုင်ပါချွတ်လောင်းလိုက်ရမှ ကျေနပ်သူ။ ချွတ်စရာအိမ်တိုင်မရှိလို့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှိရင် တကယ်ချွတ်များ။

ကြက်ပိုင်းကို ငချစ်ပွေရောက်တော့ ကြက်ပိုင်းက စည်နေပြီ။ ငချစ်ပွေက သူ့ဝါသနာ ရဲ့မင်းလှိုင်ကို မေးတယ်။

‘မင်း ဘယ်လောက်လောင်းထားသလဲ ရဲ့မင်းလှိုင်’

‘တစ်ကျပ်ပဲလောင်းရတာပေါ့ကွာ၊ ဒီနေ့အိမ်မှာက ဘာမှ အလစ်သုတ်လို့မရဘူးဖြစ်နတာ’

ငချစ်ပွေက ကြက်နှစ်ကောင်ကြည့်ပြီး ဘယ်သူ့ဘက်က လောင်းရင်ကောင်းမလဲလို့ အကဲခတ်နေတုန်း ရဲ့မင်းလှိုင်အစ်ကိုရဲ့အောင် အပြေးတစ်ပိုင်းနဲ့ ရောက်လာတယ်။

ရဲ့မင်းလှိုင်ရဲ့အစ်ကို ရဲ့အောင်က စကားထစ်တယ်။

စကားတစ်လုံးကိုပြောမယ်ဆိုရင် နာရီဝက်လောက်ကြာတာ ခုလည်း အပြေးအလွှားရောက်လာတော့ မောကလည်းမောဆိုတော့ စကားက အတော်နဲ့မထွက်ဘူး။ အတော်ကြာမှ...

‘ဟေ့... ခဲ့... ရဲ့... ရဲ့... ရဲ့... ရဲ့’

‘ဟိုက်... ရဲ့... ရဲ့တဲ့ဟေ့၊ ပြေး... ပြေးကြ’

ရဲ့မင်းလှိုင်က ဦးဆောင်ပြီး သုတ်ခြေတင်တော့တာ။ ကြက်သမားတွေလည်း သူတို့ကြက်တွေကို အမိအရဖမ်းပြီး ပြေးကြတော့တာပေါ့။

ကြက်သမားတွေက ကြက်ကိုပိုက်ပြီး လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ချောင်ကျချောင်ကြား ရွာထဲမှာ အကုန်လျှောက်ပြေးကြတယ်။

ရဲမင်းလှိုင်က မုဆိုးမ ဒေါ်သင်းနေမကောင်းလို့ ချွေးအောင်းနေတဲ့ ခြင်ထောင်ထဲရောက်တယ်။

အောင်တိုးဆိုတဲ့ ကောင်က နတ်ကတော်စိန်ချစ်အိပ်တဲ့အိပ်ခန်းထဲကို ကြောက်ကြောက်နဲ့ ဝင်သွားလို့ သူ့ခမျာ ကျားကြောက်လို့ ရှင်ကြီးမိုး ရှင်ကြီးကျားထက်ဆိုးတဲ့အဖြစ်မျိုးကြံ့သွားရပြီ။

အုန်းပင်မတက်တက်တဲ့ ဘလွင်ကလည်း အုန်ပင်ပေါ် ဘယ်လိုရောက်သွားမှန်းတောင် မသိရောက်နေတယ်။

စိန်ထွန်းကတော့ ဦးကြီးအောင်ကြီးတို့အိမ်တက်မိတာ ခေါင်းမိုးတွေ ပြိုကျသွားလို့ ဦးအောင်ကြီးက စိန်ထွန်းဇက်ပေါ် ဓားမိုးပြီး အိမ်ခေါင်ကိုပဲပြင်ပေးမလား၊ သူ့သမီးအပျိုကြီး မိဝင်းစံကိုပဲ ယူမလားမေးတော့ စိန်ထွန်းက ခေါင်မိုးပဲပြင်ပေးပါရစေလို့ တောင်းပန်ခဲ့ရသတဲ့။

သူ့သမီး မိဝင်းစံကလည်း ယူချင်စရာပဲ။ ကြည့်ဦး။ မွေးရာပါ ပိုလီယိုကြောင့် လမ်းလျှောက်ရင် လက်က နှစ်ဖက်ကားပြီး ခြေဖျားနဲ့ ထောက်ထောက်လျှောက်နေရတာ။ ဆတ်တောက်ဆတ်တောက် ကားတား ကားတားနဲ့ ဒါကြောင့် သူ့ကိုရွာထဲက မိကာတွန်းလို့ ခေါ်ကြတာ။

အဲဒီတော့ စိန်ထွန်း ဘယ်ယူရဲပါ့မလဲ။ ခေါင်မိုးပဲ ပြင်ပေးတော့တယ်။ ဒါတောင် ရွှေအ အုန်းမောင်က လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ ပြောသေးတယ်။ သူ့သာဆို မကာတွန်းကို ယူတယ်တဲ့။ အတော်လာတဲ့ကောင်။ အ၊နေလို့ အ၊များမအ၊ရင် တစ်ရွာလုံးမိန်းကလေးတွေမွနေမှာ။

ဘသိန်းဆိုတဲ့ကောင်ကတော့ အထက်ကကျော် အောက်က ပေါ်ဆိုတဲ့ ဦးဝင်းနဲ့ ဒေါ်စောတို့ရဲ့အကြော်တဲကို ဝင်ပြေးမိတယ်။

ဦးဝင်း ဒေါ်စောက ဒီတစ်ဝန်းတစ်ဝိုက်မှာတော့ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ နေတာ။ အကြော်ကောင်းလို့တော့ မဟုတ်ဘူး။

လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ခပ်ဝဝ။

မီးဖိုကြီးကို အလယ်ကထားပြီး လင်မယားနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင် အကြော်ကြော်တဲ့ ဂေါ်ပြားကိုယ်စီနဲ့ မုန့်ကြော်နေကြရင် အနီးအနားက ကလေးတွေကတော့

‘အထက်ကကြော် အောက်ကပေါ် ဦးဝင်း ဒေါ်စော ဗူးသီးကြော်’ လို့ သီချင်းစပ်ဆိုကြတယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း သူတို့ အကြော်ဆိုင်ကို အထက်ကကြော် အောက်ကပေါ်အကြော်ဆိုင်လို့ ခေါ်ကြတာ။

ဦးဝင်းကြီးကို အမြင်မတော်တဲ့လူတွေက လက်တို့ပြီးဘောင်းဘီလေးဖြစ်ဖြစ် အထဲကခံဝတ်ပါလားလို့ပြောလည်း နားမထောင်ဘူး။

‘တစ်နေကုန် မီးဖိုနားမှာ ထိုင်ကြော်နေရတာ အိုက်က အိုက်နဲ့၊ အပိုတွေမဝတ်နိုင်ပါဘူးကွာ၊ လေဝင်လေထွက်ကောင်းအောင် ညီလေးညီမလေးတွေကို အပြင်ထွက်ခိုင်းထားတာ နေမှာပေါ့’

လို့ ဦးကျော်ရင်ကတော့ တစ်ခါကပြောဖူးပါရဲ့။

အဲဒီ ဦးဝင်း ဒေါ်စောအကြော်ဆိုင်မှာ ဝင်ပုံးမိတဲ့ ဘသိန်းဟာ အကြောင်ဆိုင်ရဲ့ထပ်ခိုးလေးပေါ်ကို ခုန်အတက်မှာ ထပ်ခိုးရဲ့ အစွန်းမှာတင်ထားတဲ့ ဆီအိုးကိုလက်နဲ့ရမ်းအဆွဲ ဆီအိုးက သူ့ခေါင်းပေါ် မှောက်ကျလာတယ်။

တစ်ကိုယ်လုံး ဆီတွေလောင်းချလိုက်သလိုဖြစ်သွားရတာ ဆီကို ရေချိုး ဆေးရိုးမီးလှုံဆိုတာ ဒါမျိုးထင်ပါရဲ့။

ဘသိန်းလည်း ဒီပြင်နေရာပြေးလမ်းမမြင်တော့ ဆီရွှေနေတဲ့

ကိုယ်နဲ့ပဲ ကြပ်ခိုးစင်ကို မရမက ကုတ်ကပ်တက်ပြီး ပုန်းနေလိုက်တယ်။ ငချစ်ပွေလည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ ပြေးလာလိုက်တာ ရွာပြင်ရောက်လာတဲ့အထိပဲ။

‘ဟေ့... ငချစ်ပွေ’

ရွာပြင်ရောက်တော့ ရိုးကျော်ယောင်ဆောင်ထားတဲ့ ဆိုးပေကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

‘ဟေ့ကောင်... ငချစ်ပွေ ဘယ်လဲ’

ဆိုးပေက မေးတယ်။ ရိုးကျော်ဆိုတော့ ငချစ်ပွေက မကြောက်တော့ဘူး။

‘ဟိုနား ဒီနားပါကွာ’

‘ဒါနဲ့ မင်းသွားရင်းလာရင်း ငါ့ခွေးတွေများ တွေ့မိသလားကွ’ ဆိုးပေတစ်ဖြစ်လည်း ရိုးကျော်က မေးလိုက်တာ။

‘မတွေ့ဘူးကွ၊ မင်းခွေးတွေက ဘယ်မှာသွားနေတာလဲ’

‘အေးကွာ၊ ဒီခွေးတွေ ဘယ်များမျက်စိလည်လမ်းမှားနေသလဲ မသိပါဘူး’

ကြံကြံဖန်ဖန် ခွေးမျက်စိလည်ရတယ်လို့။

ငချစ်ပွေ စိတ်ညစ်သွားတယ်။ ဒါ့ကြောင့်လည်း ဒီရိုးကျော်ကို အတယ်၊ နံတယ်လို့ ပြောကြတာကိုး။

‘အေး... ငါတွေ့ရင်လည်း ပြောပါ့မယ်ကွာ’

ငချစ်ပွေစိတ်ထဲမှာတော့ မျက်နှာဖုံးစွပ်နဲ့ လူကလည်း ရိုးကျော်ရဲ့ ခွေးတွေကို သတ်ခိုင်းနေတာကို သတိရလိုက်တာပေါ့။

‘အင်း... တွေ့ရင်တော့ မင်းခွေးတွေ မင်းဆီကို မရောက်တော့ဘူး ရိုးကျော် ငတုံးရေ’လို့ စိတ်ထဲကပြောပြီး ငချစ်ပွေ ထွက်လာခဲ့တယ်။

အခန်း(၆)

ဂေါက်တေးမကတော့ ရိုးကျော်ကို မယူရရေးအတွက် အပူတပြင်းကို စဉ်းစားနေရတော့တယ်။ သူငယ်ချင်းမိပေါက်ဆီကို သွားပြီး တိုင်ပင်ဖို့ စဉ်းစားလိုက်တော့ မိပေါက်ကလည်း မသဘာရစရာတွေ တနင့်တပိုးစားပြီး ရွာပြင်ခြံပုတ်နောက်ကို ပြေးဝင်လိုက် ပြန်ထွက်လိုက်နဲ့...။

တော်ကြာ ဗိုက်ထဲကရစ်လာလို့ဆိုပြီး ပြန်ပြေးလိုက်နဲ့ အလုပ်ကို ရှုပ်နေတာ။ လူလည်း မြောမြောပဲ ကျန်တော့တယ်။

‘ဂေါက်တေးမရယ် ငါလည်း ကာလဝမ်းရောဂါများ ဖြစ်လားမသိဘူး၊ ဝမ်းရောဂါဆိုရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ၊ ရွာမှာနေလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဖြို့တက်ပြီး ကုရမှာဟ’

မိပေါက်က ဖြူဖတ်ဖြူရော်မျက်နှာကို အားတင်းပြီး ဂေါက်တေးမကို ပြောတော့ ဂေါက်တေးမ အသိဉာဏ်ထဲမှာ အလင်းရောင်ကလေးတစ်ခု လက်သွားတယ်။

‘ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ’

ဂေါက်တေးမ သူ့အတွေးနဲ့သူ ပျော်သွားတယ်။ မိပေါက်ကတော့ သူ့ကိုနားမလည်တဲ့ မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်နေတာပေါ့။

ဒီမှာတော့ ဝမ်းကမရပ်လို့ ထိုင်လိုက်ထလာလိုက်နဲ့ လုံးချာ လိုက်နေရတဲ့ကြားထဲ သူက ဘာတွေတွေ့ပြီး ပျော်သွားတယ်မသိဘူး။ ရယ်လို့ပြုံးလို့ ထွက်သွားလေရဲ့။

ဂေါက်တေးမကတော့ သူ့အတွေးနဲ့ သူ့ပျော်လို့ မော်လို့ ပြန်လာဝ န ရွာလမ်းမပေါ်ရောက်တော့ မောင်းသံကြားရပါလေရော။

‘ဗျိုး... ဗျိုး... အရေးပေါ်ကိစ္စဆွေးနွေးရန်ရှိပါသဖြင့် ရွာလယ်မှ ဒေါ်သင်အိမ်ရှေ့သို့ တစ်အိမ်တစ်ယောက်ကျ လာရောက်စုရုံးကြပါရန် ဗျိုး’

‘ဒူ... ဒူ... ဒူ’

ဖြစ်ရပြန်ပြီ။ မုဆိုးမ ဒေါ်သင်အိမ်မှာ ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲမသိ။ ဂေါက်တေးမတွေ့ပြီး မယောင်မလည်နဲ့ မုဆိုးမ ဒေါ်သင်အိမ်ဘက်ကို ထွက်ခဲ့တာပေါ့။

ညနေလေးနာရီလောက်ကျတော့ မုဆိုးမဒေါ်သင်အိမ်ရှေ့မှာ လူစုံနေပြီ။

အတော်ကြာတော့ သူကြီး ဦးကြည်ညွန့်နဲ့ ရွာဆော်ကြီးဖိုးထောင်တို့ အိမ်ထဲက ထွက်လာကြတယ်။ ရွာဆော်ကြီး ဖိုးထောင်က မျက်နှာပိုးသတ်ပြီး...

‘ကဲ... စတော့မယ်ဗျ။ ဒီလိုရှိပါတယ်၊ အခု လူစုရခြင်းရဲ့ အဓိကရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ဒီအိမ်က မုဆိုးမဒေါ်သင်ရဲ့ ခြင်ထောင်ထဲကို ငထစ်ရဲအောင်ရဲ့ ညီ ရဲမင်းလှိုင် ဝင်တဲ့ကိစ္စပဲ’

‘ဟေ’

တစ်ရွာလုံး အံ့အားသင့်သွားကြတယ်။ ဘယ်နှယ်အသက်ငါးဆယ်ကျော်မုဆိုးမကြီးကိုမှ သူ့သားအရွယ် ရဲမင်းလှိုင်က ကြံစည်လိုက်ရသလား။

ပြီးတော့ ဒေါ်သင်းဆိုတာ ကျန်းကျန်းမာမာမိန်းမမျိုးလည်း မဟုတ်။ တရှောင်ရှောင်နဲ့ အိပ်ရာထဲမှာပဲ အမြဲလိုလိုနေရှာတာ။

‘ကာယကံရှင် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဝန်ခံပြီးပြီ၊ ဒါကြောင့် ရဲမင်းလှိုင်ဟာ ဒီကနေ့ကစပြီး ဒေါ်သင်းရဲ့ ယောက်ျားဖြစ်ကြောင်း ကြေငြာတာပါ၊ ရဲမင်းလှိုင်လည်း ဒေါ်သင်းအိမ်မှာ အိမ်ဦးနတ်အဖြစ် နေနိုင်ပါပြီ’

ရဲမင်းလှိုင်က စောစောကခေါင်းငုံ့ပြီး ထိုင်နေရာက ကမန်းကတန်းထလာပြီး...

‘ဟာ... ဒီမှာ သူကြီး ကျုပ် ကျုပ်ဝန်ခံတယ်ဆိုတာက အိမ် ပေါ်ကိုတက်တယ်ဆိုတာဗျ’

‘အေးလေ အဲသလို ဝန်ခံလို့လည်း မင်းကို ဒေါ်သင်းနဲ့ ပေးစားလိုက်တာပေါ့ကွာ၊ ပိုးဖို့ပန်းဖို့ ပင်ပင်ပန်းပန်း မလိုဘဲ မိန်းမရတာ မင်းက နာအံ့ထင်ကွာ၊ အခုဆိုရင် မင်းမှာ မိန်းမတင်မကဘူး၊ သားသမီးတွေကပါ အပိုပါသေး’

‘ဒေါ်သင်းရဲ့သမီးတွေက ဟိုဘက်ရွာမှာ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီဆိုတော့ မင်းမှာလည်း ပင်လည်းမပင်ပန်း သေးဝတ်ချေးဝတ်တွေလည်း မလျော်ရ၊ ပုခက်ဆင်ဖို့ နွယ်ကြိုးခုတ်တာတို့၊ မိန်းမနဲ့ကလေးချိုးဖို့ ရေဇွေးအိုးတည်ပေးရတာတို့ ဘာမှအလုပ်ရှုပ်စရာ မလိုတော့ဘူးကွာ၊ ဒီထက်ကောင်းတဲ့မိန်းမယူနည်း ငါ့ကိုပြစမ်းပါဦး’

‘ဟာ... ရွာဆော်ကြီးကလည်း ဒါပဲသိတာဗျ၊ ခုကျုပ်က လူပျိုဘဝနဲ့ ဒါဆို ရွာဆော်ကြီး ယူလိုက်ပါလား’

‘ဟကောင်... ငါက ရရင် ယူချင်သေးတယ်ကွ၊ ငါ့အိမ်က မယ်ဆုံကြီးကို ဘယ်သူက တာဝန်ယူမှာလဲ၊ မင်းယူမှာလား’

‘တော်ပါဗျာ၊ ရေတွင်းထဲကျရုံမက မီးမြှိုက်ခံရသလိုပါ’ ထပ်ဖြစ်နေပါဦးမယ်’

‘ဟား... ဟား... ဟား’

ရွာသားတွေက ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြတယ်။ ရွာဆော်ကြီး ဖိုးထောင်ရဲ့ ဇနီး မယ်ဆုံဆိုတာက တချိန်လုံး တပျစ်တောက်တောက်နဲ့ အိမ်ပူနာ၊ စိတ်မထင်ရင် ရွာဆော်ကိုဖိုးထောင်ကို တွေ့ကရနဲ့ ကောက်အဆော်ခံရသေး။ ဒါကြောင့် ရဲမင်းလှိုင်က ပြောလိုက်တာ။

‘ကျုပ်ကတော့ မယူဘူးဗျာ’

ရဲမင်းလှိုင် ဒီလိုလည်းပြောလိုက်ရော တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နေတဲ့ သူကြီးဦးညွန့်ကြည်က

‘မယူလို့မရဘူးကွ၊ ဒေါ်သင်းမှာ ဆေးပေးမီးယူလုပ်ဖို့ ခင်ပွန်းတစ်ယောက်လိုတယ်၊ ယူရင်ယူ၊ မယူရင် ထောင်ဆယ်နှစ်၊ မြို့ကိုပို့ပြီး အရေးယူမယ်’

သူကြီး ဦးညွန့်ကြည်က အရပ်ရှည်သလောက် စကားကပြတ်တယ်။

‘ထောင်ဆယ်နှစ်သာ အကျခံလိုက်ပါတော့ ရဲမင်းလှိုင်ရာ’

ပရိသတ်ထဲက အသံတစ်သံထွက်လာတယ်။ ရဲမင်းလှိုင်အစ်ကို ရဲအောင်ကတော့...

‘ကျုပ်... ကျုပ်... ကျုပ်... အ... အ... ပြစ်... ပြစ်ပါ’

အမေမူး... မူးလဲလို့ ရဲ... ရဲ... ရဲ... ရဲ... ရဲ’

တော်ဗျာ ကိုကြီးရဲအောင် ခင်ဗျားလုပ်တာ ခုကျုပ် ရေတိမ်နစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ပင်လယ်ထဲမှာ လက်ပစ်ကူးရမှာ သိရဲ့လား ဟီး... ဟီး... ဟီး’

ရဲမင်းလှိုင် လူတွေရှေ့မှာ ရှိက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးပါလေပြီးတော့ ပြောသေးတယ်။

‘ကျုပ်က ကြက်တိုက်နေတာ၊ အမေမူးလဲလို့ သူက ကျုပ်ကို’

ပြေးခေါ်တာဗျ၊ ခုတော့ အမေမူးလဲတာကို အရင်မပြောဘဲ ရဲ... ရဲ... ရဲနဲ့ တစ်နေတာက တစ်နာရီလောက်၊ ဒီတော့ ကျုပ်တို့လည်း ရဲလာတယ်ထင်ပြီး ပြေးကြတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ဒီပြဿနာတက်တာ၊ ဒေါ်သင် ခြင်ထောင်ထဲရောက်မှ အဲဒီရဲနောက်က မင်းလှိုင်ဆိုတာ ထွက်လာတယ်၊ ခင်ဗျားစကားထစ်တာ ကျုပ်ဘဝတစ်ခုလုံးဆုံးပြီဗျ၊ ဟီး... ဟီး... ဟီး’

ရဲမင်းလှိုင် စကားကြောင့် ရွာသားတွေလည်း ရယ်ရမလို့ ငိုရမလို့ဖြစ်နေတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ အိမ်ထဲက ဒေါ်သင်း တစ်ဘက် ပဝါလေးပခုံးပေါ်တင်ပြီး လှုပ်... လှုပ်... လှုပ်နဲ့ ထွက်လာပြီး ပခုံးလေးဖက်ပြီးချောတယ်။

‘တရားနဲ့ ဖြေပါ သားရယ်၊ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုပေါ့’ တဲ့။ အဲဒီတော့မှ ရွာသူရွာသားတွေ ဘယ်လိုမှကိုအောင့်မနေနိုင်တော့တာ။

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား’

‘ဟီး... ဟီး... ဟီး’

ဒါတင်လားဆိုတော့ မကသေးဘူး။ ရဲမင်းလှိုင်က ပြန်ပြောလိုက်သေးတယ်။

‘ဘာဗျ၊ တရားနဲ့ ဖြေရမှာ ခင်ဗျား၊ ဘယ်နှယ်တရားနဲ့ မဖြေဘဲ လူကိုဖက်ထားပြီး အတင်းကုန်းအော်တာ၊ ခုတော့ ခုတော့ ဟီး ဟီး’

ရဲမင်းလှိုင် ဘယ်လောက်ပဲ ငိုနေပေမယ့် မရတော့ဘူး။ ဒေါ်သင်းကို ယူရတော့မှာ။ ဦးဝင်းလည်း ဒေါ်သင်းရဲ့ ပြဿနာပြီးလို့ သူ့အကြော်ဆိုင်ဘက်ကို ထွက်အလာမှာ မိပေါက်ဆိုတဲ့ မကောင်မလေး အပြေးအလွှား ရောက်လာတယ်။

‘ဦးလေးဝင်း ဦးလေးဝင်း မြန်မြန်သွား ဦးလေးဝင်းအကြော် ဆိုင်မှာ မသင်္ကာစရာတွေ့လို့တဲ့၊ ဒေါ်စော ကျွန်မကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့’

‘ဟေ့... ဘာဖြစ်တာတုန်းဟ’

‘ဆီတွေ ကျပ်ခိုးစင်ပေါ်မှာထားခဲ့တာ၊ အိုးကြီးမှောက်နေတာ တွေတယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ ဆီပေးထားတဲ့ ခြေရာလက်ရာတွေလည်း တွေ့တယ်တဲ့’

‘ဟုတ်လား’

ဦးဝင်း ခပ်သွက်သွက်ပြေးရတော့တာပေါ့။ အကြော်ဆိုင် ရှေ့မှာတော့ ဒေါ်စောက အကြော်တည်တဲ့ဒယ်အိုးကို တစ်ဖက် ထင်းချောင်းကြီးတစ်ဖက်ကိုင်ပြီး ထပ်ခိုးကိုမော့ကြည့်နေတယ်။

‘ဟဲ့... ဆင်းခဲ့နော်၊ ကောင်းကောင်းခေါ်ရင် ကောင်းကောင်း ဆင်းခဲ့၊ ဟိုမှာ ငါ့ယောက်ျားစစ်ကူလာနေပြီ’

ဦးဝင်းပြေးလာတာကိုတွေ့တော့ ကျပ်ခိုးစင်ပေါ်က မသင်္ကာစရာ ပစ္စည်းကြီးကို အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ အော်ပြောတော့တာပေါ့။

ဦးဝင်းအနားရောက်လာတော့ သူ့ဆိုင်ကျပ်ခိုးစင်ပေါ်မှာရှိတဲ့ မသင်္ကာဖွယ် အရာဝတ္ထုကြီးကို ဖမ်းဖို့ အပေါ်ကို အားပြုပြီးအတက်မှာ ကျပ်ခိုးစင်က ဝန်းခနဲဖြုတ်ကျပါလေရော။ ကျပ်ခိုးစင်ပေါ်က ဘသိန်းခမျာတော့ နဂိုဆီပေးထားတဲ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ပင့်ကူအိမ်ရော ကျပ်ခိုးရော၊ အမှိုက်သရိုက်တွေကော ရောပေပြီး နဂိုရုပ်ကို ဘယ်လိုမှ မမှတ်မိနိုင်တော့လောက်အောင်မို့...။

‘အောင်မလေးဟဲ့... သရဲ... သရဲ... သရဲ... သရဲ’

ဘသိန်းလည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ ထပြေးတာ တစ်ရွာလုံးလည်း သရဲ... သရဲနဲ့ ကျွတ်ကျွတ်ကိုညံသွားရော။

ဘသိန်းရွာပြင်အရောက်မှာ သူ့ရှေ့ညောင်ပင်ပေါ်က မည်းမည်းကြီး အရိပ်တစ်ခုခု ကျလာတာတွေ့တာနဲ့

‘အောင်မလေး သရဲ... သရဲ’

ဆိုးပေမျက်နှာပေါ်ကို ခပ်အုပ်အုပ်ဆောင်းထားတဲ့ ခမောက်ကို နည်းနည်းမော့လိုက်ပြီး...

‘သရဲက ငါမဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်း... ရွာထဲမှာ သရဲ... သရဲနဲ့ အော်ကြတာ မင်းကို’

အဲသလိုပြောနေတဲ့ ဆိုးပေကို ဘသိန်း တအံ့တသြမော့ကြည့်နေတာပေါ့။

‘ခင်ဗျား... ခင်ဗျား... အဲ... မင်း... မင်း’

*

‘သူကြီးမင်းရှိလားဟင်၊ သူကြီးမင်းရှိလား’

အိမ်ရှေ့က အော်ကြီးဟစ်ကျယ်အသံကြောင့် သူကြီး ဦးညွန့် ကြည် ထမင်းစားနေရင်းတန်းလန်းက...

‘ဘယ်သူလဲဟေ့ အိမ်ရှေ့မှာ’

‘နတ်ကကော် စိန်ချစ်ပါရှင် အဲ... ဗျ’

‘ခဏစောင့်ဦးဟေ့၊ ဒီမှာ ပြီးတော့မယ်’

‘ဟယ်... သူကြီးမင်း ဘာလုပ်နေသတုံးတော့’

‘ဟာ... ဒီဂစ်ခူးမ လေရှည်သင်္ကန်း၊ ငါ့ဟာငါ ဘာလုပ်လုပ် ပြီးရင် ထွက်လာခဲ့မယ်’

‘ပြီးရင်တော့ ထွက်လာနော် သူကြီး၊ အရေးကြီးလို့ပါရှင်’

ထမင်းစားသောက်ပြီးတော့ ရွာဆော် ဖိုးထောင်နဲ့အတူ အိမ်ရှေ့ထွက်လာတယ်။

‘ကဲ... ဆို... ဘာတုန်း ရေးကြီးသုတ်ပြာနဲ့’

‘တိုင်စရာရှိလို့ပါ သူကြီးရယ်၊ ကျွန်မက အနောက်ပိုင်းက နတ်ကတော်စိန်ချစ်ဆိုတာ သူကြီး သိပါတယ်နော်’

‘ငါ သိတယ်၊ ဒီရွာမှာ အရှေ့ရယ် အနောက်ရယ် ခွဲခြား မထားဘူး၊ တစ်ရွာတည်းပဲ၊ နန်ယောင်က နန်ယောင်ပဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ ပြော’

သူကြီးဦးညွန့်ကြည် ခပ်ဆတ်ဆတ်ပဲ ပြောလိုက်မှ နတ် ကတော် စိန်ချစ်က လက်အုပ်ချီပြီး...

‘သူကြီးမင်းရယ် ကျွန်မနဲ့ အနောက်ပိုင်းက’

‘လာပြန်ပြီ၊ ဒီအနောက်ပိုင်း၊ နင့်အနောက်ပိုင်းကို အသာ ထား၊ လိုရင်းကိုပြော’

‘သူကြီးမင်းရယ်... နားနဲ့မနာ ဖဝါနဲ့နာပါ၊ ကျွန်မ အနောက် ပိုင်းက အိမ်မှာရှိနေတုန်း အရှေ့ပိုင်းက အောင်တိုးရယ်၊ အရက်မူးမူးနဲ့ ကျွန်မအနောက်ပိုင်းက အိမ်ကို ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာပြီး ကျွန်မ အနောက်... ဟင့်... ဟင့်... ဟင့်’

‘ကဲပါ... အဲဒီအနောက်ကို ခဏထားပါဦး၊ ဘာဖြစ်လဲပြော’ ရွာဆော်ဖိုးထောင်က ဝင်မေးတယ်။

‘ကျွန်မ... ကျွန်မကို အပျော်ကြံပါတယ်ရှင် အဟင့်’

‘ဘယ်လို... ဘယ်လို အပျော်ကြံတယ်ဆိုတော့ မင်းက ရွာထဲမှာ အပျော်အလုပ်အကိုင်ဖွင့်ထားတယ်ပေါ့’

‘အို... မဟုတ်ရပါဘူး ရွာဆော်ကြီးရယ်၊ ဒီလိုပါ၊ ကျွန်မကို အတင်းအကျပ်ကြံ... ကြံစည် ဟင့်... ဟင့်... ဟင့်’

‘ဘယ်လိုကြံစည်တာလဲ၊ ဓားပြတိုက်ဖို့လား၊ ခိုးဖို့လား၊ လုံ ယက်ဖို့၊ အနုကြမ်းစီးဖို့လား’

‘အဲဒါတွေ တစ်ခုမှမဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ဟိုဒင်း ဟိုဥစ္စာ မရှိ မသေ သူနဲ့ကျွန်မ ညားသွားတာ’

‘ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ၊ ကိုယ်အချင်းချင်း ညားသွားတာ၊ သူကြီးလာပြောရတယ်လို့’

‘ဒါပေမဲ့ သူက ကျွန်မကို မယူနိုင်ဘူးလို့ ငြင်းနေပါတယ် သူကြီးရယ်၊ တော်ကြာ ကျွန်မမှာ မပေါ့မပါး’

‘နေပါဦး၊ ဆက်မပြောနဲ့ဦး၊ မင်း သူနဲ့ညားတာသက်သေ ရှိလား’

‘ရှိပေါ့ ရှိပေါ့ သူကြီးရယ်၊ ဒါ သူ ကျွန်မအိမ်ကိုလာတုန်းက ကျန်ခဲ့တဲ့ ပုဆိုးပါ’

‘ဒါဆို သူက ဘာနဲ့ပြန်သွားသတန်း’

‘ကျွန်မက သူ့ကိုဖက်ပြီး အတင်းယူဖို့ တောင်းပန်တော့ အတင်းရုန်းကန်ပြီး နတ်ကနားပွဲမှာသုံးတဲ့ ပိတ်စနီကို လန်တွတ်တီ လုပ်ဝတ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားပါတယ် အဟင့်... ဟင့်’

သူကြီး ဦးညွန့်ကြည် သက်ပြင်းချမိတယ်။ နေ့ခင်းကတစ်မျှ အခုကတစ်မျှ ဖိုးထောင်က ပုဆိုးကို ဟိုဒီဖြန့်ကြည့်ပြီး...

‘ဟင်... ဒါ... သူကြီးမင်းရဲ့ ပုဆိုးပဲ’

‘ဟင်... ဒါဆို ညကလာတာ အရက်သမားအောင်တိုး မဟုတ်ဘူးပေါ့’

နတ်ကတော်စိန်ချစ်က အားရဝမ်းသာပြောလိုက်တော့...

‘ဟဲ့... ဟဲ့... ဘုန်းကြီးအမှု ရွာလာမပတ်နဲ့၊ ညက ငါဘုရား ရှေ့မှာ တစ်ဖဝါးမှမခွာဘူး၊ အဓိဋ္ဌာန်ဝင် ပုတီးစိပ်နေတာ၊ ဒီပုဆိုးက ငါ့ရေချိုးပြီး လှန်ထားတုန်းပျောက်သွားတဲ့ ပုဆိုး’

‘ဟုတ်ရဲ့လား သူကြီးရယ်’

‘ဟဲ့ ကောင်မ အဲ... ကောင်ထီးမ... ငါ့ကို တရားခံမရှာနဲ့နော်၊ ရွာက အရိုအသေတန်အောင်’

‘ဒါ... သူကြီးရဲ့ ပုဆိုးဆိုတော့ သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် သုံးလို့မရဘူးကွ’

‘ဒါဆိုလည်း ကျွန်မ သက်သေအခိုင်အမာပြနိုင်ပါတယ်’

‘ဘာသက်သေလဲ’

‘ဟိုလေ... အခင်းဖြစ်တဲ့နေရာကို ဟို ကျွန်မ ပြနိုင်ပါတယ်’

‘ဖွီ... ထမင်းစားပျက်မဲ့သက်သေပစ္စည်းပဲ၊ မကြည့်လည်း မကြည့်ချင်ဘူး ပြန်တော့’

ရွာဆော် ဖိုးထောင်က နှင်ထုတ်တော့...

‘ကျွန်မဘက်ကတော့ ပြရဲတယ်ရှင်၊ ပြရဲတယ်၊ အမှန်တရား ပေါ်ပေါက်ဖို့ ကျွန်မဘက်က ခိုင်ခိုင်လုံလုံ တင်ပြဖို့ အဆင်သင့်ပဲ’

‘နင့်မှာ အဆင်သင့်သင့်မသင့်သင့် လိုက်မကြည့်နိုင်ဘူး၊ သွား... ပြန်တော့’

‘သူကြီး အဲဒီလိုမတရားမလုပ်နဲ့နော်၊ ကျွန်မအိမ်က သက်သေခံပစ္စည်းဟာ သူကြီးပုဆိုးလို တစ်ရွာလုံးလျှောက်ပြောလိုက်မယ်’

‘ဟင်’

ဒီလိုလည်းပြောလိုက်ရော သူကြီး ဦးကြည်ညွန့် ငြိမ်တွေ သွားတယ်။ ဒီအခြေခံမကတော့ သူ ဒီအရွယ်ကြီးကျမှ လူတောမတိုးအောင် လုပ်တော့မယ်နဲ့တူတယ်လို့ တွေးပြီး...

‘ဖိုးထောင်... မင်းပဲ သွားစစ်လိုက်ကွာ’

‘ဟာ... သူကြီး မဖြစ်ဘူးဗျ’

‘ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲကွ’

‘ဟာ... သူကြီးကလည်း သူက မိန်းမလျာကြီးလေ သူကြီး

ရဲ့’

‘ဟာ... ဘာတွေလဲ၊ ငါ ဆင်းရိုက်လိုက်ရ၊ ဒီနံနက်သွားတော့၊ ဟာ... ရှုတ်ရှုတ်ယှက်ယှက်နဲ့ သွားစမ်းဟာ’

‘ဪ... ဒါဆို ကျုပ်က သက်သေခံရမှာပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဟောဒီမိန်းမလျာဟာလေ သွားစမ်းဆို’

‘ဘာ မိန်းမလျာလဲ၊ ရှင်နော်၊ ရွာဆော်ကြီးဆိုပြီး ရွာကိုပဲ ဆော်လို့ရမှာ၊ ကျုပ်ကို လာဆော်ကြည့်ပါလား’

‘အောင်မလေး ငါကလည်း ဝေးသေး၊ စိတ်ကူးရင်တောင် ကြက်သီးထရမယ့်ကိစ္စ၊ ကဲ... သွားတော့’

ရွာဆော် ဖိုးထောင်က စိန်ချစ်ကို လက်မောင်းကနေကိုင်ပြီး သူကြီးခြံထဲက ဆွဲထုတ်လိုက်တာနဲ့...

‘ဟောဒီမှာ အရပ်ကတို့ရေ... ကျွန်မ အနိုင်ကျင့်ခံရတာကို လာတိုင်တာ သူကြီးနဲ့ ရွာဆော်ကြီးတို့က အရေးမယူကြပါဘူးရှင်၊ အားလုံးလည်း သိကြတဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ ကျွန်မ မပေါ့ မပါးဖြစ်လာရင် သူတို့မှာ တာဝန်ရှိပါတယ်၊ ညကြီးမင်းကြီး အောင်တိုးလို့ထင်ရပေမယ့် ပုဆိုးက သူကြီးပုဆိုးတော့၊ ခုမှ ကျုပ်လည်းသိတာ’

စိန်ချစ်ရဲ့ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်အသံကြောင့် လူတွေရယ်ချင် ကြပေမယ့် မရယ်ရဲကြဘူး။ သူကြီးက အကြီးအကျယ်ပေါက်ကွဲနေတာကိုး။ အိမ်ထဲက နှစ်လုံးပြူးကို ပြေးဆွဲပြီး ပစ်မယ်လုပ်နေ လို့ ရွာဆော်ဖိုးထောင် သူကြီးကို မနည်းဆွဲနေရတယ်။ ဒါလည်း စိန်ချစ်က မရပ်သေးဘူး။

‘သူကြီး မင်းကိုယ်တိုင်က အရှေ့ပိုင်း အနောက်ပိုင်းခွဲခြားနေတာ၊ နေ့ခင်းက အရှေ့ပိုင်းက ဒေါ်သင်းကိစ္စကျတော့ အရှေ့ပိုင်း သူမို့၊ သူကြီးကိုယ်တိုင် ကမကထပြုပြီး လင်ပေးစားတယ်၊ ကျုပ်ကျတော့ အနောက်ပိုင်းသူမို့ အရေးမယူဘူးတော့၊ ကျုပ်တို့အနောက်ပိုင်း

၇၆

ချစ်များရှင်

လည်းကောင်းကြတာပဲဆိုတာ တစ်ရွာလုံးသိပါတယ်တော့၊ ခုဟာက အဟင့်... အဟင့်’

စိန်ချစ် ငိုကြွေးချက်မနဲ့ ရွာရိုးတစ်လျှောက် ပြောရင်း တဟင့်ဟင့်နဲ့ ငိုပြီး ပြန်သွားတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာတော့ အောင်တိုးတစ်ယောက် ရွာမှာမနေရဲလို့ (အခြောက်မစိန်ချစ်ကို ယူရမှာစိုးလို့ဆို ပိုမှန်တယ်)။ ရွာပြင်ထွက်ပြေးတာ မျက်နှာဖုံးစွတ်ထားတဲ့ ဆိုးပေရှေ့မှောက်ရောက်သွားတော့တာပဲ။

ခုဆို ဆိုးပေ လူစုနေတာ တပည့်သုံးယောက်ရသွားပြီ။ ချစ်ငွေပွရယ်၊ ဘသိန်းရယ်၊ အောင်တိုးရယ်ပေါ့။

ဒင်းတိုးအားလုံး အရက်သမား၊ ကြက်သမား၊ ဖဲသမား၊ လေသမားတွေ၊ ဝါသနာတူတွေလေ။

အခန်း(၇)

ရိုးကျော် သတိရလာတဲ့အခါ သူ့နဘေးမှာ စိုးရိမ်တကြီး စောင့်ကြည့်နေတဲ့ ဇီးကွက်မကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

‘ကျုပ်... ကျုပ်... ဘယ်ရောက်နေတာလဲဟင်’

‘ရှင် သတိရပြီလား ဟင်၊ နေ... နေဦးလေ၊ မထနဲ့ လဲနေဦးမှပေါ့’

ရိုးကျော်က ထမယ်အလုပ် ဇီးကွက်မက ရိုးကျော် ပခုံးကို ကိုင်ပြီး ပြန်လှဲထားလိုက်တယ်။

‘ကျုပ် ဘယ်ရောက်နေတာလဲဟင်’

‘ဒါက ပန်းဆွဲရွာပါ’

‘အဝေးကြီးပါပဲလား’

‘ဘာဝေးတာလဲဟင်’

‘ကျုပ်နေတဲ့ရွာနဲ့ ဝေးတာပါ၊ ကျုပ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီရွာကို ရောက်လာတာလဲဟင်’

‘မြစ်ထဲမျောပါလာတာပေါ့၊ ရှင်ကြည့်ရတာ မြစ်ထဲရေအင်းကူးခဲ့ပုံရတယ်’

ရိုးကျော် စဉ်းစားကြည့်မိတယ်။ သူ ရေထဲကို ဆင်းမကူးခဲ့ပါဘူး။ လူစိမ်းက သူ့ကိုနင်းပြီး ရေထဲတွန်းချခဲ့တာဖြစ်ရမယ်။

‘ရှင့်နာမည် ဘယ်သူလဲ’

ရိုးကျော် ပြောမလို့လုပ်ပြီးမှ နှုတ်ကိုပိတ်ထားလိုက်ရတယ်။

ဖီးကွက်မကလည်း အတင်းတော့မမေးပါဘူး။

‘ကျွန်မ နာမည် စိုးစိုးပိုက်၊ အရပ်ထဲမှာတော့ ဖီးကွက်မလို့ ခေါ်ကြတယ်၊ ဒါ ကျွန်မတို့အိမ်၊ အဖေရယ်၊ အမေရယ်၊ ကျွန်မရယ် နေတာ တံငါအလုပ်လုပ်တယ်’

‘ကျုပ်က တံငါ မလုပ်တတ်ဘူး၊ မုဆိုးပဲ လုပ်တတ်တာဗျ’

‘ဘာလို့နာမည်မပြောတာလဲ’

‘ရန်သူရှိလို့၊ ကျုပ်အခုရေထဲမျောပါလာတာ လူသတ်ခံရတာ၊ ကံကောင်းလို့ ခင်ဗျားတို့နဲ့တွေ့ပြီး မသေသေးတာ’

‘ဒါဆို ရှင့်ကို သောနုတ္တိရ်လို့ခေါ်မယ်’

‘ဟင်း... ဟင်း... သောနုတ္တိရ်က ဆင်ပစ်တာဗျ၊ ကျုပ်က သမင်လို ဖွတ်လို သားရဲကောင်ငယ်လေးတွေကိုပဲ ပစ်ဖူးတာ၊ ကျုပ်က ဗုဒ္ဓဟူးသား’

‘ဒါဆို ရှင့်နေ့သားနဲ့လည်း ကိုက်ညီအောင် ရာမလို့ ခေါ်မယ်၊ ကြိုက်လား’

‘နာမည်ရင်းကလွဲရင် ကြိုက်သလိုခေါ်ဗျာ’

‘ရော်... ရှင့်နာမည်ကိုလည်း ကျုပ်မသိရသေးပဲနော်’

ရိုးကျော်က ဖီးကွက်မရဲ့ခေါင်းကို သူ့မျက်နှာနား ဆွဲမယူပြီး မှ နားကပ်ပြီး ရိုးကျော်လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ရိုးကျော် သတိရပြီဆိုတော့ ရွာထဲကလူတွေလည်း သတင်းလာမေးကြတာပေါ့။

ဖီးကွက်မက ရွာထဲက သူမ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတယ်။ ဇော်ကြီး၊ မိုးမျှော်၊ ပေါက်ကျော်မ၊ မိပြု၊ ထွန်းသာ၊ ဝေစိန်အောင်။

အားလုံးက ရာမ တဖြစ်လည်း ရိုးကျော်နဲ့ ခင်သွားကြတယ်။ ဖီးကွက်မက ရိုးကျော် မုဆိုးလုပ်တယ်ဆိုလို့ သူမရဲ့ အဖိုး ချန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ခူးလေးကိုယူပြီး ရိုးကျော်ကိုပေးတယ်။

အိုကေပေါ့။ ခူးလေးဆိုတော့ ရိုးကျော်က အရည်ကျိုသောက်ထားခဲ့တဲ့ကောင်။

ဖီးကွက်မ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ရိုးကျော်တဖြစ်လည်း ရာမကို အားလုံးက ဝိုင်းခင်မင်ကြတယ်။

အားရင် ရိုးကျော်က ခူးလေးပစ်တယ်။ လေ့ကျင့်တယ်။ ဒါကို ဖီးကွက်မ သူငယ်ချင်းတွေက အားပေးနေကြ။

‘ကိုရာမရေ လာပြီ’

ဖီးကွက်မ လေထဲမြောက်တင်ပေးလိုက်တဲ့ နို့ဆီခွက်ကို ရိုးကျော် ခူးလေးနဲ့ ဆတ်ခနဲမြှောက်ပြီး ပစ်ချလိုက်တယ်။

‘ဒေါင်’ဆိုတဲ့ အသံနဲ့အတူ နို့ဆီခွက်ထဲ မြားကစိုက်ဝင်သွားပြီးတော့ အဝေးကိုလွင့်စင်ထွက်သွားတယ်။

‘ဟေး... ရာမကွ’

ဆိုပြီး ရိုးကျော်ကို ဝိုင်းချီးကျူးကြတယ်။ အဲဒီအထဲမှာတော့ ဖီးကွက်မက အကဲဆုံး အပျော်ဆုံးပေါ့။ တစ်ရွာလုံးကလည်း သူမကို ရိုးကျော်ဆိုတဲ့ ရာမနဲ့ စနောက်ကုန်ကြပြီ။

အဘ ဦးမောင်ပိုက်နဲ့ အမေ ဒေါ်ညိုမဟိုက်တောင် သူမနဲ့ ရိုးကျော်ကို...

ခါတိုင်းဆို ခုလိုမျိုး အစအနောက်ခံရရင် ဖီးကွက်မတို့က

ပွဲကြမ်းပြီးသား။ ခုတော့ သဘောတွေစွတ်ကောင်းနေလိုက်တာ။ သူမ
ကိုယ် သူမပင် နားမလည်နိုင်ချင်အောင်ပဲ။

*

ဒီးကွက်မတို့ ငါးဖမ်းထွက်ရင် တစ်ခါတလေ လိုက်လိုက်
သွားတယ်။ တစ်ခါတလေတော့ ရွာထဲမှာ လျှောက်လည်ပြီး အပျို
လေးတွေက အိမ်လည်ခေါ်ရင် ရိုးကျော် ရှက်ပြီး ခေါင်းငုံ့ထွက်ပြေး
ရော...။

သူ့ရဲ့ ရိုးသားမှုကြောင့် တစ်ရွာလုံးက သူ့ကိုခင်ကြတယ်။
သူ့အနှစ်သက်ဆုံး ကိစ္စကတော့ ဦးဆန်းကျော်ဆိုင်မှာ ပစ္စည်းသွားဝယ်
ရတာကိုပဲ။

ဦးဆန်းကျော်က အင်မတန်အကျီစားသန်တာ။

‘ဟေ့... ရာမ၊ မင်းကသိတာဒေဝီကို မခိုးဘဲ ဒီရွာက သိတာ
မျက်ဖြူးကို လာခိုးမလို့လားကွ’

‘မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ကိုသူတို့က ကယ်ထားတဲ့ကျေးဇူး
ရှင်တွေပါ’

‘အေးလေ၊ အဲဒါကြောင့်လည်း မင်း အဲဒီကျေးဇူးကို တုန့်
ပြန်ပြီးကျေးဇူးဆပ်ရမှာပေါ့ကွာ’

‘ကျွန်တော် မမေ့ပါဘူးဗျာ’

‘မေ့လို့လည်း မရဘူး၊ မေ့ရင်လည်း မင်းတွေ့သွားမှာပေါ့’

‘ဘာကိုတွေ့မှာလဲ ဦးကြီးဆန်းကျော်ရဲ့’

‘ဟ... ဒီးကွက်မက တီးချက်ကတော့ လက်လံတယ်နော်၊

မင်းမျောသွားမယ်’

‘ဟာ... ဦးကြီးကလည်းဗျာ’

ရိုးကျော်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ ကြက်သွန်တစ်ပိဿာဝယ်
တယ်။ ဒီးကွက်မအမေ ဝယ်ခိုင်းတာလေ။

ကြက်သွန်ချိန်ပြီးတဲ့အခါ ဦးဆန်းကျော်က ထန်းလျက်ငါးခဲ
ပေးတယ်။ ရိုးကျော်က မယူဘူး။

သူမှ ထန်းလျက်မဝယ်တာပဲဟာ။

‘ဟေ့... ယူလေကွာ’

‘ကျုပ်မှ ထန်းလျက်မဝယ်တဲ့ ဥစ္စာပဲ ဦးကြီးဆန်းကျော်ရဲ့’

‘ငါက လက်ဆောင်ပေးတာကွ၊ ငါ့ဆိုင်က တစ်ခုခုဝယ်ရင်
တစ်ခုလက်ဆောင်ပေးတယ်ကွ မှတ်ထား’

‘တကယ်နော်’

‘ရော... တကယ်ကွာ၊ ဪ... ငါ့သမီးနဲ့ငါ့မိန်းမ မပါ
ဘူးနော်’

‘ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့ကို မတောင်းပါဘူးဗျာ’

‘အေး... တောင်းရင်လည်း ဒီးကွက်မက တီးချက်က လန်
ထွက်နေတာနော်’

‘ဟာဗျာ၊ ဘာမှလည်းမဆိုင်ဘူး၊ သွားတော့မယ်’

‘အေး... အေး... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား’

အခန်း(၈)

BURMESE
CLASSIC
COM

ရိုးကျော်ရဲ့ ခွေးဖြူလုံး၊ နီလုံး၊ ညိုလုံးတို့က ရိုးကျော်နင်းသွားတဲ့ ခြေရာတွေကို အနံ့ခံပြီးတော့ မြစ်ဆိပ်အထိ လိုက်သွားကြတာ။ ရိုးကျော်ကို ဆိုးပေပြစ်ထားခဲ့တဲ့နေရာကို ရောက်တော့ ရိုးကျော်က မရှိတော့ဘူး။

ခွေးသုံးကောင်ဟာ ရိုးကျော်ရဲ့အနံ့အသက်ကိုခံရင်း လိုက်လာတာ ရိုးကျော်ကို ဆွဲသွားတုန်းက အစင်းကြောင်းကြီးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၊ အူလိုက်၊ ဟောင်လိုက်နဲ့ ဝမ်းနည်းခြင်း အမူအရာတွေကို ပြုမူနေကြတုန်းမှာ ဝါးဖောင်တစ်ဖောင်က ပြုတ်ထွက်လာဟန်ရှိတဲ့ ဝါးဖောင်ပျက်တစ်ခု ခွေးတွေနားကို တအိအိရောက်လာတယ်။

ဖြူလုံးက ဝါးဖောင်ကို လှမ်းဟောင်လိုက်ပြီး ပြေးတက်ပါရော။ ကျန်နှစ်ကောင်လည်း ရေကူးသွားကြပြီး ဝါးဖောင်ပေါ်တက်ကြတယ်။

ဝါးက ဆယ်လုံးစည်း အစည်းသုံးစည်းပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခွေးသုံးကောင်ကို ကောင်းကောင်းနိုင်တယ်။ ခွေးသုံးကောင်ဟာ ရေထဲမျောပါသွားတဲ့ သခင်ကို ကယ်ဆယ်ဖို့ ဖောင်စီးပြီး လိုက်လာကြပြီလေ။

*

ခွေးသုံးကောင်ဟာ ဝါးဖောင်ပျက်ကို စီးလာရင်းနဲ့ မြစ်ကမ်းနံဘေးမှာ သောင်တင်သွားကြတယ်။

ခွေးသုံးကောင်ဟာ ရိုးကျော်ရဲ့လတ်သတ်မွေးထားတဲ့ ခွေးလိမ္မာတွေပီပီ ပါးနပ်တယ်။ အသိရှိကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကမ်းပေါ်ကို ရုတ်တရက် မတက်သေးဘဲ အနံ့ခံလိုက်၊ မြေကြီးကို နမ်းကြည့်လိုက် လုပ်နေကြပြီးမှ ဖြူလုံးက ဦးဆောင်ပြီး တဝုတ်ဝုတ် အသံပြုကြတယ်။

ပြီးတော့ မြစ်ကမ်းနံဘေးက မြေကြီးကို အနံ့ခံပြီး သွက်သွက်ကလေး ပြေးတက်လာကြတာပေါ့။

မြစ်ကမ်းနံဘေးတလျှောက်လုံး သစ်ပင်ဝါးပင်တွေ ရောယှက်ပြီး တောကြီးတစ်တောသဖွယ် ဖြစ်နေတာ။

လူသူလေးပါး အသွားအလာနည်းတဲ့ ဒေသမို့ ခွေးတွေက သိပ်ပြီး တောဝင်မတိုးကြဘူး။ တောစပ်မြစ်ကမ်းနံဘေးတစ်လျှောက်မှာပဲ ယုန်ကလေး ဖွတ်ကလေးတွေ ရလိုရငြား ရှာကြတယ်ထင်ပါရဲ့။

ခွေးသုံးကောင် အမဲချောင်းနေတုန်းမှာပဲ။

‘ဒိုင်း’

သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရတယ်။ ခွေးတွေက သေနတ်သံကိုတော့ မသိဘူး။ ယမ်းပေါက်ကွဲသံကိုပဲ သိကြတာ။

ဒီအသံကို ယဉ်ပါးတာက ဦးစိန်ခိုင်။ ဇာတ်ကတုန်းက ဇာတ်ပွဲမှာသာ ယဉ်ပါးတာ။

ဦးစိန်ခိုင်ဇာတ်ခေါင်းမကွဲခင် ရွာမှာ ဇာတ်ကကြဖို့ ရုံဆောက်ပြီး ဇာတ်သွင်းတာပေါ့။

အဲဒီတုန်းက ဒီခွေးသုံးကောင်နဲ့အတူ ရိုးကျော် ရုံဝင်ပေါက်

ရောက်လာပြီး နှစ်ကျပ်ပေးပြီး ဝင်မယ်လုပ်တော့ ရုံပေါက်စောင့်တဲ့
ဖိုးထွန်းက လူကိုဝင်ခွင့်ပေးပြီး ခွေးခကိုတောင်းပြန်တယ်။

‘ဟေ့ကောင် နှစ်ကျပ်က လူပရမှာ၊ ခွေးပါဝင်ချင်ရင် နောက်
ထပ်ခြောက်ကျပ်ပေး’

‘ဟ... ဒီမှာမင်းတို့ရေးထားတာ လူကြီးဝင်ကြေး နှစ်ကျပ်၊
ကလေးတစ်ကျပ်ဆိုကွ၊ ငါနှစ်ကျပ်ပေးပြီးပြီ’

‘ဒါပေမဲ့ မင်းခွေးတွေက ခွေးကြီးတွေမို့ လူကြီးခအတိုင်း
နှစ်ကျပ်စီပေးရမယ်’

‘ဟာ... ဖိုးထွန်း၊ ခွေးခနှစ်ကျပ်စီလို့ ရေးမှမထားတာကွ၊
ဘာလို့ပေးရမှာလဲ’

ဒီတော့ ရုံထဲကိုဝင်ဖို့စောင့်နေတဲ့ လူတွေကလည်း ဝင်ပြော
ကြတာပေါ့။

‘ဟုတ်သားပဲ၊ ခွေးကြီးနှစ်ကျပ်လို့ရေးမထားဘူး၊ ပေးစရာ
မလိုပါဘူးကွာ’

‘ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တောင်းတယ်ဗျာ၊ ပေး’

‘ဒါဆိုလည်း မင်းအမေ ဇာတ်လာကြည့်မှတောင်းကွာ၊
အလကား ရုံပေါက်ကလေးစောင့်ရတာနဲ့ ကြီးကျယ်နေတယ် ခွီးမှပဲ’

ဖိုးထွန်းရဲ့ အမေက ဒေါ်ခွေးမ။ ဖိုးထွန်း သူ့စကားနဲ့သူ
ခံလိုက်ရလို့ ငြိမ်သွားတာ။ ပင်ချင်တဲ့လူတွေကလည်း ရိုးကျော်နဲ့ခွေး
တွေကို ရုံထဲအတင်းတွန်းပို့လိုက်ကြလို့ ရိုးကျော်နဲ့ခွေးတွေ ဝင်ခွင့်ရ
တာ။

အဲဒီတုန်းကပေါ့။ ပြဇာတ်မှာ မင်းသားနဲ့လူကြမ်း ဖိုက်ကြတဲ့
အခန်း။ မင်းသားက လူကြမ်းကို သေနတ်နဲ့ချိန်ပစ်တာ။ ဇာတ်စဉ်
နောက်က ယမ်းဖောက်ခွဲမယ့်ကောင်က ယမ်းဖောက်ရမှာကို မဖောက်

ဘဲ အရက်ခွက်ကိုမော့သောက်နေခိုက်ဆိုတော့ သေနတ်က ကျည်
မထွက်ဘူး။ အတော်ကြာတဲ့အထိ ယမ်းဖောက်ခွဲသံက ထွက်မလာ
တော့ မင်းသားလည်း ရောင်တိရောင်ချာဖြစ်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်
နေတုန်း လူကြမ်းက မင်းသားရဲ့ခါးကြားထဲက ဓားကိုလက်ညှိုးထိုး
ပြတယ်။

ဒါနဲ့ မင်းသားလည်း သတိရပြီး...

မင်းက သေနတ်နဲ့မတန်ဘူးကွ၊ ဓားနဲ့ပဲ တန်တယ် ပြောပြီး
သေနတ်ကိုပစ်ချပြီး ဓားကိုဆွဲအထုတ်မှာ သေနတ်က ကြမ်းပြင်ကို
ကျသွားတော့မှ ဒိုင်းခနဲ ယမ်းဖောက်ခွဲသံကို ကြားလိုက်ရတာ။

မင်းသားကတော့ ကြောင်နေတာပေါ့။ သူကြမ်းကတော့ နပ်
တယ်။ သေနတ်က ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျမှ ယမ်းကဖောက်လိုက်တာဆို
တော့ ခြေထောက်ကိုထိသလိုလို ရင်ဘတ်ကိုထိသလိုလိုနဲ့ ရင်ဘတ်ကို
လည်းဖိ ခြေထောက်ကလည်း ခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်ပြီးလဲကျသွားတယ်။

ပရိသတ်လည်း တဝါးဝါးနဲ့ ပတ်တုတ်မနိုင်အောင် ရယ်ကြ
တာပေါ့။

ခွေးတွေကတော့ မရယ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ယမ်းဖောက်ခွဲသံ
ကြားရင် လူတွေခုန်ဆွ ခုန်ဆွလုပ်ပြီး သေတယ်ဆိုတာတော့ သူတို့
မှတ်ထားမှာပေါ့။

ဒါကြောင့် သေနတ်သံကြားတော့ ဖြူလုံးက ဦးဆောင်ပြီး
နီးရာခြံပုတ်ထဲ ဝင်ပုန်းနေလိုက်ကြတယ်။

မကြာခင်တောထဲကို ဒရောသောပါးပြေးလာတဲ့ အသံကို
ကြားလိုက်ရတော့ သူတို့အကြည့်မှာ ဆတ်တစ်ကောင် သူတို့ရှိရာ
ကို ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ပြေးလာတာကို တွေ့တော့ ခွေးသုံးကောင်
တိုင်ပင်ထားသလို ဒိုင်းပြီး ခုန်အုပ်လိုက်ကြတာ ဆတ်ခမျာ နေရာ

မှာတင် လဲကျသွားတယ်။

သေနတ်ဒဏ်ရာ ရလာတဲ့ ဆတ်ဆိုတော့ တစ်ကိုယ်လုံး
သွေးတွေ ချွေးတွေရွှဲနေရှာတာ။

ဖြူလုံးက လည်မျိုကိုခဲပြီး ဆွဲခါပစ်တယ်။ နီလုံးနဲ့ ညိုလုံး
တို့က ဆတ်ကြီးရဲ့ ဗိုက်သားနားဆီက သေနတ်ဒဏ်ရာကြောင့် ပြဲ
ထွက်နေတဲ့ အသားစတွေကို ပါးစပ်နဲ့ခဲပြီး ဆွဲဖြုတ်နေကြတယ်။

ဆတ်ကြီးခမျာ မကြာမီအချိန်အတွင်းမှာပဲ အနိစ္စသဘောနဲ့
ကိစ္စချောသွားပါလေရော။

ခွေးတွေ ဆတ်သေကို စားဖို့ ခဲနေကြတုန်း လူတွေ လူတွေ
ကောထဲတောလာသံ ကြားရလို့ ဖြူလုံးက ဝုတ်ခနဲဟောင်သံပေးလိုက်
ပြီး ဆတ်သားကို မစားကြတော့ဘူး။ အနီးအနားမှာမြင်မကောင်းအောင်
ကျနေတဲ့ ဆတ်သွေးတွေကိုသာ လျာနဲ့လျှောက်လက်နေကြတယ်။

သားကောင်မိရင် လူကပေးမှ စားရတယ်ဆိုတဲ့ မုဆိုးစည်း
ကမ်းကို သူတို့သိပြီးသားလေ။

အဲဒီတော့ ဟောင်သံပေးလိုက် သွေးတွေကိုလျှောက်ယက်
လိုက်ပဲ လုပ်နေတာပေါ့။ သဘောကတော့ သခင်ကို အသံပေးတာ။

ဟော... ခွေးသံကြားတယ်ကွ။

ဒီတောထဲ ဘယ်ကခွေးက ရှိရမှာလဲကွ။ လူတောင် မနေ
တာ။

ဝုတ်... ဝုတ်... ဝုတ်။

လူသံတွေနဲ့အတူ တောတိုးသံကိုကြားရတော့ ခွေးတွေက
အသံပေးကြတယ်။ မကြာမီ သေနတ်ကိုင်ထားတဲ့ လူတစ်ဦး ဦးဆောင်
ပြီး လူလေးဦး ဆတ်သေနဲ့ခွေးတွေနား ရောက်လာကြတယ်။

‘ဟာ... တွေ့ပြီကွ။ ဆတ်က ခွေးတွေလက်ချက်နဲ့ သေနေ

တာကိုး၊ အရမ်းလည်းမကပ်ကြနဲ့ ခွေးတွေကို သတိထားဦး’

ခွေးတွေက လူစကားကို နားလည်တယ်။

သူတို့အန္တရာယ်မပြုကြောင်းကို သက်သေပြတဲ့အနေနဲ့ အမြီး
ကို နှံ့ပြီး နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ကြတယ်။

ရဲအုပ်လင်းမောင်က သေနတ်ကိုကိုင်ထားရင်းပဲ ခွေးတွေကို
လေလေးချွန်ပြီးခေါ်တယ်။

ဖြူလုံးက အနီးကပ်လာတော့ ရဲအုပ်လင်းမောင်က ခေါင်းကို
အသာလေးသပ်ပေးလိုက်တယ်။

ခွေးတွေကလည်း ဆာနေပြီလေ။ ဒါကြောင့် ဒီဆတ်သားကို
သူတို့ကိုကျွေးအောင် ဒီလူတွေကို ရန်မမှုရဘူးဆိုတာကို သိနေကြ
သလိုမျိုးပေါ့။

‘ခွေးက အမဲလိုက်ခွေးတွေကွ။ ကဲ... ဖေ့သားကြီး မင်း
လူစကားနားလည်လား၊ ငါပြောတာ နားလည်ရင် ပတတ်ရပ်ပြစမ်း
ကွာ’

ဖြူလုံးက မတ်တပ်ရပ်ပြလိုက်တယ်။

‘ခွေးလိမ္မာတွေပဲကွ။ သူတို့သခင် ဒီအနီးအနားမှာ ရှိမယ်ထင်
တယ်’

ရဲကြပ် ဦးရွှေမိုင်က ဝင်ပြီး...

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆရာ၊ သူတို့သခင်ရှိရင် ကျွန်တော်တို့ခေါ်လို့
တောင် ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့သခင် ဒီအနီးအနားမှာ မရှိလောက်ဘူး’

‘ထားပါတော့၊ သူတို့သခင်ရှိရင်လာမှာပေါ့။’ လောလော
ဆယ် ရေနားနီးတဲ့နေရာကိုသွားပြီး ဒီဆတ်ကိုဖျက်ကြတာပေါ့။

ရဲတပ်သားကျော်တင်နဲ့ အောင်မော်တို့က ဆတ်ကိုကြီးချည်
ပြီး ဝါးလုံးနဲ့ ကျိုးထမ်းကာ ရေကန်နဲ့နီးရာကို လာခဲ့ကြတယ်။

ရေနားရောက်တော့မှ ကျော်တင်နဲ့ အောင်မော်တို့က ဆတ်ကို
စားကိုယ်စီနဲ့ လှီးဖျက်ကြတာ၊ သူတို့နားမှာ ခွေးသုံးကောင်ကတော့
ခြင်္သေ့ထိုင် ထိုင်ပြီး ပါးစပ်အဖြဲသား လျာကြီးတွေတစ်လစ်ထုတ်
လူတွေပစ်ကျွေးသမျှ အသားစတွေကို စားသောက်ဖို့ မျှော်နေကြလေ
ရဲ့။

ဆတ်လှီး ခွေးမျှော်ဆိုတဲ့ စကားဟာ ဒီလိုမျိုးကိုခေါ်တာလား
မသိ။

ရဲ့အုပ်လင်းမောင်တို့အဖွဲ့ကတော့ ဒီကနေ့ သားရွှေအိုးထမ်း
လာတဲ့ကိန်းပဲ။

အခန်း(၉)

ဒေါ်သင်းနဲ့ ရဲမင်းလှိုင်ကို ရပ်သိရွာသိ အိမ်ထောင်ချပေးပြီး
တဲ့အခါ ရိုးကျော်နဲ့ဂေါက်တေးမတို့ဘက်ကို မြားဦးလှည့်လာတယ်။

ဦးစိန်ခိုင်ကလည်း သမီးဂေါက်တေးမကို မြန်မြန်အိမ်ထောင်
ချပေးချင်နေတာနဲ့ အပူတပြင်း စီစဉ်တော့တာပဲ။ ရိုးကျော်ယောင်
ဆောင်နေတဲ့ ဆိုးပေကတော့ မငြင်းပါဘူး။ သူ့အတွက်က ရသမျှ
အမြတ်ကြီးပဲကိုး။

လူကိုရမယ် စည်စိမ်ဥစ္စာကိုရမယ်။ စာတ်ဆရာရဲ့သမက်ဖြစ်
မယ်။ ဘာလိုသေးလို့လဲ။ အရင်က သူ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေကို
ရှောင်တိမ်းနိုင်တဲ့အပြင် အဲဒီကရလာသမျှ ရွှေငွေတွေကိုလည်း
ယောက္ခမပိုက်ဆံလို စာရင်းပြပြီး ရောင်တော်ပြန်နဲ့ ရောလွှတ်ရင်
သုံးရမှာ။

ဂေါက်တေးမကတော့ မိဘတွေရဲ့ အစီအစဉ်ကို ဥပက္ခာပြု
ထားပြီးပြေးပေါက်ကြည့်ထားပြီးပြီ။ မိန့်..ကလေးတစ်ယောက်တည်း
ဒီလမ်းကပြတ်ပြီး မြို့အရောက်သွားဖို့က မလွယ်ဘူး။ အကူအညီဆို
လည်း ဒီရွာကလူတွေကတော့ သူ့ကိုဘယ်သူမှ ကူညီမှာမဟုတ်ဘူး။
ရိုးကျော်နဲ့ပဲ သဘောတူပေးစားလိုက်ကြမှာ။

ဟင်း... တွေ့ကြသေးတာပေါ့။

ဂေါက်တေးမကတော့ ကြုံးဝါးနေတာပဲ။

ရိုးကျော်နဲ့ ဂေါက်တေးမကို မင်္ဂလာဆောင်ပေးဖို့ ဒေါ်ရိုးလှဖြူတို့ ဦးစိန်ခိုင်နဲ့ဒေါ်ခင်လေးတို့က ခေါ်တွေ့တယ်။

အခါ ရိုးကျော်ယောင်ဆောင်နေတဲ့ ဆိုးပေက ခေါင်းညိတ်လိုက်တာနဲ့ လူကြီးတွေလည်း ဝမ်းသာသွားကြပြီး မင်္ဂလာပွဲအတွက် ဦးစိန်ခိုင်ရဲ့ အိမ်ရှေ့မှာပဲ မဏ္ဍပ်ထိုးပြီး ပြင်ဆင်ကြတယ်။ ဂေါက်တေးမလည်း သူ့အလိုရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အလွယ်တကူ ယူငင်သွားလို့ရအောင် အဆင်သင့်ထုတ်ပိုးထားတယ်။

မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့ကျတော့ မနက်အစောကြီးကတည်းက ဂေါက်တေးမ ဝမ်းတွေသွားနေတာ။

ဦးစိန်ခိုင်က နယ်တကာလှည့်ပြီး ဇာတ်ကဖူးတော့ တိုးတက်ခေတ်မိတဲ့အမြင်ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် အိမ်မှာ ယင်လုံအိမ်သာနှစ်လုံးတောင် ဆောက်ထားတာ။ တစ်လုံးက အိမ်သားတွေသုံးဖို့၊ ကျန်တစ်လုံးက ဧည့်သည်သောင်သည်လာရင် သုံးဖို့။

ဂေါက်တေးမကတော့ မင်္ဂလာမဆောင်ခင်ကတည်းက ဝက်သားရော ပဲမျိုးစုံရော ငါးပိရည်၊ စိမ်းစားငပိ သင်္ဘောသီးမှည့်၊ ပိန္နသီး တစ်လုံးတောင်ပါလိုက်သေး။

ဒါတွေအကုန်စားပြီးတာနဲ့ မကြာပါဘူး။ ဗိုက်ထဲက တရစ်ရစ်အသံပေးလာတယ်။

ဂေါက်တေးမ ဝမ်းသာအားရနဲ့ လေပုတ်ထုတ်ဆေးနဲ့ ကြက်သွန်ဖြူ ပဲကြီးလှော်တွေ ဗိုက်နဲ့ဆန့်သလောက် ထပ်စားလိုက်သေးတယ်။ မင်္ဂလာပွဲနေ့ရဲ့ မနက်ပိုင်းကတည်းက ဂေါက်တေးမဆီက အနံ့ဆိုးတွေရော လေသံမိုးသံတွေရော ကြားနေ နံနေရပြီ။

‘ဟဲ... မိဂေါက်တေး ဗိုက်မကောင်းဘူးထင်တယ်၊ ဝမ်းနှုတ်ဆေးလေးဘာလေး သောက်တာမဟုတ်ဘူး’

‘ဘယ်ကလာ ဝမ်းနှုတ်ဆေးသောက်ခိုင်းနေတာလဲဒေါ့၊ ဝမ်းရပ်ဆေးပဲ တိုက်ရမဲ့ဟာကို’

ပက်ဝန်းကျင်က ဝိုင်းမေးကြတော့ ဂေါက်တေးမလည်း သတိရသွားပြီး ဝမ်းနှုတ်ဆေးကို လိုတာထက်ပိုပြီး သောက်ချလိုက်တယ်။

အဲဒီတော့မှ စောစောက ပြုတစ်ပြုတစ်ဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စတွေဟာ ဟောခနဲ ခိုင်းခနဲနဲ့ သွားသလားတော့ မမေးနဲ့။ ဂေါက်တေးမခမျာ ဟန်ဆောင်စရာကိုမလိုတော့ဘဲ အမှန်တကယ်ကို ပျော့ပျော့ပဲကျန်တော့တာ။ မျက်နှာကလည်း ဖြူဖတ်ဖြူရောင်ဖြစ်လာပြီ။

အဲဒီမှာတင် ဦးစိန်ခိုင်လည်း သမီးအတွက် ရင်တုန်ပန်းတုန်ရှိသမျှအကုန်တုန်ပြီး လက်တွေခြေတွေပြောပါတယ်။ စိုးရိမ်စိတ်က ငယ်ထိပ်ရောက်နေတော့တာပေါ့။

‘အဖေ... သ... သမီးကို ဆေး... ဆေးရုံပို့ပေး’

‘အို... မဖြစ်နိုင်တာ သမီးရယ်၊ ဒီနေ့ သမီးမင်္ဂလာဆောင်ရမယ့်နေ့လေ’

‘မင်္ဂလာဆောင်နေလို့က ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ အဖေ၊ သမီးညဆို အသက်တောင်ရှိမှာမဟုတ်ဘူး’

ဦးစိန်ခိုင် သမီးဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ။ မျက်ရည်တွေတောင် ဝဲတည်း ဝဲတည်းဖြစ်လာတယ်။

ဟုတ်တယ်။ ဒီပုံစံအတိုင်း မင်္ဂလာဆောင်လို့ကတော့ သမီးညကျ အသက်တောင်ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ (ဝမ်းကထပ် ထပ်သွားနေလို့ ပြောတာပါ။ တလွဲမတွေးပါနဲ့) အဲဒီတော့ ဦးစိန်ခိုင်တို့ လင်မယားအကျပ်ရိုက်သွားတယ်။ ဘယ်လိုမှမတတ်နိုင်တဲ့အဆုံးမှာတော့

ဒေါ်တင်လေးက သမီးနဲ့အတူ အဖော်လိုက်ပြီး မြို့မှာ ဆေးကုဖို့ စီစဉ်ရတော့တယ်။

ဦးစိန်ခိုင်ကလည်း လှည်းနှစ်စီး စီစဉ်ပြီး မြို့ကိုထည့်ပေးရမယ့်အထူး အစိုးတွေကို ပြင်ဆင်ထုတ်ပေးပြီး လှည်းပေါ်တင်နေတုန်းမှာပဲ သတို့သားဆိုးပေတဖြစ်လည်း ရိုးကျော် ရောက်လာတယ်။

ဦးစိန်ခိုင်လည်း ဆိုးပေကို လှမ်းခေါ်ပြီး...

‘မောင်ရိုးကျော် မင်းကတော့ အပေါ်ထပ်က ဖာတွေကို သွားချလိုက်’

‘ဟာ ဦးလေး ဘာ... ဘာတွေ ဘယ်လိုလုပ်... လုပ်’

ဦးစိန်ခိုင်ကလည်း သူပြောတာတခြား ဆိုးပေဖြေတာတလွဲ ဖြစ်နေလို့ စိတ်ဆိုးပြီး...

‘မင်းကို ငါခိုင်းတာက အိမ်ပေါ်က ဖာတွေကိုချခိုင်းတာ’

သမက်လောင်းနဲ့ ယောက္ခမကတော့ အစတည်းက ယဉ်သကိုးဆိုသလို ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ ဒေါ်တင်လေးကပဲ ဝင်ပြီး...

‘အပေါ်မှာ အဝတ်အစားတွေထည့်ထားတဲ့ ထန်းခေါက်ဖာကို ယူခိုင်းတာ ရိုးကျော်ရေ၊ တကယ်တည်း ရှင်းအောင်မပြောဘူး၊ တစ်ယောက်ကလည်း နဲ့အရိုးလွန်းတော့ စကားက ရွာပတ်နေတော့တာနဲ့’

‘အေး ငါလည်း ဒါပဲယူခိုင်းတာပဲဟ’

‘နဲ့... ကျွန်တော်ကလည်း သိမှမသိဘဲ’

အနားကလူတွေ ပြုံးစိစိဖြစ်နေကြတုန်း ဆိုးပေက အိမ်ပေါ်ကို ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်နဲ့ တက်သွားပြီး ဖာကိုလက်တစ်ဖက်နဲ့ ဆွဲချရလို့

ကဲ... မထူးပါဘူးကွာ၊ ဆိုပြီး တိုက်ပုံအင်္ကျီကို ပင့်ပြီး ဖာကို ပန်းပေါ်ကို ထမ်းလိုက်တယ်။

နောက် အိမ်ပေါ်က ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်နဲ့ပဲ ဆင်းလာတဲ့အချိန် တစ်ကိုယ်လုံး ရွစ်ရွစ်နဲ့ တချို့နေရာတွေမှာ ပူခနဲ ဆစ်ခနဲ အကိုက်ခံလိုက်ရတယ်။

‘ဟာ... ပုရွက်ဆိတ်တွေ’

ဆိုးပေ အလန့်တကြားနဲ့ပြေးပြီး ဖာကိုလှည်းပေါ်ပစ်တင်လိုက်တော့ ဖာတစ်ခုလုံး ပုရွက်ဆိတ်နီတွေ လျှောက်ပြေးနေတာကိုး။

ဆိုးပေ ပုရွက်ဆိတ်တွေကို ခါချရင်း အိမ်ဘက်ကိုပြေးရတော့တာပေါ့။ အရေးထဲ ပုဆိုးကိုတက်နင်းမိပြီး ပုဆိုးကကျွတ်ကျကျန်ခဲ့တာ။ ပြန်တောင်မကောက်နိုင်ဘူး။ ပြေးရတာမှ တန်းနေတာ။

ဆိုပေးရဲ့အဖြစ်ကိုမြင်ပြီး ရယ်နေတဲ့ မိပေါက်တစ်ယောက် ပုဆိုးချွတ်ချပြေးတဲ့ ဆိုးပေကိုကြည့်ရင်း တအံ့တသြ ဖြစ်သွားရတာပေါ့။

*

ပုရွက်ဆိတ်နီတွေကိုက်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတဲ့ ဆိုးပေကို ကြည့်ရင်း ဦးစိန်ခိုင်က

‘ဟင်... ဒီကောင်ကျုပ်ကို ခံပြောလို့ ချက်ချင်းငရဲကြီးပြီလေ’

ဆိုးပေ လှည်းပေါ်ပြစ်တင်ပေးခဲ့တဲ့ ဖာကိုလှည်းပေါ်ကချပြီး ဖွင့်ကြည့်တော့မှ ဂေါက်တေးမ စီစဉ်ထားတဲ့ စပယ်ရှယ်စားနပ်ရိက္ခာတွေဟာ ဖာထဲမှာ အပြည့်ရှိနေတာကို အဲဒီစားစရာတွေကို ပုရွက်ဆိတ်တွေ အုံ့ခဲနေတာ။

ဂေါက်တေးမကတော့ နောက်တစ်ကြိမ် ဝမ်းပွေ့သွားလိုက်ပြီး

မဟန်တာနဲ့ လှည်းပေါ်ကို ပွေ့တင်ရတဲ့အခြေကို ရောက်ရောပဲ။

ဆိုးပေကတော့ ပုဆိုးနောက်တစ်ထည်လဲပြီး ဂေါက်တေးမတို့ အိမ်ရှေ့မဏ္ဍပ်ကို ရောက်လာပြန်တယ်။

ဘိသိက်ဆရာရောက်လာတဲ့အခါမှာတော့ ဂေါက်တေးမက ခရီး အတော်ပေါက်နေပြီ။ ဂေါက်တေးမမြို့ကိုထွက်သွားတာကို တစ် ရွာလုံးက သိတယ်။

‘သတို့သမီးရော မတွေ့ပါလား’

ဘိသိက်ဆရာကမေးတော့ ဦးစိန်ခိုင်လည်း မျက်နှာငယ်လေး နဲ့ ဖြေရတာပေါ့။

‘သတို့သမီးက မြို့ကိုဆေးကုဖို့တက်သွားပါတယ်’

‘မြို့ကိုဆေးတက်ကုတဲ့ သတို့သမီးကို ကျုပ်က ဘယ်လို ဘိသိက်မြှောက်ပြီး မင်္ဂလာဆောင်ရမှာလဲဗျာ’

‘ဒီလိုစီစဉ်ထားပါတယ်ဆရာ၊ သမီးမရှိပေမယ့် သမီးဝတ်မဲ့ အဝတ်အစားတွေကို သတို့သမီးနေရာမှာထားပြီး မင်္ဂလာဆောင်... ဆောင်’

‘မရဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က အဝတ်အစားကို မင်္ဂလာမဆောင်ပေး တတ်ဘူး၊ လူကိုပဲ မင်္ဂလာဆောင်ပေးတာ၊ လူမရှိရင် ပြန်မယ်ဗျာ’

‘မပြန်ပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒီလိုလုပ်ပါဗျာ၊ ဆရာက လူကိုမင်္ဂလာဆောင်ပေးမယ်ဆိုရင် သမီးကိုယ်စား သမီးရဲ့ ဖခင်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်က သတို့သမီးနေရာကနေပေးပါ့မယ်’

‘အို... မဖြစ်ဘူးဗျာ၊ မဖြစ်ဘူး၊ ယောက်ျားချင်းမင်္ဂလာဆောင် လို့မရဘူး၊ ကိုယ်စားတွေဘာတွေနဲ့ ဘယ်လိုဆောင်မှာလဲ၊ အံ့ရောဗျာ’

‘သမီးမှမရှိတာ၊ ဘယ်လိုဆောင်မှာလဲ၊ ကိုယ်စားလွဲတာ ဘာ ဖြစ်လို့လဲကွ၊ မင်းကတစ်မျိုး’

ဆိုးပေအပြောကို ဦးစိန်ခိုင်က လှမ်းဟောက်လိုက်တော့ ဆိုးပေလည်း ဒေါသထွက်ပြီး...

‘ဒီလောက်တောင် ကိုယ်စားလွဲချင်ရင် မြို့လိုက်သွားဗျာ၊ ဂေါက်တေးမကိုယ်စား ခင်ဗျား ဆေးတက်ကု၊ ဂေါက်တေးမကို ဒီ ပြန်လွှတ်လိုက်ပေါ့’

‘ဟောက်... ဒီကောင် မလိမ့်တပတ်နဲ့၊ ခုဟာက လောလော ဆယ် ဘိသိက်ဆရာရှိတုန်း စီစဉ်တာကွ’

‘ကဲ... တော်ကြပါတော့ဗျာ၊ ဘယ်လိုမင်္ဂလာဆောင်လဲ မသိပါဘူး၊ သတို့သမီးမရှိ ဘာမရှိနဲ့ ကျုပ်ပြန်တော့မယ်၊ သတို့သမီး ရောက်မှ လာခေါ်ကြ’

ဘိသိက်ဆရာ ပြန်မယ်လုပ်တော့ ထမင်းချက်တဲ့ အဖွဲ့နားမှာ ထိုင်ပြီး ဝက်သားဟင်းတုံးကြီးတွေကို ငါးဆင့်ချိုင့်ထဲထည့်နေတဲ့ ရွာဆော်ဖိုးထောင်က လှမ်းပြီးတော့ ပြောတယ်။

‘ဘိသိက်ဆရာ ပြန်ရင်လည်း ပြန်ပါစေဗျာ၊ ဒီမှာရပ်သိ ရွာသိ မောင်ရိုးကျော်နဲ့ မစိန်စိန် အဲ... စိန်စိန်ဝင်းတို့အကြင်လင်မယား ဖြစ်နိုင်ကြပါတယ်။ ကျုပ်တို့ကလည်း ဒီလိုပါပဲ၊ ဘိသိက်ဆရာမှ မဖိတ်ဘူး’

‘ဒါဆိုလည်း ပြန်မယ်။ ဝက်သားတစ်ချိုင့်ထည့်ပေးလိုက်’

‘ရမယ်၊ ရမယ်’

ကာလသားခေါင်း မောင်နိုင်က တက်တက်ကြွကြွပြောပြီး ဇလုံခပ်ကြီးကြီးနဲ့ ဝက်သားတွေထည့်ပေးလိုက်တော့ ဘိသိက်ဆရာ ဝမ်းသာအားရ ဇလုံကိုလက်နှစ်ဖက်နဲ့ ပင့်ကိုင်ပြီး ယူသွားပါရော။

‘အဲ... မောင်နိုင် ဝက်သားကိုပေးတာလည်းပေးပေါ့။ ဇလုံ က ပါသွားရသေးတယ် ဟိုကလာပြန်မပေးရင် ဘယ်နှပဲလုပ်မလဲ’

အိုးသူကြီး ဒေါ်တိုးစိန်က မောင်နိုင်ကို လှမ်းပြောပေမယ့် မောင်နိုင်က အေးဆေးပဲ။

‘မပူပါနဲ့ ကြီးတိုးစိန်ရာ၊ ဒီလုပ်ငန်းမပေးလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒါက ဒေါ်တင်လေးညဘက် ညဘက် ကျရင် အောက်ကိုဆင်းရဲမှာကြောက်လို့ အိမ်ပေါ်မှာပဲအပေါ့သွားတဲ့လုပ်ပါ’

‘ဖို့... ဒါများ နင်က သေချာကိုင်ပြီး ပေးလိုက်ရသေးတယ်၊ သွား လက်သွားဆေးချည်’

မင်္ဂလာဆောင်ကတော့ အစက အားခဲထားသံမျှ ဒီလိုပဲ ကိုးယိုးကားယားနဲ့ ပြီးသွားတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဦးစိန်နိုင်က သူ့သမီးရဲ့မင်္ဂလာဆောင်ကို အပျက်မခံပါဘူး။ ရိုးကျော်ကို ဒီကနေ့ကစပြီး သမက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပါတယ်လို့ ရွာသားအားလုံးရှေ့မှာ ကတိပြုပြီး လက်ခံလိုက်တယ်။

ဆိုးပေကတော့ ရိုးကျော်အဖြစ် အဲဒီနေ့ကစပြီး ဦးစိန်နိုင်ရဲ့ အိမ်ကို တက်ခွင့်ပါမစ်ရသွားပါရော။

မကြာဘူး။ ဦးစိန်နိုင် အိမ်ပေါ်ကို အထုပ်အပိုးတွေနဲ့ ဆိုးပေရောက်လာတယ်။ ခုတော့ ဦးစိန်နိုင်လည်း လက်ခံရတော့တာပေါ့။

ဆိုးပေက ဂေါက်တေးမနေတဲ့ အိပ်ခန်းကို အပိုင်စားယူလိုက်တဲ့အတွက် အတော်ကလေးကို အဆင့်မြင့်သွားစေကာ အခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်အိပ်ခွင့်ကြီးတစ်လုံးရှိတယ်။

ခုတင်ပေါ်မှာ ရှိတဲ့ဖောင်းနေအောင်ထည့်ထားတဲ့ မွေးရာလိပ်ကြီးရှိတယ်။ ဆိုးပေ အဲဒီအိပ်ရာပေါ် စမတ်ကျကျ တစ်ကိုယ်လုံး ပစ်လွှဲချလိုက်တာနဲ့...

‘အား’

ဆိုးပေတစ်ကိုယ်လုံး တွန့်လိမ်ပြီး ခုတင်ပေါ်က ကပ္ပာကယ

ဆင်းပြေးရတယ်။ သွေးစက်ကလေးတွေက သူ့ရဲ့ကျော လက်မောင်း၊ တင်ပေါင်း၊ ပေါင်း၊ ခြေသလုံး၊ ဖနောင့်တွေပေါ်မှာ စီးကျလို့ အပ်တွေ အပ်တွေ။ ဆိုးပေ မကျေမနပ် ရေရွတ်လိုက်တယ်။ သူ့ကို အပြင်က ချောင်းနေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။

ပိစိမ... သေးသေးကွေးကွေးလေးမို့ ခေါ်ကြတာ။

ဂေါက်တေးမရဲ့ လူယုံတော်ဆိုလည်း မမှားဘူးပေါ့။ အခု အပ်တွေထားတဲ့မွေ့ရာကို ဂေါက်တေးမနဲ့ ပိစိမတို့ အတူစီမံထားကြတာ။

ဆိုးပေခမျာတော့ အင်္ကျီကိုချွတ်၊ ပုဆိုးကို ခါးတောင်းကျိုက်ပြီး ဆေးတွေဘာတွေရှိလိုရှိငြား လိုက်အရာမှာ ကြွက်လျှောက်တန်းပေါ်က နန္ဒင်းလို့စာရေးထားတဲ့ ဗူးကိုတွေ့တာနဲ့ ဖွင့်ပြီး သွေးစို့နေတဲ့ နေရာတွေမှာ လိမ်းလိုက်တော့မှ အားခနဲ အားခနဲအသံထွက်လာတာ။

ချောင်းနေတဲ့ ပိစိမကတော့ သဘောကျပြီးရင်း ကျရင်းပါပဲ။ အခန်းထဲက နန္ဒင်းဗူးက နန္ဒင်းအနံ့ကိုသာ ထည့်ထားပြီး ဆားတွေနဲ့ ရောထားတာ။

ဆိုးပေအဖြစ်က အပ်တွေနဲ့ဆွထားတဲ့အသားတွေပေါ်ကို ဆားသိပ်ခံရတဲ့ဘဝ။ မခံမရပ်နိုင်အောင် စပ်နေတာမို့ ရေဆေးရေချိုးလုပ်ဖို့ အပြင်ထွက်ဖို့ အခန်းတံခါးကိုဖွင့်တာ ဖွင့်မရဘူး။

ဘယ်ဖွင့်ရမလဲ။ အပြင်ကချောင်းနေတဲ့ ပိစိမက အပြင်ကနေ ကလန်ထိုးထားတာကိုး။

မတတ်သာတဲ့အဆုံး ဆိုးပေလည်း ပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်ပြီး ပြတင်းပေါက်ကနေ အောက်ကိုခုန်ချလိုက်ရတော့တယ်။

‘အား’

ကံဆိုးချင်တော့ ဆိုးပေအောက်ကိုအကျ ဦးစိန်နိုင်ကလည်း

ရေဇွေးဟောင်းတွေကို အသစ်လဲဖို့ ဓာတ်ပူထဲကနေ အသွန်နဲ့ ဆိုတော့ ရေဇွေးနဲ့လှမ်းပက်သလိုဖြစ်သွားတာပေါ့။ သိပ်အူကြီးမဟုတ်ပေမယ့် အတော်ကလေးတော့ အိသွားတယ်။ ဆိုးပေပုဆိုးကို ကပ္ပာကယာ ပြင်ဝတ်ပြီး ရိုးကျော်တို့အိမ်ဘက်ကို တချိုးတည်းလစ်ပြေးတော့တာ။

ဟ... ဒီကောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ။

ဦးစိန်ခိုင်ကတော့ မတော်ရ တော်ရသေးတဲ့ သမက်လက် သစ်လေးရဲ့အဖြစ်ကို နားမလည်နိုင်စွာပဲ ကြည့်ပြီး ကျန်ခဲ့တော့တယ်။

*

ဦးစိန်ခိုင် အံ့သြသွားတယ်။ ဘယ်နှယ်သူကတော့ ရိုးကျော် ကို အင်မတန်ရိုးသားတဲ့ လူလိုထင်ပြီး သမီးနဲ့တောင်ပေးစားခဲ့တာ။ ခုတော့ ဆိုးပေရဲ့အချိုးတွေကြောင့် သူ စိတ်ပျက်လာတယ်။ အခုလည်း ကြည့်လေ ဘယ်ကကောင်တွေမှန်းမသိတဲ့ လူတွေကို အိမ်ခေါ်လာ ပြန်တယ်။

ဒီကောင်တွေရဲ့ ကိုယ်ပေါ်က စူးရှတဲ့အရက်နဲ့တွေ့ကူးလည်း ရတယ်။ ဦးစိန်ခိုင်က သူ့အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ကတ်ဆွဲနေရာက လှမ်းမေးတယ်။

‘ဟေ့ကောင်... ဒါက ဘာလုပ်ကြတာလဲ’

‘ဦးလေးတို့လိုပဲ ကတ်ဆွဲမလို့ ဟိုဘက်ရွာက သူငယ်ချင်း တွေကို ခေါ်လာတာ’

‘ဟေ့ကောင်တွေ လာကြ’

ဆိုးပေက ဖြေလည်းဖြေ။ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေကိုပါ အိမ်ပေါ်တက်ဖို့ ဖိတ်လိုက်သေး။

ဦးစိန်ခိုင်လည်း ဒေါသထွက်သွားတာပေါ့။ သူကလည်း

ကတ်ဆွဲနေတယ်ဆိုပေမယ့် သမက်လုပ်သူကပါ သူ့ကိုမလေးမခန့် သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေကိုခေါ်လာပြီး ကတ်ဆွဲမလို့ဆိုတော့ ပေါက်ကွဲတာပေါ့။

‘ခွေးမသားတွေ ငါ့အိမ်ပေါ်က ခုဆင်း၊ မူးလည်းမူးလာသေး ရိုးကျော် မင်း အရင်က အရက်မသောက် ဆေးလိပ်မသောက်နဲ့ ခု ဘာအချိုးလဲကွ’

‘ဒါကတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့အရင်က ရိုးကျော်နဲ့အခုရိုးကျော် က မတူဘူးဗျ၊ အခုရိုးကျော်က သောက်သောက်စားစား လူမင်းသား လေ’

‘ဪ... ဒီလိုလား၊ ကဲ မင်းသားကို သန့်ရှင်းပို့မယ်’

ဦးစိန်ခိုင်က အနားမှာရှိတဲ့ ဓားကိုဆွဲပြီး ခုတ်ဖို့ပြေးလာတယ်။ ဆိုးပေက အမှန်အားဖြင့်တော့ ဦးစိန်ခိုင်ကို မကြောက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခုလို လက်လွန်ခြေလွန်ဖြစ်ရင် သူပဲဒုက္ခရောက်မှာလေ၊ သူ့မှာက အရင်ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေက ရှိသေးတာ။

ဘယ်သူနဲ့မှ ပြဿနာအဖြစ်ခံလို့မရဘူး။ ဒါကြောင့်ပြေး အထွက်မှာ ဦးစိန်ခိုင် ခုတ်တဲ့ဓားက တိုင်နဲ့ထိပြီး ဖြန်းခဲနှစ်ခြမ်းကွဲ သွားတယ်။

‘ဟ... ဓားကအတုကြီးကွ၊ ဟား... ဟား... ဟား’

ဆိုးပေရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဆိုတဲ့ကောင်တွေက ပြောပြီးရယ် ကြတာ။ ဓားကအမှန်လည်းအတုကြီး ဦးစိန်ခိုင် ဇာတ်ထောင်တုန်းက ဇာတ်ထဲမှာသုံးတဲ့ဓား။

‘ဓားကအတုပေမယ့် ဒေါသကအစစ်ကွ၊ မိလို့ကတော့ မင်းတို့ သေဖို့သာပြင်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ အာဠာဝက စစ်စစ်ကြီးရယ်၊ ကျုပ်တို့လည်း

ဖနောင့်စစ်စစ်ကို တင်ပါးစစ်စစ်နဲ့တစ်သားတည်းကျအောင် အမှန်
တကယ်ပြေးပါတော့မယ် တာတာ'

မူးနေတဲ့ဆိုးပေ လျှာထုတ်ပြပြီး ကိုးယိုးကားယားနဲ့ ပြေးပါ
ရော။

ဦးစိန်ခိုင်ကတော့ ခြံရှေ့မှာ ထက်ခြမ်းကွဲနေတဲ့ သစ်သားစား
ကို ကိုင်ပြီး မောကျန်ခဲ့ပါရဲ့။

ဟောဟဲ... ဟောဟဲ... ဟောဟဲ...။

အခန်း(၁၀)

မနက်စောစောစီးစီး ဒီလိုရွာဦးက ဘုရားလေးကိုဖူးမြော်ရ
တာလောက် စိတ်အေးချမ်းတာမရှိဘူး။ ဇီးကွက်မက ဒီလိုပဲ။ အင်္ဂါနေ့
မနက်တိုင်းမှာ အစောကြီးထပြီး ရွာဦးဘုရားလေးကို လာတတ်တာ။
ရိုးကျော်တဖြစ်လဲ ရာမလည်း သူမနဲ့အတူ လိုက်ဖို့အစောကြီးကတည်း
က နိုးပြီးခေါ်လာတာ။

ဒီနေ့ကျမှ ဗိုက်ထဲက ရစ်ရစ်ပြီးနာလာတယ်။ မနေ့ညက
ရှောက်သီးသုတ်ထဲ ငရုပ်သီးတွေထည့်စားတာများသွားတယ်ထင်ပါရဲ့။

အားပါးတရ စားခဲ့သမျှ ဒင်းက ဗိုက်ထဲရောက်မှ ပညာစွမ်း
ကုန်ပြတော့တာ။ မရတော့ဘူး။

ဒါနဲ့ဇီးကွက်မလည်း ရိုးကျော်ကို ခဏစောင့်ဦးနော်လို့ပြော
ပြီး တောထိုင်ဖို့ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လာရတော့တာပေါ့။

အားပါးတရ တောထိုင်ပြီးမှ ဇီးကွက်မ ပြန်လာတာကို ရိုး
ကျော်က စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဘုရားလေးကားထစ်မှာ ထိုင်စောင့်နေ
တယ်။

မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့ရင်း တစ်လှမ်းချင်းတက်လာတဲ့ ဇီးကွက်မ
ကို ရိုးကျော်က လှမ်းပြီးပြုံးပြော့ ဇီးကွက်မကလည်း မသက်
မသာ ပြန်ပြုံးရင်း...

‘ရှင်... မျက်နှာသစ်ခွဲရဲ့လား ကိုရိုးကျော်၊ အဲ... ကိုရာမ’

‘ဟာ... ရေပါချိုးခဲ့တာ၊ ဟောဒီမှာ ဆံပင်တောင် မခြောက်သေးဘူး၊ ဇီးဇီးက မနက်ဘုရားသွားမယ်ဆိုလို့ နှစ်ချက်တီးကတည်းက ရေထချိုးထားတာလေ’

ပွယောင်းယောင်းဆံပင်တွေကို သပ်ရင်း ခပ်ဟဟအပြုံးနဲ့ ပြောနေတဲ့ ရိုးကျော်တစ်လည်း ရာမကို ဇီးကွက်မစိုက်ကြည်နေမိတယ်။

ခုတော့ သူက တစ်ရွာလုံးက ခေါ်တာနဲ့ မတူအောင်လို့ဆိုပြီး ဇီးကွက်မကို ဇီးဇီးလို့ ခေါ်တာ။ ဒါကို သူငယ်ချင်းတွေကပါ လိုက်ခေါ်ရင်းနဲ့ ခုဆို ဇီးဇီးဆိုတဲ့ နာမည်ကတွင်သလောက်ကို ဖြစ်နေပြီး။

အသားဖြူဖြူ ကိုယ်လုံးတောင့်တင်းခိုင်မာပြီး ဆံပင်တွေ မဆိုစလောက်ရှည်နေတာကလွဲလို့ အတော်ကြည့်ကောင်းတဲ့ ရိုးကျော်တစ်လည်းရာမကို ဇီးကွက်မ အတော်သံယောဇဉ်ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ။

ရိုးသားတဲ့အနေအထားရှိပုံရပေမယ့် သူ့နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကိုတော့ ဇီးကွက်မ ဂဃဏန မသိရသေးဘူး။ အဲ... အလွဲအချော်ကတော့ မကြာခဏ ဖြစ်တတ်တာ။ ခုပဲကြည့်...

‘ကိုရာမ... ရှင်အင်္ကျီကြယ်သီးတွေက မညီဘူး၊ ပြန်ပြင်တပ်လိုက်ဦး’

သူမ စူးစိုက်ကြည့်နေတာကို ရှက်ကိုရှက်ကန်းဖြစ်နေတဲ့ ရိုးကျော်...။

‘အဟဲ... ဇီးဇီးက သွားမယ်ဆိုရင် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ကတိုက်ကရိုက်လုပ်ထားတော့ ဒီလောက်တော့ရှိမှာပေါ့’

သူမပြောပြီး အင်္ကျီကြယ်သီးတွေကို ခါးဆန့်ရင်း ငုံ့ပြီး ပြောင်းတတ်နေတယ်။

ပြဿနာက အဲဒီမှာစတာ...

‘ဟင်’

ဇီးကွက်မ ချက်ချင်းပဲ မျက်နှာကို ထူအမ်းကြီး ဒူးတွေပါ တုန်လာတဲ့အထိ တစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲလှည့်လိုက်ပြီး ဘုရားကုန်းပေါ်ကနေ ပြေးဆင်းလာခဲ့ရတာပေါ့။

ရိုးကျော် ပထမတော့ ကြောင်ပြီး ဇီးကွက်မကို ကြည့်နေတာ။ နောက်ကျတော့မှ သူ့ကိုယ်သူ ငုံ့ကြည့်ပြီး ဇီးကွက်မ ဆင်းပြေးရာကို အပြေးလိုက်လာတာ။

‘ဇီးဇီးရယ် ခဏနေပါဦး၊ ငါ နင့်ကို ဒီမှာ သစ္စာဆိုပြဖို့ စိတ်ကူးလာတာ၊ ငါ တကယ်သစ္စာဆိုပြမလို့’

‘အို... မပြနဲ့၊ မပြနဲ့၊ မကြည့်ရဲဘူး’

ပြေးဆင်းလာပြီး ဘုရားလှေခါးထစ်ခြေရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်း သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်မှာကျတော့မှ ဇီးကွက်မရပ်ပြီး ဟိုးအဝေးက ကွင်းပြင်ကြီးကို ရပ်ကြည့်နေလိုက်တာ။ သူမခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးလည်း နတ်ပူးသလိုပဲ ကတုန်ကယင်နဲ့...

ဇီးကွက်မ ထိုင်မလို့လုပ်ပြီးတော့မှ မထိုင်ရဲပြန်ဘူး။ တော်နေကြာ သူမထိုင်ရင်း သူကပါ လိုက်ထိုင်မှာလေ။ သူကပါ လိုက်ထိုင်လိုက်ရင် အောင်မလေး ဇီးကွက်မ စဉ်းစားရင်း ကြက်သီးမွေးညှင်းတွေပါ ထလာတယ်။ မကြာဘူး၊ နောက်ကပြေးလိုက်လာတဲ့ ရိုးကျော် သူမထဲကို လျှောက်လာတဲ့ ခြေသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

ဇီးကွက်မ အကြည့်က မလှမ်းမကမ်းငှက်ပျောတန်းဆီကို ရောက်သွားတယ်။ ငှက်ပျောရွက်နှစ်ခက်ကြားက ငှက်ပျောသီးတွေ အိုင်လိုက်တဲ့ကြနေတာကို ကြည့်ပြီး ဇီးကွက်မ ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းကြီး ချုပ်တီးထားလိုက်ရတာ။

‘ငါ တောင်းပန်ပါတယ် ဇီးဇီးရယ်၊ တမင်ဖန်တီးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဘက ပုဆိုးတွေ ရေစိုနေလို့ မနက် သမီးနဲ့ဘုရားသွားရင် ဝတ်သွားဆိုပြီး ပေးထားတာနဲ့ ငါလည်း မနက်က ဒီအတိုင်းဝတ်ထားတာ’

ဘောင်းဘီဝတ်ပြန်တာကို လုံးဝ လုံးဝကို မသိတာပါ။

‘ကဲ... တော်ပါ၊ အဲဒီအကြောင်း မပြောကြကွေး’

‘ဒါဆိုလည်း မပြောတော့ပါဘူးဟာ၊ လာ ဒီမှာခဏထိုင်ရအောင်နော်’

‘အို... မထိုင်ချင်ပါဘူး’

ဇီးကွက်မ အဲသလိုပြောလိုက်တော့ ရိုးကျော် မျက်နှာလေး ဇီးကွက်လောက်ပဲ ရှိတော့တာကိုကြည့်ပြီး ဇီးကွက်မရယ်ချင်တာပေါ့။

‘ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’

‘ထိုင်လိုက်ရင် ထိုင်လိုက်ရင် ဟိုငှက်ပျောတောက ငှက်ပျောသီးတွေကိုကြည့်ပါလား’

အဲသလိုပြောပြီး ဇီးကွက်မ ရွာဘက်ကိုပြေးထွက်ခဲ့တာပေါ့။

ရိုးကျော်ကတော့ ဇီးကွက်မပြောတဲ့ ငှက်ပျောတောကို သေသေချာချာလှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။

ငှက်ပျောရွက်နှစ်ခက်ကြားမှာ ငှက်ပျောသီးတွေက အခိုင်လိုက်တွဲလောင်းကျလို့...။

‘ဪ... ဇီးဇီးက ငှက်ပျောသီးစားချင်လို့ကိုး’

လို့ စဉ်းစားရင်း ငှက်ပျောတောဘက်ကို သူပြေးထွက်လာခဲ့တော့တာ... အဲဒါသာကြည့်။ ဘယ်လောက် ကြောင်တောင်တောင် နိုင်တဲ့ ရိုးကျော်လဲလို့...။

*

ငှက်ပျောခိုင်ကြီးကိုထမ်းပြီး အိမ်ပိုင်းထဲဝင်လာတဲ့ ရိုးကျော်ကို ဝက်သားတုံးတွေ ဟင်းချက်ဖို့ ရေဆေးနေရင်းက လှမ်းကြည့်ပြီး ကြိတ်ရယ်နေတာပေါ့။

အဘက အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်မှာ ရေနွေးသောက်ရင်း...

‘ဟကောင်... ရာမ၊ ဘယ်က ငှက်ပျောခိုင်ကြီးလဲကွ’

‘ကမ်းခြေငှက်ပျောတောကလေ၊ ငှက်ပျောခိုင်တွေ ကူခုတ်ပေးလို့ တစ်ခိုင်ပေးလိုက်တာ အဘ၊ ဇီးကွက်မက စားချင်တယ်ဆိုလို့’

အဲသလိုပြောပြီး ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ငှက်ပျောခိုင်ကို အသာအယာချပြီး ကွပ်ပျစ်မှာထိုင်ဖို့ ပြင်တာပေါ့။

အဘက ရိုးကျော်အတွက် ရေနွေးတစ်ခွက်ပေးပြီး သူ့ရှေ့ကို ချပေးတယ်။

ဒါနဲ့ ဇီးကွက်မလည်း အချိန်မီလှမ်းသတိပေးလိုက်ရတာပေါ့။

‘ကိုရာမ... ပုဆိုးသွားလဲဦးလေ၊ ပုဆိုးတွေ ခြောက်ကုန်ပြီ၊ ကျုပ်ခေါက်ပြီး ခေါင်းရင်းက အိပ်ရာဘေးမှာ ထားထားတယ်’

‘ဪ... အင်း... အင်း’

ခုမှသတိရသွားဟန်နဲ့ ရိုးကျော် ကယျာကယာလစ်ခနဲ အိမ်ပေါ်ကို တက်ပြေးတာပေါ့။

အဘကတော့ ဘာမှနားမလည်သလို လှမ်းကြည့်ရင်း...

‘သမီးရေ... အဲဒီဘောင်းဘီက ဂွပြန်နေတယ်ဟ၊ ချုပ်ပေးလိုက်ပါဦး’

‘ချုပ်မနေနဲ့တော့ အဘရေ၊ ပြီးသွားပြီတော့’

‘ဟ... ငါ့သမီးက မြန်လှချည်လား၊ မောင်ရာမ ဝတ်မယ်ဆို

၁၀၆

ချစ်များရှင်

တာနဲ့ ညကြီးမင်းကြီးများ ထချုပ်လိုက်သလားဟေ့
ဒီအတတ်တစ်ယောက်နဲ့တော့ သေသာသေလိုက်ချင်တော့တာ
ပါပဲ။

လို့ ပြောပြီး ဝက်သားအိုးကို ကိုင်ပြီး စီးကွက်မ မီးဖိုချောင်
ထဲသာ တန်းဝင်ခဲ့တော့တယ်။

အခန်း(၁၁)

ရဲအုပ်လင်းမောင်တို့အဖွဲ့ကတော့ ဒီတစ်ချီအတော်ကလေး
ပွဲခဲ့ကြတာပေါ့။ ကျည်တစ်ထောင့်လေးပဲ သုံးလိုက်ရတယ်။ ဆတ်တစ်
ကောင် ခွေးသုံးကောင်ရခဲ့တာ။

သူတို့အဖွဲ့ ပဲ့တောင်စီးပြီး စခန်းသာကို ပြန်ခဲ့ကြတယ်။
စခန်းသာမြို့။

အတော်အသင့် ခေတ်မီတဲ့မြို့လေးပေါ့။ မြို့တည်ထားတဲ့
နေရာမှာတော့ ခေတ်မီစည်ကားပြီး မြို့လွန်ပိုင်းမှာတော့ ကျေးရွာတွေ
ရှိတယ်။

နန်ယောင်၊ ခဝါသည်၊ ယန်ဆွဲရွာ စတဲ့ရွာတွေကတော့ စခန်း
သာအပိုင်ရွာတွေ။ ဒါပေမဲ့ ရေယမ်းတစ်ခုကိုပဲ အားကိုးပြီး နွားရတာ
ပို့ တစ်နယ်နဲ့တစ်နယ် ကူးလူးဆက်ဆံမှု အလွန်နည်းပါတယ်။

အဲဒီရွာတွေရဲ့ မနီးမဝေးမှာ လူတွေအတည်တကျ မနေတဲ့
ကျွန်းတစ်ချို့ရှိတယ်။ ချောင်းရိုးမြောင်းရိုးကလည်း အလွန်များပြားပြီး
ကောက်ကောက်ကျွေကျွေတွေက အများသား။ အဲဒါကြောင့် လူဆိုးသူ
ခိုးတွေ ခိုနေတတ်တာပို့ ရဲအုပ်လင်းမောင်တို့ တာဝန်ရှိရဲတပ်ဖွဲ့တွေ
ဟာ ဒီနယ်တွေတဝိုက်ကို မျက်ခြေပြတ်မခံဘဲ မော်တော်တစ်စီးနဲ့
မကြာခဏဆိုသလို ကင်းလှည့်ထွက်နေရတာပေါ့။

အဲဒီလိုနဲ့ သွားလာလှည့်ပတ်တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်းနဲ့ပဲ တောထဲတောင်ထဲမှာ ဟင်းစားလေး ဘာလေး ရရင်လည်း ပစ်ခတ်ယူသွားကြတယ်။

‘ဟာ... ဆရာ၊ ရှေ့မှာ လှေနှစ်စီးတွေတယ်’

ရဲတပ်သား မြင့်မောင်က သတင်းပို့တာနဲ့ ရဲအုပ်လင်းမောင် မှန်ပြောင်းကိုယူပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။

ချောင်းထဲမှာ လှေကြီးတစ်စီးနဲ့ ယှဉ်တွဲပြီး ရပ်ထားတဲ့ လှေငယ်တစ်စီး။ စက်ကုန်ဖွင့်ပြီး မောင်းကွာ...။

‘ဟုတ်’

စက်ကို တင်မောင်းလိုက်တော့ မော်တော်က ချောင်းထဲမှာ အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ပြေးပြီပေါ့။ ရဲအုပ်လင်းမောင် မှန်ပြောင်းကနေပြီး လှေနှစ်စီးကို အကဲခတ်နေတယ်။

*

လှေကြီးပေါ်မှာက ဂေါက်တေးမတို့မိသားစု။ လှေက သူတို့ပိုင်လှေ။ ဇာတ်ထောင်တုန်းကတည်းက ဝယ်ထားတာ။

လှေပေါ်မှာ စက်တပ်ထားတော့ စက်နဲ့မောင်းမောင်း တက်နဲ့ လှော်လှော် ရွက်ပဲဖွင့်ဖွင့်ရတယ်။

အခု သူတို့လှေကြီးက ချောင်းအကွေ့မှာ အရှိန်လျှော့မောင်းလာတုန်း သေနတ်တစ်လက်ပါတဲ့ ဓားပြအဖွဲ့က တားတာနဲ့ ကြောက်ပြီး ရပ်ပေးရတာ။

ဒီလူဆိုးတွေ ဓားပြတိုက်နေတုန်းမှာ ရဲအုပ်လင်းမောင်တို့ရဲ့ မော်တော်စက်ကုန်ဖွင့်မောင်းလာတာကို တွေ့တော့ ဓားပြတွေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားတယ်။

‘ဟေ့... ဘယ်သူမှ မလှုပ်နဲ့နော်’

ဓားပြ ခေါင်းဆောင်က ပြောတယ်။ သူ့မှာရှိစုစုပါလာတဲ့ သေနတ်နဲ့ ဒေါ်တင်လေးနဲ့ ဂေါက်တေးမတို့ကို ချိန်ထားတာ။ ဂေါက်တေးမအနားမှာတော့ သာဗျောနဲ့ ဦးဇီဝတို့ပါလာကြတယ်။

ဦးဇီဝက တိုင်းရင်းသားဆေးဆရာကြီး အခုဂေါက်တေးမတို့က မြို့က ဆရာဝန်နဲ့ သွားကုမှာဆိုတော့ လမ်းမှာ တစ်ခုခုဖြစ်မှာစိုးလို့ ဦးဇီဝကို ပင့်လာတာ။

ဓားပြတွေက ဒေါ်တင်လေးရဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေကို ချွတ်ခိုင်းတာပေါ့။ ဒေါ်တင်လေးလည်း ခုမှ နောင်တရတာ။ သမီးဇောနဲ့။ ပစ္စည်းတွေကို ချွတ်ချက်ပြီး သိမ်းချိန်ကိုမရဘူး။

ဒေါ်တင်လေး ချွတ်ပေးတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ကြည့်ပြီး ဓားပြတွေ ဝမ်းသာနေတာ။ ဒေါ်တင်လေးက ချွတ်ပြီး ဓားပြကို မော့အပေး။ ဓားပြကလည်း ငုံ့ပြီးလှမ်းအယူမှာ ဓားပြလက်ထဲက သေနတ်ကို ဒေါ်တင်လေးက သတိထားမိလိုက်တာ။

ဒါ... တို့ဇာတ်ထောင်တုန်းက ဇာတ်ထဲမှာကိုင်တဲ့ သေနတ်ပါ။ ဘယ်နှယ် သင်းလက်ထဲရောက်နေပါလိမ့်လို့ တွေးလိုက်တယ်။

ဒေါ်တင်လေးက အနားက သာဗျောကို မျက်စပစ်ပြလိုက်တော့ သာဗျောလည်း ရိပ်မိသွားတာပေါ့။

ဒါနဲ့ ထိုင်နေရာကထပြီး သေနတ်ကိုင်ထားတဲ့ ဓားပြကို ကန်ထည့်လိုက်တာ။

‘ဖုန်း’

‘ဟေ့ကောင်... ဘာလုပ်တာလဲ’

‘ကန်တာလေကွာ၊ ကန်တာ၊ ဒါက မဟာဒူး’

သာဗျောက ဦးစိန်ခိုင် အိမ်မှာတကယ့်ကိုအားကိုးရတဲ့ ဗုဒ္ဓယုံ။

သေနတ်ကိုင်ထားတဲ့ ဓားပြ၊ သာဗျောရဲ့ ခူးချက်ကြောင့် လွင့်စင် ထွက်သွားရာက ကုန်းရုန်းထပြီး သေနတ်နဲ့ ချိန်ထားလိုက်တယ်။

‘ဟေ့ကောင်... သေသွားချင်လား၊ ဒီမှာ ဘာထင်လဲ’

‘သေနတ်လေ၊ သေနတ်၊ ငါတို့သုံးခဲ့တဲ့ သေနတ်’

‘မင်းမှာ သေနတ်ဖောက်ဖို့ ယမ်းကောပါရဲ့လား’

‘ဟေ့အေး... မပါဘူး၊ မေ့ကျန်ခဲ့တယ်’

ဓားပြလား။ ယောင်ပြီးတော့ ပြန်ဖြေတာကိုး။ သူတို့အလိမ် တွေပေါ်ကုန်တာပေါ့။ ဒါနဲ့ ဒေါ်တင်လေးက...

မပါရင်လည်း ငါ့ဆီမှာ ရှိတယ်။ သမီး ဟိုသေတ္တာထဲက ယမ်းထုတ်တစ်ထုတ်လောက်ပေးစမ်း။

ဂေါက်တေးမကလည်း ချက်ဆို နားကွက်ကတောက်ပြီးသား။ ဇာတ်သမေတွေ ပွဲဆက်များလို့ ထမီတွေကို မလျော်အားတဲ့အခါ ဒေါ်တင်လေးရဲ့ ပြောနေကျစကား။

‘နင်တို့ ထဘီတွေက ယမ်းနဲ့ကို ညှော်နေပြီ၊ ကောင်မတွေ လျှော်ကြဦး၊ ဒီလိုပြောနေကျ’

ဂေါက်တေးမ သေတ္တာကို ဖွင့်ပြီး ထဘီတစ်ထည်ကို လှမ်း ပေးလိုက်တုန်းမှာပဲ။

‘ဟ... ပုလိပ်အဖွဲ့ ပုလိပ်အဖွဲ့လာနေပြီကွ’

ဓားပြတစ်ယောက်အော်သံကြောင့် ဓားပြခေါင်းဆောင်က ပုလိပ်အဖွဲ့ဆီကို အာရုံရောက်အသွားမှာ ဒေါ်တင်လေးက သူ့ခေါင်းကို ထဘီနဲ့ စွပ်လိုက်တယ်။

အဲဒီမှာ ယမ်းတွေပါတယ်။ အဝသာ ရှူပေတော့။

‘ဟဲ့ကောင်ရေ’

‘ဟတ်... ဟတ်ချီး... ဟတ်ချီး’

ဓားပြဗိုလ် ထဘီကို စွပ်ရင်းတန်းလန်းနဲ့ လှေပေါ်ကဆင်းပြေး ဖို့ လုပ်တာပေါ့။

အားလုံးလည်း အလျှိုလျှို။ လှေပေါ်ကဆင်းပြေးကြတော့ ကတိုက်ကရိုက်နဲ့ သူတို့လှေလေးက မှောက်သွားပါရော။ ဒါနဲ့ပဲ ဓားပြတွေ ရေကူးပြီး ပြေးကြတာ။

ရဲအုပ်လင်းမောင်းနဲ့အဖွဲ့ လှေကြီးနားရောက်လာတော့ ဓားပြ တွေ မရှိကြတော့ဘူး လစ်ကုန်ပြီ။

‘ကြီးဒေါ်တို့တွေ ဘာများပါသွားကြသေးသလဲခင်ဗျာ’

‘ဘာမှတော့ မပါပါဘူးကွယ်၊ ငါတို့တို့လာတာတွေတာနဲ့ သူတို့ဆင်းပြေးကြတာလေ၊ ဒီမှာ သူတို့သေနတ်နဲ့ အဒေါ်ဆီက ရွှေထုပ်ပါကျကျနဲ့ခဲ့တာ၊ ထဘီကောင်းတစ်ထည်တော့ပါသွားတယ်’

ဒေါ်တင်လေးပြောတော့ ရဲအုပ်လင်းမောင် လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်ပြီး လက်ပွဲမကျန်အောင် လက်ကိုင်ပဝါနဲ့အုပ်ပြီး သေနတ်ကို ကောက်ယူလိုက်တယ်။

‘အောင်မလေး ကြောက်မနေပါနဲ့၊ ငါ့တူရယ်၊ ဒီသေနတ် ကြီးက အတုကြီးပါ၊ ဇာတ်ထဲမှာ သုံးတာ၊ တို့ဇာတ်ထဲက ကားဆွဲတဲ့ ကောင်ခိုးသွားပြီး ဘယ်သူ့ကိုများရောင်းလိုက်သလဲ မသိဘူး၊ ခုမှ ဒီဓားပြတွေ လက်ထဲမှာတွေ့တာ’

ရဲအုပ်လင်းမောင်က သေနတ်ကို သေချာကြည့်တယ်။ တစ်ခု ခုမေးမလို့ မော့အကြည့်မှာ သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေတဲ့ ဂေါက်တေးမနဲ့ အကြည့်ချင်ဆုံသွားတော့။

နှစ်ယောက်စလုံး ကမန်းကတန်းမျက်နှာလွှဲလိုက်ကြတယ်။ အို... ရင်တွေတောင် ခုန်တုခုန်တုဖြစ်ကုန်ပါရော။

ရဲအုပ်လင်းမောင်.... ဓားပြတွေရဲ့ လှေကို ပြန်လှန်ပြီး သူတို့ရဲ့ ကင်းလှည့်မော်တော်နဲ့ ဆွဲစေပြီး မောင်းခိုင်းလိုက်တယ်။ သူကိုယ်တိုင်ကတော့ ဒေါ်တင်လေးတို့လှေမှာပဲ မေးစရာရှိတာမေးရင်း လိုက်ပါလာခဲ့တယ်။ ဓားပြတွေကို မှတ်မိကြလား။

‘မှတ်မိကြပါတယ်၊ အသိအကျွမ်းတွေထဲကတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ နှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာတွေစီးထားတော့ မျက်နှာစိမ်းတွေပဲဖြစ်မှာပေါ့’

ဒီသေနတ်တုက ဇာတ်ထဲကဟာကို ခိုးသွားတာဆိုတော့ ဘယ်သူခိုးသွားတာလဲ။

‘ကားလိပ်ဆွဲတဲ့ မြသားပါရှင်’

‘အခု ဓားမြတွေနဲ့ အဲဒီမြသား အဆက်အသွယ်ရှိနိုင်သလားဟင်’

‘အဲဒါတော့ မသိဘူး၊ အဒေါ်တို့က ဇာတ်အဖွဲ့ပျက်ကတည်းက ခရီးထွက်တာမရှိဘူး၊ အနီးအနားကလူတွေကိုလည်း မသိကြဘူး’

‘ဇာတ်အဖွဲ့ပျက်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ’

‘ငါးနှစ်လောက်တော့ ရှိပါပြီ’

ဂေါက်တေးမကတော့ ရဲအုပ်လင်းမောင်နဲ့ သူမအမေတို့ စကားပြောနေတာကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ရင်း မျက်လုံးတွေက ဂဏာမငြိမ်ဖြစ်နေတယ်။

ရဲအုပ်ရှေ့မှာ မိန်းကလေးတန်မဲ့ ဘောင်းဘီဝတ်ထားတာဆိုတော့ ရှိုးတိုးရှန်းတန်းပေါ့။

ရွာမှာတစ်ချိန်လုံး ဘောင်းဘီကြီးပဲ ဝတ်လာခဲ့လို့ ဂေါက်တေးမ အမည်ကိုတောင် ရခဲ့တဲ့လူ။ အခုတော့...

ရဲအုပ်လင်းမောင်ကကော ဘာထူးသေးလို့လဲ။

ကျောင်းဆင်းပြီးစ ရဲအုပ်လေးမို့ ဟိုကအရေးပေးချင် ဒီကအရေးပေးချင်တဲ့ မိန်းကလေးတွေကို အရေးမလုပ်ခဲ့လေသမျှ အခုတော့ နန်ယောင်ရွာက ဘောင်းဘီရှည်နဲ့ ဂေါက်တေးမနဲ့တွေ့မှ ရင်ခုန်လာရတော့တာ။

*

ဖြူလုံးနဲ့ နီလုံး ညိုလုံးတို့က သခင်သစ်နဲ့အတူ မြို့ပေါ်က လမ်းတွေမှာ သွားလာနေရတာ စမတ်ကိုဝှစ်နေတာပဲ။

စခန်းသားက မြို့တော့မြို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ တောမြို့လေးပေါ့။ ကတ္တရာလမ်းတောင် တစ်လမ်းပဲရှိတာ။ ခေတ်မီအဆောက်အဦးတွေကတော့ ရှိတာပေါ့။

ဖြူလုံးတို့ သုံးကောင် ကတ္တရာလမ်းပေါ်မှာ ရဲအုပ်လင်းမောင်တို့ ရဲကြပ်ဦးရွှေမှင်တို့နဲ့အတူ သွားကြတဲ့အခါ မြို့က ခွေးတွေက ဝိုင်းဟောင်ကြတာ တစ်လမ်းလုံးကို ဆူညံသွားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဖြူလုံးတို့သုံးကောင်ကတော့ လှည့်တောင်မကြည့်ပါဘူး။ ဒီကောင်တွေ လောက်က သနားတယ်။

ဂေါက်တေးမနဲ့ ဒေါ်တင်လေးတို့က ဒေါ်တင်လေးအစ်မ ဒေါ်တင်ကြီးဆိုတာ တည်းပြီး ဆေးရုံကို ပြန်ကြတာ။ ဂေါက်တေးမက ဝမ်းရောဂါမရှိပါဘူး။

ဝမ်းနူးစာနဲ့ ဝမ်းနုတ်ဆေးတွေကြောင့် လိုအပ်တာနဲ့ ဝိုင်းသွားတဲ့သဘောမို့ သောက်ဆေး အားဆေးလောက်နဲ့တင် ပြီးသွားကြတာ။ ဒါနဲ့ပဲ ဂေါက်တေးမက ဒေါ်ကြီးနဲ့ နားလည်မှုယူပြီး မြို့မှာ သောင်တင်နေတာ။

■

အခန်း(၁၂)

ဦးစိန်ခိုင် တောစပ်ဘက်ကို ထွက်လာတယ်။

ဆိုးပေလည်း သူ့တပည့်တွေကို တွေ့ဖို့ချိန်ထားလို့ ရွာထိပ်ကို ထွက်လာတယ်။ ဆိုးပေက အရှေ့ဘက်ကို သွားရမယ့်လမ်းမသွားဘဲ အနောက်ဘက်က လှည့်လာတာ။ သူ့ရုပ်ဖျက်ထားတာကို လူတွေ မသိစေချင်လို့။

ဦးစိန်ခိုင်ကတော့ သူ့မိတ်ဆွေတွေနဲ့ တွေ့ဖို့အတွက် လာတာပါ။ ဒေါ်တင်လေးကလည်း မရှိ။ သမီးကလည်း မရှိ။ အိမ်ပေါ်က ရိုးကျော်ဆိုတဲ့ ငကြောင်ကလည်း ကိုးယိုးကားယား လျှောက်လုပ်နေတော့ စိတ်ညစ်နေတာနဲ့ ထွက်လာတာ။

သူ့ယောက်ျားမကြီးကို တန်းတွေတာ။ အဲဒီတော့ ဆိုးပေ အကြံတစ်ခုရသွားတယ်။ ဒါကြောင့် သူဟာ ရိုးကျော်တို့အိမ်ကို ခဏပြန်ပြီး ဒေါ်ရိုးလှဖြူ အဝတ်တွေချုပ်တဲ့ အပ်ချည်လုံးကိုယူပြီး တောစပ်ကို အသာကလေး ပြေးပါလေရော။

ဦးစိန်ခိုင်ကတော့ သူ့မိတ်ဆွေတွေကို ညစ်ညစ်နဲ့ စိတ်ကူးပြီး သွားနေတာဆိုတော့ ခပ်အေးအေးဖြည်းဖြည်းပဲပေါ့။

ဆိုးပေမိလာတဲ့အခါကျတော့ ဦးစိန်ခိုင်က သူ့မိတ်ဆွေ ဦးထင်ပေါ်အိမ်ကို ဝင်သွားပြီး...

‘ဟေ့... ထင်ပေါ်၊ ထင်ပေါ်’

‘အဘမရှိဘူး ဦးကြီး’

ဦးထင်ပေါ်သမီး ရွှေမိက ဆီးပြီးတော့ ပြောတယ်။

‘ဝင်ခဲ့လေ ဦးကြီး၊ ရေနွေးလေးဘာလေး သောက်ပါဦး၊

အဘကတော့ ထင်းကုန်နေလို့ ထင်းရှာထွက်သွားတာ၊ စောစောက လေးတင်ပဲ’

‘ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ငါလည်း ဝိုင်းကူဖို့ လိုက်သွားဦးမယ်ဟာ’

‘ဟို... ဦးကြီးက တောသူဌေးပဲ၊ ထင်းခုတ်လို့ဖြစ်မလား’

‘ဟေ့... တောသားပါ လုံမရ၊ အိမ်သုံးဖို့ ထင်းလေးမှမခုတ်နိုင်ရင် ငါလူဖျင်းဖြစ်တော့မပေါ့၊ ငါ့ကို ဟိုဓားခဏပေးစမ်း’

‘ဪ... ဒါဆိုလည်း ဦးကြီးသဘောပဲ’

ဦးစိန်ခိုင်က ရွှေမိလှမ်းပေးတဲ့ဓားကိုယူပြီး တောထဲကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ သူ့ကိုခပ်လှမ်းလှမ်းက စောင့်ကြည့်နေတဲ့ ဆိုးပေကတော့ အကွက်ဝင်ပြီဆိုပြီး သွက်သွက်ကလေး ပြေးလာခဲ့တာ။

မကြာဘူး။ ဦးစိန်ခိုင် လျှောက်တဲ့တောလမ်းတစ်လျှောက်မှာ ငွေတစ်ရာတန် အသစ်စက်စက်ကလေးကို တွေ့လိုက်ရတော့...

‘ဟာ... ပွတာပဲ’

ဦးစိန်ခိုင်က အဲသလိုရေရွတ်လိုက်ပြီး တစ်ရာတန်ကို လိုက်ကောက်တယ်။ သူ့ကောက်မှပဲ တစ်ရာတန်က လေနဲ့လွင့်ပြီး ရှေ့ဘက်ကို လွင့်သွားရော...

ဦးစိန်ခိုင်က ဘေးဘီဝေဝိုက်ပြီး တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သေးတယ်။ ဘယ်သူမှမရှိမှန်း သိတော့မှ ပိုက်ဆံလွင့်သွားတဲ့နောက်ကို ခပ်သွက်သွက်ကလေး ပြေးပြီး လိုက်ကောက်တာ။ မမိပြန်ဘူး။

မမိပြန်ဘူး။ တစ်ရာတန်လေးက လေနဲ့လွင့်သွားပြန်ရော။

ဦးစိန်ခိုင်က ပြေးပြီးလိုက်ကောက် ပိုက်ဆံက ရွှေဘက်ကိုလွင့်လွင့်
သွားနဲ့ လေးငါးခြောက်ခါလောက် ဖြစ်လိုက်ပြီး ငွေက ရွှေကိုပြေးစရာ
မရှိတော့ဘူး။ သစ်ပင်နားမှာခံပြီး ရပ်သွားတယ်။

ဘာရမလဲ။ ဒီတစ်ခါတော့ အပိုင်ပေါ့။ ပိုက်ဆံက လွင့်စရာ
နေရာမရှိတော့ဘူးလေ။ သစ်ပင်ကြီးက ခံနေပြီ။

သူ အားရပါးရ ဒိုင်ဗင်ထိုးဖမ်းလိုက်တာ ခေါင်းနဲ့သစ်မြစ်နဲ့
ဆောင့်မိပြီး အိသွားတာပေါ့။

‘ခွပ်’

‘အီး’

နာတာကို ဂရုမစိုက်အားဘူး။ ပိုက်ဆံရွက်ကလေးကို ကြည့်
လိုက်တော့ တလွင့်လွင့်နဲ့ သစ်ပင်ပေါ်ကို ပျံတက်သွားတယ်။ ဒါနဲ့
ဦးစိန်ခိုင်လည်း မကျေမနပ်နဲ့ ပိုက်ဆံရွက်ကလေး ပျံတက်သွားတဲ့
နောက် လိုက်ကြည့်လိုက်တော့...

‘ဟင်’

လက်စသတ်တော့ သူ့ရဲ့ရွှေသမက်ပေါ့။ သစ်ပင်ခွကြားမှာ
ကျကျနနထိုင်ပြီး ကြိုးမည်းမည်းလေးနဲ့ ပိုက်ဆံကိုချည်ထားပြီး ဆွဲ
ယူနေတာကို တွေ့လိုက်ရတာပေါ့။

ကြည့်စမ်း... ခွေးမသား။

ရှက်လည်းရှက်။ ဒေါသလည်းဖြစ်။ ဒါတင် ကရီးလား။
ယောက္ခမကို မထိတထိအပြုံးနဲ့ ကြည့်နေတာကို မြင်လိုက်ရတော့
လုံးဝကို ပေါက်ကွဲသွားပြီ။

ခါးမှာထိုးထားတဲ့ ဓားကိုယူပြီး ဆိုးပေတက်နေတဲ့ သစ်ပင်ကို
ခုတ်ပါလေရော။ သစ်ပင်က မြင့်ပေမယ့် ပင်စည်ပတ်က သိပ်မကြီး
ဘူး။ တကယ်တမ်း သစ်ခုတ်ဓားနဲ့ခုတ်ရင် ကွမ်းတစ်ရာညက်လောက်
တောင် မကြာဘူးလေ။

ဆိုးပေ ဖြူသွားတယ်။ ဒါကြောင့် သစ်ပင်ကိုပဲ ယောက္ခမကြီး
ခုတ်နေတုန်း အပင်ချင်းယှက်နေတဲ့ သစ်ကိုင်းကနေ အသာကူးရတာ
ပေါ့။ ဦးစိန်ခိုင်ကမော့အကြည့် တစ်ဖက်သစ်ပင်ကိုကူးသွားတဲ့ သမက်
လုပ်သူကိုလည်းမြင်ရော အဲဒီသစ်ပင်အောက်ကို ကူးလာတာပေါ့။

‘ဟေ့ကောင်... ခွေးမသား၊ ခွေးသမက်၊ မင်းဆင်းခဲ့စမ်း
ပါ၊ ဆင်းခဲ့စမ်း’

ဒီတစ်ခါ အပင်ကကြီးတော့ ဦးစိန်ခိုင် မခုတ်နိုင်ဘူးပေါ့။
ဒါပေမဲ့ ဆိုးပေကဆိုးသွားတယ်။ အဲဒီသစ်ပင်မှာ ခါချည်တွေက သူ့ကို
ပိုင်းကိုက်ပါလေရော။

‘အေး... အဲဒါ ယောက္ခမကို ဖော်ကားလို့ကွ၊ မှတ်ထား၊
ဘုရားရှိက်တာ၊ စိန်ခိုင်က လူကနေပေမယ့် ပညာကမနေဘူး၊ မှတ်
ထား’

ဆိုးပေလည်း ခါချည်တွေကို ပွတ်သပ်ချရင်း ခါချည်ရှိတဲ့
သစ်ကိုင်းကို ခြေထောက်နဲ့ ဖိနင်းပြီး ခါချတာပေါ့။

အဲဒီလို သစ်ကိုင်းကို ခြေနဲ့ဆောင့်ဆောင့်နင်းပြီး ခါချည်တွေ
ကို ခါချနေတော့ အကိုင်းမှာရှိတဲ့ ခါချည်တွေက အောက်ကိုပြုတ်ကျ
ကုန်တာ။ ဦးစိန်ခိုင်လည်း...

‘.....’

ပါးစပ်ကနေ အရုတ်တ အနတ္တတွေဆဲလိုက် ခါချည်တွေကို
လက်နဲ့ပွတ်သပ်။ ချေချလိုက်နဲ့ ဒေါသကို မထိန်းနိုင်တော့ဘူး။ သစ်
ပင်ကြီးကိုပါခုတ်တော့တာ။

‘အား... သေပါပြီဗျ’

ပိုပိုဆိုးလာတဲ့ ခါချည်ကောင်တွေရဲ့ ကိုက်ချက်ကို ဆိုးပေ
မခံနိုင်တော့ဘူး။ ဟိုလှုပ်ဒီလှုပ်၊ လှုပ်နေတဲ့ ဆိုးပေနင်းထားတဲ့

သစ်ကိုင်းက ချော်ထွက်ပြီး ပြုတ်ကျခါနီးမှာ မှီရာသစ်ကိုင်းတစ်ခုကို လှမ်းဆွဲလိုက်ရတော့ တန်းလန်းကြီးဖြစ်နေတာပေါ့။

ခါချဉ်တွေက ကိုက်။ လွှတ်ချလိုက်ရင်လည်း အောက်ရောက် လို့က ယောက္ခမစားချက်က မလွယ်နဲ့။ ဘယ်လိုမှ နေလို့မရအောင် တန်းလန်းကြီးဖြစ်နေတာ။ အောက်မှာ သစ်ပင်ကိုသာ သဲကြီးမဲကြီး စားရေးပြနေတဲ့ ကိုယ့်ပေါ်ကို နွေးနွေးထွေးထွေးရှိလှတဲ့ရေတွေ ဒလဟောကျလာတာနဲ့ အပေါ်ကိုမော့ကြည့်လိုက်တော့...

သစ်ပင်ထက်မှာ တွဲလောင်းကြီး ဟီးလေးခိုရင်း သေးတွေ ယိုကျနေတဲ့ ဆိုးပေကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

‘ယောက္ခမကြီးရေ... ကန်တော့ဗျ။ ကန်... ကန်...’

‘အမျိုးယုတ်ကောင်’

ဦးစိန်ခိုင်ဆဲပြီး ဓားနဲ့ခုတ်ချင်ပေမယ့် မခုတ်ဖြစ်တော့ဘူး။ သူကစ်ကိုယ်လုံးသေးတွေက ရွဲနေပြီ။ ဒါနဲ့ဓားကို ကိုင်ပြီး ရွာထဲကို ပြန်ပြေးဝင်ခဲ့ရတာ။

‘ဒီကောင်ကွာ... မအေ...’

‘ဟော... ဦးကြီးစိန်ပါလား၊ ဓားကြီးနဲ့ ဘယ်ကပြန်လာတာ လဲဟင်’

ကံဆိုးချင်တော့ ဦးစိန်ခိုင် ရွာထဲကိုအပင်မှာပဲ သမီးရဲ့ သူငယ် ချင်းမိပေါက်တို့ အုပ်စုနဲ့ တန်းတိုးတော့တာ။

ဟင်... ဦးကြီးစိန် တစ်ကိုယ်လုံးလဲ ရွဲလို့။ အဲတော့ သေး ဖော်ကလည်း နံလိုက်တာ။

မိမိုးက ပြောပြီး နှာခေါင်းကို လက်နဲ့ပိတ်လိုက်တယ်။ ကျန် တဲ့ ကောင်မလေးတွေကလည်း နှာခေါင်းလေးတွေကို တရှုံ့ရှုံ့နဲ့ ဒါက လည်း သူတို့အပြစ်မဟုတ်ဘူးလေ။ ဟိုခွေးသား... အရက်သမားရဲ့

သေးနဲ့ကလည်း တကယ်ကို နံစော်နေတာကိုး...။

‘ဟင်း... နင်တို့မသိပါဘူးဟ၊ ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း’

သူ့အဖြစ်က ပြောပြရမှာတောင် ရှက်ဖို့ကောင်းလှတာမို့ ဒေါသတွေကို မြို့... မြို့ချရင်း ကောင်မလေးတွေရှေ့က ထွက်လာ ခဲ့တာပေါ့။

‘ဒီကောင်... ဒီ... ဒီကောင်’

စဉ်းစားရင်း စဉ်းစားရင်း အမှုန်ကြိတ်ပြစ်ချင်လောက်အောင် ကို ဒေါသတွေလိမ့်လိမ့်တက်လာတာ။ အသားတွေတောင် တဆတ် ဆတ်တုန်လာတဲ့အထိ။

ဒီလိုပါပဲ။ ဆိုးပေဆိုတဲ့ (ရိုးကျော်)ကလည်း မသက်သာပါ ဘူး။ ဦးစိန်ခိုင် ပြေးမှာပဲ။ သူလည်း သစ်ပင်ပေါ်ကနေ နုန့်ချလိုက်ရ တာ။ ခြေထောက်တစ်ဖက်တောင် မြက်သွားတယ်။

သစ်ပင်ပေါ်ကနေ ဆင်းပြီးတာနဲ့ ရေစပ်ကို ပြေးစိမ်ရတော့ တာပေါ့။ နေကန်ကလည်း နောက်ကျီနေလိုက်တာလို့ တွေးပြီး ရေထဲ မှာတင် မတ်တပ်ရပ်လိုက်တော့ သူ့ခါးသာသာပဲ ရေကရှိတယ်။

ဒါနဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်တော့မှ ရွံလူးနေတဲ့ ကျွဲ တွေကိုတွေ့ရတာ။

လတ်ဆတ်သတ်တော့ သူ ဆင်းစိမ်မိတာ ကျွဲလူးအိုင်ဖြစ်နေ တာကိုး။ သူ ရွံရှာစွာနဲ့ပဲ ပြန်တက်ဖို့အလုပ် ကျွဲလူးအိုင်ရဲ့ အစပ်နား မှာ ကျွဲမတစ်ကောင် နွံလူးဖို့ဆင်းလာရင်း ဗွက်ထဲရပ်ပြီး သေးပေါက် ချေးတွေက ပါချသေးတာ။

‘ဖို့...’

ဆိုးပေ အန်ချင်စိတ်ကို မနည်းမျိုသိပ်ပြီး အပေါ်ကိုပြန်တက် ခဲ့ရတာပေါ့။

‘ခုမှပဲ ငါ့မတော်တော်ယောက္ခမရဲ့ ဝဋ်ကို တကယ်လိုက်တာ ထို့’

*

ဘသိန်း၊ အောင်တိုး၊ ငချစ်ပွေတို့ သုံးယောက်သား သူတို့ကို နေ့တွက်တစ်ဆယ်စီပေးနေတဲ့ ဆရာအလာကို စောင့်နေကြတာ။

ချိန်းထားတဲ့အချိန်ထက် အများကြီးနောက်ကျတဲ့အထိ စောင့်နေကြပြီးမှ ခေါင်းလောင်းသံကို ကြားရတာ။

‘ချင်... ချင်... ချင်’

ကြွေးခေါင်းလောင်းလေး လှုပ်တဲ့အသံ။

ခေါင်းလောင်းသံကြားတာနဲ့ သုံးယောက်သား တိုင်ပင်ထားသလို အသံလာရာဘက်ကို ကျောခိုင်းပြီး မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်ကြတယ်။

မျက်နှာဖုံးစွပ်နဲ့ဆိုးပေက ရှေ့ကိုနည်းနည်းတိုးလာပြီး ခြုံပုတ်အောက်မှာ ဖွက်ထားတဲ့ ခမောက်ကိုဆောင်းလိုက်တယ်။ ပြီးမှ...

‘ဒီဘက်ကိုလှည့်ကြ...’

သူ့အမိန့်သံအဆုံး သုံးယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်ကို လှည့်လာကြတယ်။ ဆိုးပေက ဆရာကြီးစတိုင်လ်နဲ့ အားလုံးရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ပြီး ခါးထောက်အိုက်တင်ပေးနေ။ အတန်ကြာမှ...

‘မင်းတို့ဘာအခြေအနေတွေ ထူးသေးလဲ’

ဒီလိုဆိုးပေက မေးလိုက်တော့ ငချစ်ပွေက...

‘ဆရာကြီးဆီမှာ ခိုလှုံချင်တဲ့လူတစ်ယောက်ဆက်သွယ်လာပါတယ် ဆရာကြီး။ သူ့အတွက် ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ်’

‘ပြောစမ်းပါဦး ဘယ်သူလဲ’

ငချစ်ပွေက ဘေးဝဲယာကိုကြည့်ရင်း...

‘အရင်က ဦးစိန်ခိုင်ဆီမှာ ဇာတ်ကားလိပ်ဆွဲတဲ့ မြသာပါ ဆရာကြီး’

မြသာရဲ့အမည်ကိုကြားလိုက်တာနဲ့ ဆိုးပေ တုန်လှုပ်သွားတယ်။

‘အင်း... လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဟောင်းကြီးပါလား’

လို့ စိတ်ထဲကလည်း တွေးလိုက်မိတာပေါ့။ ဟိုအရင်တစ်ခါ တုန်းက မြသာကို တပည့်အဖြစ် လက်ခံပြီးအလုပ်စပ်တူလုပ်ဖူးတယ်။

ဒီတစ်ခါတော့ မြသာကို အတွေ့ခံလို့မဖြစ်ဘူး။ သူက မျက်နှာကို ဖုံးကွယ်ထားတယ်ဆိုပေမယ့် ကျန်ကိုယ်လုံးကိုယ်ဟန်နဲ့ အသံက ဖုံးကွယ်လို့ရမှာမဟုတ်။

မြသာ မှတ်မိသွားရင် ပြဿနာတွေ လုံးထွေးရှုပ်ပွဲသွားနိုင်တယ်။

‘မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ ဒီကောင်က သစ္စာမရှိဘူး၊ သူ့ဇာတ်ဆရာ ပစ္စည်းတွေတောင် ခိုးရောင်းပြီး ထွက်ပြေးတာဆိုကွ’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး’

‘ဒီလိုအတွင်းသူခိုးကို လက်ခံရင် ငါ့ရော မင်းတို့ရော ဒုက္ခရောက်ကြလိမ့်မှာပေါ့၊ အဲဒီတော့ ဒီကောင်ကို ခေါက်လိုက်ပါကွာ၊ တကယ်လို့ အတင်းအကျပ်ခိုကပ်နေရင် ဒီနေရာကို မျှားပြီးခေါ်ခဲ၊ ငါဆုံးမမယ် ဟုတ်ပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး’

ငချစ်ပွေက ရိုရိုသေသေပဲ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဆရာကြီးဆီက ငွေကျပ်တစ်ဆယ်စီယူပြီး လူစုခွဲလိုက်ကြတော့တယ်။

အခန်း(၁၃)

ရိုးကျော်နဲ့ ဇီးကွက်မတို့ရဲ့ ရင်းနှီးမှုအတိုင်းအတာက ကာလကြာရှည်တာနဲ့အမျှ ပိုမိုတိုးတက်ပြောင်းလဲလာခဲ့ကြသည်။

ဇီးကွက်မ ငါးဖမ်းထွက်ရင် အရင်လို ရိုးကျော်က မနေခဲ့တော့ဘူး။ လှေနဲ့တစ်ခါတည်းလိုက်သွားတတ်တယ်။ ဦးမောင်ပိုက်နဲ့ ဒေါ်ညိုမတို့ကတော့ အစကတည်းက ရိုးကျော်နဲ့ ဇီးကွက်မကို သဘောတူပြီးသားမို့ သမီးဖြစ်သူရဲ့ဆန္ဒကို မကန့်ကွက်ကြပါဘူး။

ရိုးကျော်ပါနေတော့လည်း ဦးမောင်ပိုက် နားရပြီပေါ့။

ငါးဖမ်းပိုက်တွေဖော်ပြီးကြတဲ့အခါ ရိုးကျော်က မေးတယ်။

‘ဇီးဇီး ငါ့ကို ဘယ်နားက ဆယ်ခဲ့တာလဲဟင်’

‘ခုနက ဖော်ခဲ့တဲ့ ငါးပိုက်ထဲကပေါ့၊ ကိုရာမလည်း တော်တော် အသက်ပြင်းတာပဲ၊ ပိုက်ထဲမိနေတာတောင် မသေဘူး’

ရိုးကျော် တွေးနေတယ်။ သူ စဉ်းစားနေတာ။

‘ငါ သတိရရချင်း ရေကူးခဲ့တာပဲ၊ နောက်ဆုံးကျမှ လက်အံ့သေပြီး ရေအတက်မှာ မျောနေခဲ့တာ၊ မျောပြီး ဇီးဇီးတို့ ပိုက်ထဲဝင်သွားတာဖြစ်မယ်၊ သတိမရတော့ဘူး’

ပူးစာ

၁၂၃

‘ကိုရာမ အခုလို ကျုပ်တို့ဆီကို ရောက်နေတော့ အိမ်ကလူတွေ စိတ်ပူနေကြမှာပဲနော်’

ဇီးကွက်မက မသိမသာ တီးခေါက်လိုက်တာ ရိုးကျော်က တွေ့ခနဲ စဉ်းစားရင်း...

‘အမေ့ကိုတော့ သတိရတယ်၊ အမေတော့ ဒုက္ခရောက်နေမယ်ထင်တယ်ဟာ၊ ငါ့နေရာကို ငါနဲ့တူတဲ့လူက အစားဝင်နေမှာ’

‘ဘာ’

ဇီးကွက်မ အံ့သြသွားတယ်။ လောလက်စ လှော်တက်ကို ဘေးချရင်း ငါးတွေကို ကျော်လွှားပြီး ရိုးကျော်ဘေးကို ရောက်လာတာ။

‘ပြောပါဦး၊ ကိုရာမ နေရာကို ဘယ်သူက အစားဝင်မှာလဲ’

‘ငါနဲ့တူတဲ့လူဟာ၊ အစကတော့ မျက်နှာဖုံးနဲ့ သူငါ့ကို ပြစ်ရာရှိလို့ဆိုပြီး မြစ်ဆိပ်ကို ခေါ်လာတာ၊ ပြီးတော့ ငါ့ရင်ဘတ်ကိုနင်းပြီး သူ့မျက်နှာကို ပြတယ်၊ ငါနဲ့ချွတ်စွတ်ပဲဟာ၊ ငါသေမှ ငါ့နေရာကို သူ အစားဝင်မလို့တဲ့’

ဇီးကွက်မ နဂိုပြုပြီးနေတဲ့ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေက ပိုပြူးသွားသလိုပဲ။

‘ဒါဆို ကိုရိုးကျော်... အဲ... ဘွား... ဘွား... ကိုရာမ အမေ့ကို သူ ဒုက္ခပေးမလား မသိဘူးနော်’

‘အဲဒါကိုပဲ တွေးပူနေတာ၊ ခက်တာက သူ နင်းပစ်ခဲ့တဲ့ ရင်ဘတ်က အခုထိနာနေတုန်းပဲ၊ နင်းရုံတင်မကဘူး၊ တက်ခုန်လိုက်တာ၊ ဒီအနာပျောက်မှပဲ သူနဲ့ရင်ဆိုင်လို့ရမယ် ထင်တယ်၊ သူက ငါနဲ့ တစ်ထေရာတည်းတူပေမယ့် ခွန်အားပိုကြီးတယ်ဟ’

‘ဟုတ်လား၊ ဒါများ စောစောက ပြောပါတော့လား၊ ကိုရာမ’

ရယ်၊ ကျုပ်ဆေးဝယ်တိုက်မှာပေါ့၊ မှန်း... ဘယ်တွေ့နာနေတာလဲ’

‘ဒီနားက တစ်ခါတစ်ခါ အောင့်အောင့်တက်ပြီး အသက်ရှူတောင်ကျပ်တယ်’

ရိုးကျော်က နာနေတဲ့သူ့ရင်ဘတ်ကို ကြယ်သီးဖြုတ်ပြတယ်။
ဇီးကွက်မက သူမရဲ့လက်ဖြူဖြူ ကစ်ကစ်ကလေးနဲ့ ဒဏ်ရာနေရာကို ဖိထားပေးတာ။

တောသူဆိုတော့ လက်ကနုနယ်ခြင်းမရှိပေမယ့် အကြင်နာ တရားတွေနဲ့ ပျော့ပျောင်းနေသလိုပဲလို့ ရိုးကျော်ထင်မိတယ်။

‘နာသေးလားဟင်’

‘မနာတော့ဘူး ဇီးဇီးရဲ့ အဟဲ’

ရိုးကျော် ဇီးကွက်မကို ရယ်ပြလိုက်ရင်း နာတာမဟုတ်ဘူး။ ခါနေတာလို့ ပြောလိုက်ချင်ပါရဲ့။

ဟုတ်တယ်။ သူ့ရင်ထဲက နှလုံးသားတွေ လှုပ်ရှားယိမ်းခါနေတာပါ။

‘အခုလို နေနေတာကို ကိုရာမ ရည်းစားသာတွေ့သွားရင် ကိုရာမတော့ မလွယ်ဘူးနော်’

‘ဘယ်ရည်းစားမှ မရှိပါဘူး ဇီးဇီးရယ်၊ တကယ်ပါ’

ရိုးကျော် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားပြီး ပြောတော့ ဇီးကွက်မ ရင်ထဲက လစ်ခနဲဝမ်းသာသွားတာပေါ့။

‘တကယ်ရည်းစားမရှိဘူးနော်’

‘ဪ... ဘုရားကို စူးပါဟာ၊ မူးလို့ရှူစရာတောင် မရှိတာပါ’

‘ဒါဆို ယူမယ့်မိန်းမလည်း မရှိသေးဘူးပေါ့’

‘မရှိ... အဲ... ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ဒီလိုဇီးဇီးရဲ့’

ဟု အစချီကာ ရွာမှာဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေကို ရိုးကျော်က အမှန်အတိုင်း ဇီးကွက်မကို ပြောပြလိုက်သည်။

‘ဒါဆို အဲဒါ ဂေါက်တေးမကို ကိုရာမက စိတ်မဝင်စားဘူးပေါ့’

‘စိတ်လည်းမဝင်စားဘူး၊ ယူလည်းမယူဘူး၊ နောက်ပြီး ခုလောက်ဆို ကိုယ်နေရာကို ဝင်နေတဲ့ကောင်နဲ့တောင် ညားနေလောက်ပြီ ဇီးဇီးရဲ့’

‘တကယ်နော်’

‘အကယ်... သဲသောင်ပြင်ပါဟာ’

‘ဘာလဲ သဲသောင်ပြင်ဆိုတာ’

‘ဪ... သောင်ပြင်ပေါ်ကသဲတွေက အများကြီးလေ၊ အဲဒါကို ဥပမာပေးတာပါ’

‘ဟွန်း... သူ့ဥပမာက အပေးကောင်း အများကြီးဆိုလည်း ပြီးတာပဲဟာ’

‘အတူတူပါပဲ၊ ဪ... ဒါနဲ့ ဟိုနေ့က ကိုယ်ယူလာတဲ့ ငှက်ပျောသီးတွေ စားလိုက်ပြီလား’

အဲသလိုလည်း ပြောလိုက်ရော ဖြူဖွေးကြည်လင်နေတဲ့ ဇီးကွက်မ မျက်နှာလေး ပန်းနုရောင်ကို ပြေးသွားတာပေါ့။

‘ဟိုလေ မစားပါဘူး’

‘မကြိုက်လို့လားဟင်၊ ဘုရားသွားတဲ့နေ့က ဇီးဇီးပဲ ငှက်ပျောတော့ကို ပြခဲ့တော့၊ ဇီးဇီး စားချင်တယ်ထင်လို့ တောင်းလာတာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မကြိုက်လို့လား’

‘ကြိုက်... ကြိုက်... အဲ... အဘနဲ့အမေ စားဖို့ထားလိုက်တာပါ’

‘သြော်’

အဲသလောက်နဲ့အရိုးသားလှတဲ့ ရိုးကျော်ကို မသိမသာလေး ခိုးကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်တာပေါ့။

လှေကလေးကတော့ လှော်မဲ့သူကင်းခဲ့စွာနဲ့ မြစ်ထဲမှာ မျောနေလေရဲ့။

ခါတိုင်းဆို ငါးပိုက်တွေ အကုန်ဖော်ပြီးရင် ငါးခိုင့်ကို အမြန် ရောက်အောင်သွား၊ အဘကိုလည်း မြန်မြန်လှော် အဘရေလို့ တိုက် တိုက်တွန်းတွန်းပြောတတ်တဲ့ ဇီးကွက်မတစ်ယောက် ခုတော့ လှေလှော် ဖို့မေ့နေပြီ ထင်ပါရဲ့။

*

ပန်းဆွဲရွာက ရွာသူရွာသားအပေါင်းတို့ လူကြီးအိမ်မှာ ပုလိပ် သားတွေ ရောက်နေလို့ တစ်အိမ်တစ်ယောက်လာကြပါတဲ့ဗျို့။

ပန်းဆွဲရွာဆော်ကြီး အဘိုးဦးသာဒွန်းက လိုက်အော်နေတာ။ ခါတိုင်းဆို အဘိုးဦးသာဒွန်းဆိုမှာ မောင်းကအမြဲပါနေကျ။ ဒီနေ့မှ မောင်းထုတ်ကို ဘယ်ထားမိတယ်မသိတာနဲ့ ရှာနေတုန်း သူကြီးက ရောက်နေတဲ့ ရဲအုပ်လင်းမောင်နဲ့အဖွဲ့ကို အားနာပြီး ကဲ... ဘာသာဒွန်း ဒီအတိုင်းသာအော်ပါတော့ဗျာဆိုလို့ လိုက်အော်တာ။

ခက်တာက ဘာသာဒွန်းကပဲ ရွှေမှီနောက်မှီ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး။ သူတို့ခေတ်တုန်းကဆိုရင် စစ်သား၊ ကျောင်းသား၊ ရဲသား၊ ရှင် သာမဏေသား စသဖြင့်လည်း ရှိနေပြန်ရော။

အဲဒီတော့ ရဲအုပ်လင်းမောင်နဲ့ အဖွဲ့ရောက်လာတော့လည်း သူ့ဝသီအတိုင်း ပုလိပ်သားတွေရောက်နေလို့ ခေါ်ခိုင်းတာပေါ့။

ဇာတ်လမ်းကအဲဒါ ခါတိုင်းဆိုလည်း ရွာမှာ ကွန်ပစ်လို့ရတဲ့

ငါးတွေ သူတို့ဆီမှာ ရှားပါးတဲ့ သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေဆို ရွာကိုဝေမယ်၊ ဝေလှေရှိတယ်။ အဲဒီအခါမျိုးကျလည်း ဒီလိုပဲ သူကြီးက ရွာကလူတွေ ခေါ်ပြီး ဝေပေးနေကြ။

အဲဒီမှာ ကွာတဲ့အချက်တစ်ချက်က သူကြီးက အစည်းအဝေး လုပ်ဖို့ခေါ်ရင် မောင်းကိုတဒုလူ ထုပြီး ရွာဆော် ဘာသာဒွန်းက လှည့် အော်တယ်။

သားငါးဝေမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီအတိုင်းကြုံတဲ့သူက လိုက်အော် နေကျ။

ခုလည်း ဘာသာဒွန်းအော်ပုံက ပုလိပ်သားတွေတဲ့။ ဘာပြော ကောင်းမလဲ။ လာလိုက်ကြတဲ့ ရွာသားတွေ။ တောင်းတွေ၊ ပလုံးတွေ၊ ခွက်တွေ၊ ဇလုံတွေနဲ့ တရုန်းရုန်း အပြေးအလွှားရောက်လာကြတာ။ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ကို ဖြစ်လို့။

သူကြီးက ခြံတံကို ဝင်လာတဲ့ ရွာသားတွေကိုကြည့်ပြီး အံ့သြ သွားတာ။ ရဲအုပ်လင်းမောင်နဲ့အဖွဲ့ကလည်း တအံ့တကြည့်နေတာပေါ့။ သူတို့နဲ့အတူ ပါလာတဲ့ ဖြူလုံး၊ နီလုံး၊ ညိုလုံးတို့ကလည်း ကြိုး ချည်ထားလို့မရအောင် ထိုးထိုးဟောင်နေကြတာ။

အဲဒါနဲ့ သူကြီးလည်း ရှေ့ဆုံးမှာ ဟိုလူကတိုးလို့ ဟိုဘက် ရောက်သွားလိုက်၊ ဒီလူကတိုးလို့ ဒီဘက်ရောက်သွားလိုက်နဲ့ တောင်း ကြီးတစ်လုံးကိုကိုင်ပြီး တစ်ယောက်တည်း ပါးစပ်ကလည်း ပွစိပွစိ အယုတ္တအနတ္တတွေဆဲရေးတိုင်းထွာလုပ်နေတဲ့ ရွာရဲ့အမျိုးသမီးအသက် အကြီးဆုံး ဂုဏ်ထူးဆောင်ရှင် ဘွားကျောရင်ကို လှမ်းမေးလိုက်ရ တော့တယ်။

‘ဘွားကျော... ကျုပ်မသိလို့ မေးပါရစေဦး၊ ခင်ဗျားတို့ ဘာလာလုပ်ကြတာတုန်း’

‘ရော်... သူကြီးပဲ ပုလိပ်သားတွေရောက်လို့ တစ်အိမ်တစ်ယောက် ဝေမလို့မဟုတ်ဘူးလား၊ ကျုပ်တို့က ပုလိပ်သားဆိုတာ စားဖူးဖို့နေနေသာသာ မြင်တောင်မြင်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် များများရအောင် တောင်းပါယူလာတာ၊ ပိုရင်ငါးခြောက်ငါးချမ်းလို လှန်းထားရမယ်လေ၊ သူကြီး ကျုပ်က ငါးအိမ်စာနော်၊ သမီးသုံးယောက်နဲ့ သားတစ်ယောက်က အိမ်ခွဲနေကြတာ၊ ကျုပ်က တစ်အိမ်တစ်ဝိုင်းတည်းဆိုပေမယ့် အိမ်ကသပ်သပ်စီ’

‘ဟော... ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော်တို့က နှစ်အိမ်သူကြီး’

‘ကျွန်မတို့လည်း နှစ်အိမ်ပဲ’

‘ကျုပ်က သုံးအိမ်နော် သူကြီး’

‘ကျွန်တော်’

‘ကျွန်မ’

‘ကျုပ်’

‘ငါ’

ဟာ... ရှုပ်ယှက်ကို ခတ်သွားတာပဲ ဝိုင်းအော်ကြဝိုင်းပြောကြနဲ့။ ရှုပ်ယှက်ခတ် ဆူညံသွားတာ။

သူကြီး တင်းသွားပြီ။

‘တော်... တန်... တိတ်’

ကွပ်ပျစ်ပေါ် မတ်တပ်တက်ရပ် ခါးကိုထောက်ပြီး အော်လိုက်တော့မှ အားလုံးကိုယ့်ဟာလေးတွေ ကိုယ်ကိုင်ပြီး (ပါလာတဲ့ တောင်းတွေပလုံးတွေ၊ ဇလုံတွေ၊ ရေခွက်တွေကို ပြောတာပါ) ငြိမ်သွားကြတာ။

အဲဒီလို မီးကို ရေနဲ့သတ်ငြိမ်းသွားတော့မှပဲ

‘ဟင်’

အံ့ဩသွားသူက ရိုးကျော်၊ မီးကွက်မဘေးမှာ တစ်ပြည်ဝင် ဒန်အိုးမည်းမည်း ပိန်ပိန်လိမ်လိမ်လေးကို ပိုက်ပြီးဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေရာက လည်ပင်းကိုမျှော်ပြီး ရှည်ကဲကြည့်လိုက်တာ ရဲအုပ်လင်းမောင်ဘေးမှာ ချည်ထားတဲ့ ခွေးသုံးကောင်က သူ့ဘွားဘက်တော် ခွေးသုံးကောင်ဖြစ်နေတာကိုး။

ကဲ... ဒီမှာတိတ်ကြစမ်း။

သူကြီး အဲသလို အော်လိုက်မှ ဇက်ကလေးကို ပုပြီး ငြိမ်နေလိုက်တာ။

‘ခု ဒီကိုရောက်နေတာက ဘာပုလိပ်သားမှ မဟုတ်ဘူး၊ ရဲသား... ရဲသား’

‘ဟဲ... ဟဲ... ရဲသားလည်း ယူမယ် သူကြီး၊ ကျုပ်သားသမီးတွေ စားမစားတော့မသိဘူး၊ ကျုပ်စားမယ်၊ ကျုပ်’

‘တော်... အဘွားကြီး တိတ်တိတ်နေစမ်းပါဗျာ၊ ပြောရမယ့်စကား ဘယ်ရောက်ရောက်သွားမှန်းကို မသိဘူး’

‘သူကြီး အထားမှားလို့နေမှာပါ၊ သတိလေးတော့ ဆောင်ပေါ့’

‘လုပ်ပြန်ပြီ၊ အသက်ကြီးမှ တံမျက်စည်းနဲ့နီးတော့မှာပဲဗျာ၊ ခင်ဗျား ဘာကိုထထပြောနေတာလဲ’

‘မသိဘူးတော်၊ ပြောမယ်၊ ဧက ဘယ်ရောက်ရောက်သွားမှန်းမသိဘူးဆို၊ မေ့တက်ရင်လည်း’

‘ကဲ... တော်ပါတော့’

သူကြီးက ခပ်ထန်ထန်အော်လိုက်မှ ဒေါ်ကျော့ရင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်ကုတ်သွားတော့တယ်။

‘ဒီမှာ’

သူကြီး ဒီမှာကြောင့် အားလုံးရဲ့ခေါင်းတွေမျက်လုံးတွေက သူကြီးဆီကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်ကြတာပေါ့။

‘ဟိုမှာ’

ဟိုမှာလို့ သူကြီးကပြောပြီး ကွပ်ပျစ်နဲ့ ငါးကိုက်လောက် အကွာမှာ ထိုင်နေတဲ့ ရဲအုပ်လင်းမောင်နဲ့အဖွဲ့ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက် တော့လည်း တညီတညွတ်တည်းပဲ မျက်လုံးတွေ ခေါင်းတွေက ရဲအုပ် လင်းမောင်တို့အဖွဲ့ဆီကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြပြန်ရော။

အဲဒီတော့ ရွာသားတွေရဲ့ ခေါင်းတွေမျက်လုံးတွေဟာ တညီ တညွတ်တည်း လှည့်ကြည့်လိုက်ကြတော့ ရဲအုပ်လင်းမောင်နဲ့ အဖွဲ့ ရယ်ချင်သွားတာပေါ့။

သူတို့သင်တန်းတက်ခါစကတောင် ညီညီညာညာမရှိကြဘူး။ ဘယ်လှည့်ဆို တစ်ယောက်က ဘယ်ဘက်ကိုလှည့်သူကလှည့် ညာ ဘက်ကိုလှည့်သူကလှည့်။ ဘယ်ဘက်ကိုလှည့်ရမှန်းမသိလို့ ကိုယ့် လက်နှစ်ဘက်ကို ကိုယ်ပြန်ပြီးကြည့်တဲ့သူကကြည့်။ ဘယ်ဆိုတာက ဟိုဟာဒီဟာ အော့အော့တွေကိုင်တာ ညာဘက်က ထမင်းစားတာ အဲသလိုမျိုးပေါ့။

အဲဒီလိုပြောတတ်တာလေးကို သတိရပြီး ရဲအုပ်လင်းမောင် တို့ ကြုံမိတာပြောပါတယ်။

‘ဟိုမှာထိုင်နေတဲ့ ရဲအုပ်ကြီးနဲ့အဖွဲ့ ကျုပ်တို့ရွာအိုင်စခန်းသာ မြို့က ရဲအုပ်မင်းတွေပဲ၊ ကျုပ်တို့ ခုမြစ်ရိုးတစ်လျှောက်က ရွာတန်း တွေမှာ ဓားပြတွေ ပေါ်နေတယ်ဆိုတာ သတင်းရလို့ ခုလိုကင်းလှည့် ရင်းဝင်လာတာပဲ၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားတို့လည်း ကွန်ပစ်၊ ငါးဖမ်းနဲ့ အခြားမိမိတို့ သွားလာစရာကိစ္စတွေကို သွားလာတဲ့အခါ သတိဝီရိယ လေးနဲ့ သွားကြလာကြဖို့ ကြားရဲ့လား’

‘ကြားပါတယ် သူကြီး’ (သံဖြိုင်)

အဲဒီအချိန်မှာ ဇီးကွက်မက...

‘အောင်မလေး သူကြီးရယ်၊ ကျုပ်တို့ပိုက်တွေ ဓားပြလာ တိုက်လို့ကတော့ သူတို့ဘာလုပ်လို့ရမှာတုန်း’

ဇီးကွက်မ စကားကြောင့် သူကြီးက ဒေါပြသွားတယ်။

‘ဟဲ့... လုံမ ဓားပြကတော့ နင့်ငါးဖမ်းပိုက်စုတ်တွေကို ဘယ်တိုက်မှာတုန်း၊ တိုက်ချင်းတိုက် နင့်ကိုတိုက်သွားမှာပေါ့’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား’

သူကြီးစကားကြောင့် အားလုံးက ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြတော့ ဇီးကွက်မလည်း လူရှေ့သူရှေ့မှာဆိုတော့ ရှက်ရမ်းရမ်းသွားတာပေါ့။

‘အောင်မလေး... ကျုပ်ကိုတိုက်ရင် ဖိုက်ပြီးသား၊ ဇီးကွက်မ တို့ ဖိုက်ချက်က လှိုက်ထွက်သွားမယ်၊ သူကြီး ကျုပ်ကို လျော့တွက် တာကိုတော့’

‘အောင်မလေးဟဲ့... လျော့မတွက်ပါဘူးဟာ၊ လှိုက်မထွက် ပဲ တိုက်ကွက်က ရိုက်ထွက်တော့မှ ပိုက်ခွက်နဲ့ ဘာသာဒင်ကို လိုက် အော်ပြီး လူရှာခိုင်းရမလို့ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ဟေ့၊ ကဲ... ကဲ... ဒါပဲ ပြန်ကြတော့’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား’

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း’

အဲဒီလိုမျိုးရပ် သံမောသံ ကျွတ်စိ ကျွတ်စိ သံလေးတွေနဲ့ ကိုယ့်ပါလာတဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေကို ကိုယ်ကိုင်ပြီး ပြန်လေတော့ ပြန်ကြ လေကုန်သတည်းပေါ့။

အဲဒီမှာ မပြန်သေးဘဲ ကျန်ခဲ့တာ ရိုးကျော်နဲ့ ဇီးကွက်မ။ ဇီးကွက်မက ပြန်မလို့ဟာကို ရိုးကျော်က ဇီးကွက်မလက်က အသာဆွဲ

ထားတာနဲ့ ဇီးကွက်မလည်း ယောင်နုနုနဲ့ ကြောင်ရပ်ပြီး ကျန်ခဲ့တာ။

‘နင်တို့က မပြန်ဘဲနဲ့ ဘာရပ်လုပ်နေကြတာလဲ’

‘ဟို... ဟို... သူ... သူက’

ဇီးကွက်မ ထစ်... ထစ်ငေါ့ ငေါ့နဲ့ ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ ရိုးကျော်ကို လက်ညှိုးထိုးတာပေါ့၊ သူကြီးက

‘မင်းက ဟိုတစ်လောက ရေထဲက ကောက်ရတဲ့ကောင် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဟေ့လူ... ခဏဒီမှာလာထိုင်ပါဦး’

ရဲအုပ်လင်းမောင်က ရိုးကျော်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်တာ။ ခွေးကြီး သုံးကောင်ကလည်း ရိုးကျော်ကို စိုက်ကြည့်နေကြပြီး ပြေးလာကြမယ်။ ကြိုးချည်ထားတော့ ရိုးကျော်ဆီကို မရောက်နိုင်ဘူး။

‘ဝုတ်... ဝုတ်... ဝုတ်... ဝုတ်’

ခွေးတွေဟောင်ပြီး ပြေးအလာ ရိုးကျော်ကလည်း တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ်နဲ့ရဲ့ ရိုးကျော် ခွေးတွေကိုကြောက်ပြီး မလာရဲဘူးလို့ ရဲအုပ်လင်းမောင်က ထင်တာပေါ့။

‘မကြောက်ပါနဲ့ကွ၊ ဒီခွေးတွေက အမဲလိုက်ခွေးတွေ၊ အကင်းပါးတယ်၊ လူလောက်နီးနီးကို နားလည်တယ်ကွ၊ မင်းကို ရန်မမှုပါဘူး’

‘ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်... ကျွန်တော် သိပါတယ်’

ရိုးကျော်က ပြောပြီး ရဲအုပ်လင်းမောင်အနားကို လျှောက်လာကာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုံတန်းရှည်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တာနဲ့ ခွေးကြီးသုံးကောင်က ရိုးကျော်နားမှာ ပွတ်ကာသိကာ လျှာနဲ့လျက်တဲ့ကောင်က လျက်၊ ဖက်တက်တဲ့ကောင်က ဖက်တက်နဲ့ဆိုတော့...

ရဲအုပ်လင်းမောင်ပင် တအံ့တသြနဲ့ ကြည့်နေရတယ်။ ရိုးကျော်ကလည်း ခွေးကြီးတွေ ခေါင်းကို ကိုင်ပြီး နမ်းတောင်နမ်းနေလိုက်သေးတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။

‘မင်းနဲ့ ဒီခွေးတွေက အတော့်ကို ရင်းနှီးနေပါလား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး၊ ဒါ ကျုပ်ခွေးတွေပါ၊ သူက ဖြူလုံး၊ သူက ညိုလုံး၊ သူက နီးလုံးလေ’

‘ဟေ့’

ရဲအုပ်လင်းမောင် အံ့သြသွားတယ်။ ခွေးပိုင်ရှင်ဟောင်းနဲ့ခုမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်လာတိုးနေတာကိုး။ ပြီးတော့ ရိုးကျော်ကို သူစိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ ရိုးကျော်ကို သူ တစ်နေရာရာမှာ တွေ့ဖူးသလိုပဲ။ ဘယ်မှာတွေ့ဖူးပါလိမ့်။

‘မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ’

‘ကျွန်တော်... ကျွန်တော်’

‘သူနာမည်က ကိုရာမပါ ဗိုလ်ကြီးရှင်’

ဇီးကွက်မက သူတို့နားကို လျှောက်လာရင်းပြောလိုက်တာ။ အဲဒီတော့မှ သူကြီးကလည်း ဝင်ရှင်းပြရတော့တယ်။

‘ဒီလိုပါ ရဲအုပ်ကြီး၊ ဒီကောင်က မကြာသေးခင်အချိန်က ဟိုဇီးကွက်မတို့ ငါးပိုက်ဖော်ရင်း ပိုက်ထဲမှာ ငြိပြီးပါလာတဲ့သူပါ၊ သူ့ကိုယ်သူတော့ ရာမလို့ ပြောတာပါပဲ၊ ဟေ့ကောင်... ငါလည်း ခုမှပဲ မေးရဦးမယ်၊ မင်း ဘယ်ရွာကလဲ’

‘ကျွန်တော်... ဟို... နန်းယောင်ရွာကပါ’

‘နန်းယောင်က ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး’

‘ဒါဆို မင်း ဘာလို့နန်းယောင်ရွာကို မပြန်တော့တာလဲ’

၁၃၄

ချစ်များရှင်

‘ဟို... ဟို’

ရိုးကျော် ဒုရဲအုပ်လင်းမောင်ကို ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်
သွားသည်။ ဟိုဟို ဒီဒီနဲ့ အကြံထုတ်နေတုန်း...

‘ကဲပါလေ၊ မင်းမှာအကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာရှိမယ်ဆိုတာ
ငါတို့သိပါတယ်၊ အဲဒီတော့ အခု ငါတို့ပြန်ရင် မင်းတို့နဲ့ စခန်းသာ
ကိုလိုက်နဲ့ပါ’

‘ဗျာ’

အခန်း(၁၄)

‘ဟင်’

‘ဟင်’

ဂေါက်တေးမနဲ့ ရိုးကျော် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တအံ့
တဩကြည့်နေကြတယ်။

‘ရိုးကျော်’

‘ဂေါက်တေးမ... နင်... နင်’

ရိုးကျော်က ဂေါက်တေးမကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရလို့
အံ့ဩသွားတာ။ ရဲအုပ်လင်းမောင်က ရိုးကျော်ကို စခန်းသာမှာရှိတဲ့
စခန်းကို ခေါ်သွားပြီး စစ်မေးတော့ ရိုးကျော်လည်း ဖြစ်ကြောင်းကုန်
စင်ကို အမှန်အတိုင်းပြောပြလိုက်ရတယ်။

အဲဒါနဲ့ စခန်းမှာဆေးရုံလာရင်း သောင်တင်နေတဲ့ ဂေါက်
တေးမတို့ သားအမိနဲ့ ဒုရဲအုပ်လင်းမောင်က တွေ့ပေးလိုက်တာ။

ဂေါက်တေးမက မသိတော့ ရိုးကျော်ကို နန်းယောင်ရွာက
လိုက်လာတယ်ထင်ပြီး အံ့ဩသွားတာ။

‘နင်... နင်... လိုက်လာတာလား ရိုးကျော်၊ အသေရော’

‘နင့်အဘ ငါဘယ်သိမှာလဲ ဂေါက်တေးမရဲ့၊ ငါက ဒီဗိုလ်ကြီးနဲ့ လိုက်လာတာဟ’

‘ဟုတ်တယ် စိန်စိန်၊ အစ်ကိုက သူ့ကို နန်းယောင်က ခေါ်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပန်းဆွဲရွာက ခေါ်လာတာ’

‘နင်က ပန်းဆွဲကို ဘာသွားလုပ်တာလဲ’

‘လူပျိုသွားလှည့်တာ’

‘ဘာ... သေချင်းဆိုး၊ ဒါကြောင့် နင့်ကို ငါမယူတာ၊ စိတ်ကူးထဲမှာတောင် စဉ်းစားလို့မရဘူး’

‘ငါကလည်း နင့်ကို အိပ်မက်ထဲမှာတောင် မမက်မိပါလား ဂေါက်တေးမရယ်၊ ငါ့ရင်ထဲမှာလေ ဇီးကွက်... ဇီးကွက်ပဲရှိနေတာ’

‘သေလိုက်ပါလား၊ နင့်ရင်ထဲမှာ ဇီးကွက်ပဲရှိရှိ၊ လဒပဲရှိရှိ နင့်ကိုတော့ ငါဘယ်တော့မှ ယူမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားစမ်းပါ’

‘အေးပါ၊ မှတ်ထားမှာပါ၊ ငါကလည်း နင့်ကို ဘယ်တော့မှ မယူပါဘူး စိတ်ချ’

‘ခု ငါ့အဘရော’

‘နင့်အဘ သူ့အိမ်မှာသူရှိမှာပေါ့ဟ၊ ငါဘယ်သိမှာလဲ’

‘နင် ငါတို့အိမ်ပေါ်တက်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား’

‘ဟ... ငါ့အမေအိမ်ရှိတာ ငါ့အမေအိမ်မှာနေမှာပေါ့၊ အဲ... အခုတော့ ငါ့ယောက္ခမလောင်းအိမ်ကလာတာ’

‘အေးလေ အဲဒါ ငါတို့အိမ်မဟုတ်လို့ နင်ပထွေးအိမ်လား’

‘အောင်မလေး မလုပ်ပါနဲ့ဟာ၊ တော်ကြာ ငါ့ယောက္ခမ အစ်မကြီးနဲ့ ငါ့အမေနဲ့ နာမ်းချနေရဦးမယ်’

‘အောင်မလေး ငါ့အမေကလည်း နင်တို့သားအစ်ကို ဖုတ်လေတဲ့ငါးပိ ရှိတယ်လို့တောင် မထင်ပါဘူး’

‘ဒါပေမဲ့ ငါ့ယောက္ခမကြီးတွေကတော့ ငါ့အမေကို ခေါ်ခဲ့ပါဦးလို့ ဒီကိုအလာမှာတော့ မှာလိုက်တာပဲ’

‘နင် ရူးသလို ကြောင်သလိုလာလုပ်မနေနဲ့နော် ရိုးကျော်၊ ငါတို့မရှိတုန်း နင် ငါ့အဘကို နင့်အမေနဲ့...’

ဂေါက်တေးမပြောပြီး စားတော့ဝါးတော့မလို့နဲ့ ရိုးကျော်နားကို ကပ်လာတယ်။ အဲဒီမှာတစ်ချိန်လုံး ပြုံးစိစိနဲ့သူတို့နှစ်ယောက် အချီအချပြောနေကြတာကို နားထောင်နေတဲ့ ရဲအုပ်လင်းမောင်က...

‘စိန်စိန်... လူမှားနေပြီ၊ ဒါက ရိုးကျော်အစ်မပါ၊ နန်းယောင်မှာ စိန်စိန်နဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ရိုးကျော်က အတု၊ အဲဒီရိုးကျော်က ဓားပြဆိုးပေပါ’

‘ရှင်’

ဂေါက်တေးမ ရဲအုပ်လင်းမောင်ရဲ့ စကားကြောင့် တအံ့တဩနဲ့ ရိုးကျော်ကို လှမ်းကြည့်နေတာပေါ့။

ရဲအုပ်လင်းမောင်က ဂေါက်တေးမ ခေါ် စိန်စိန်ဝင်းကို ရိုးကျော်ရဲ့အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို ရှင်းပြလိုက်ရတယ်။

‘အလိုတော်... အဲဒါဆို ကျုပ်အဘတော့ ဒုက္ခ’

‘မဒုက္ခပါဘူး စိန်စိန်ရယ်၊ အစ်ကိုတို့ မကြာခင် ဒီဆိုးပေဆိုတဲ့ ဝရမ်းပြေးကို သွားဖမ်းမှာပါ၊ ခုဆို သူလည်းဘယ်မှမသွားဘဲ စိန်စိန်တို့ပြန်အလာကို နှပ်ပြီးစောင့်နေမှာလေ၊ အစ်ကိုတို့ လူတွေကို ရုပ်ဖျက်ပြီး အရင်လွတ်လိုက်ပါပြီ၊ စိန်စိန်အလာကို စောင့်ရှောက်ဖို့ရော၊ ဆိုးပေဆိုတဲ့ ဓားပြဝရမ်းပြေးကောင် ထွက်မပြေးဖို့ရောပေါ့၊ ဟိုက သတင်းရတာနဲ့ အစ်ကိုတို့ဒီကသွားဖမ်းမှာပါ’

‘ဒီလိုဆိုရင်တော့ တော်သေးတာပေါ့တော်၊ နို့မို့ဆို အဘအတွက် ရင်လေးစရာပဲ’

‘နင့်အဘထက် ငါ့အမေကို ငါကပိုပူတာ၊ အမေမှာ ဟို ကောင်ကို ငါ့အမှတ်နဲ့ ဘယ်လောက်ဒုက္ခတွေခံနေရမယ် မသိဘူး’

‘မပူပါနဲ့ ရိုးကျော်ရာ၊ ဒါတွေ ငါအားလုံးစိစဉ်ပြီးလို့ ငါ့လူတွေကို လွှတ်လိုက်ပါပြီ၊ မင်းအမေအတွက် လုံခြုံရေးပါ သေသေချာချာ အစီအစဉ်ဆွဲပေးလိုက်တာပါ၊ မကြာခင် မင်းအမေက ဆေးကုဖို့ဆိုပြီး ဒီလိုတက်လာလိမ့်မယ်’

‘ဟာ... အမေက ဒီလောက်မလည်ဘူးဗျ၊ ဒီကိုဘယ်လာတတ်မှာတုန်း’

‘ဒါတွေ မင်းမပူပါနဲ့၊ မင်းအမေကို တော်ကြာစားစားလုပ်ထားမှာစိုးလို့ ဒီကိုခေါ်လိုက်တာ၊ ငါ့လူတွေလိုက်ပို့မှာပေါ့’

‘ဒါဆို တော်သေးတာပေါ့’

‘ဒါနဲ့ အစ်ကို ကျုပ်အဘကိုရော ဘယ်လိုစိစဉ်ထားလဲဟင်’

‘ဒီအတိုင်းပဲလေ၊ စိန်စိန်အဖေကိုပါ ဒီကိုခေါ်လာမှာ၊ ဒါမှ ဒီကောင်လွတ်လပ်ပြီဆိုပြီး လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်နေမှာ၊ အဲဒီတုန်းကျမှ အစ်ကိုတို့က ဝင်ဖမ်းလိုက်မှာပါ’

‘ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ၊ အစ်ကိုရယ်’

ဂေါက်တေးမက ရွန်းလက်တောက်ပတဲ့ မျက်လုံးကလေးတွေနဲ့ ရဲအုပ်လင်းမောင်ကို ကြည့်ပြီးပြောနေတာကို တွေ့တော့ ရိုးကျော် နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး တစ်ဖက်ကိုလှည့်သွားတာပေါ့။

ဟင်... အရှက်ကိုမရှိဘူး။

ပြောလိုက်တုန်းကတော့ စိတ်ထဲကပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရိုးကျော်ပါးစပ်က တကယ်ကို ထွက်သွားတာ။

‘ဟဲ့အကောင်... ရိုးကျော် ဘာပြောတာလဲ’

‘နင့်ကိုပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ရွာမှာတုန်းက သရဲကြောက်လို့

ထမီမပါဘဲ ပြေးလာတဲ့ ကောင်မလေးကိုပါ’

‘နင်နော်’

ဂေါက်တေးမ ဒီလောက်ပဲ ပြောနိုင်တယ်။ ရဲအုပ်လင်းမောင်ရှေ့မှာဆိုတော့ သူ ထပ်အရှက်ကွဲမှာစိုးလို့ အောင့်သီးအောင့်သက်နဲ့ ငြိမ်နေလိုက်ရတာ။

အမှန်လည်း အင်မတန်ကို ရှက်ဖို့ကောင်းတဲ့ကိစ္စတစ်ခုပါပဲ။ ဒါ ရိုးကျော်မို့လို့ ဒီပြင် ငပွကြီးတွေသာဆို ဖွလိုက်မယ့်ဖြစ်ချင်း။ ဂေါက်တေးမ ရွာမှာတောင် နေရဲမှာမဟုတ်ဘူး။

*

‘နေလို့ရပါတယ် စိန်စိန်ရယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး နေဦးပေါ့’

‘မဟုတ်ဘူးလေ အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ ခုဟာက ကျုပ်တို့သားအမိနှစ်ယောက်စလုံးကို ဒေါ်ကြီးကတင်ကျွေးထားတာဆိုတော့ အားနာလှပါပြီတော်’

‘မနာပါနဲ့၊ စိန်စိန်လေးရယ်၊ စိန်စိန်လေးတို့ သားအမိရဲ့ ဝေယျာဝစ္စလိုအပ်သမျှကို အစ်ကိုလည်း ဝင်ထောက်ပေးမှာပေါ့’

ဂေါက်တေးမ ရဲအုပ်လင်းမောင်ကို တံစဲချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်တာပေါ့။

‘ဘာရယ်တာလဲ စိန်စိန်’

‘ဪ... ကျုပ်တို့သားအမိကို အစ်ကိုက ဝင်ထောက်ပေးမယ်ဆိုလို့ပါ၊ ကျုပ်က စားအိုးကြီးနော်’

‘အောင်မလေး စိန်စိန် အိုးဘယ်လောက်ကြီးကြီး အစ်ကိုတစ်သက်လုံးတောင်ထောက်ချင်တာ’

ရဲအုပ်လင်းမောင်ရဲ့ စကားကြောင့် ဂေါက်တေးမ ရှက်တက်

တက်ကလေးဖြစ်သွားတာပေါ့။ တွေ့တာမှ မကြာသေး။ ဒီလူကြီးက သူတို့သားအမိရဲ့တာဝန် သူမတာဝန်ကိုတောင် တစ်သက်လုံးယူချင်နေတာတဲ့။

ဟင်း သိရင်ခက်မယ်။ သူ အလုံး အလေ သူ့မျက်လုံးကြီးတွေကို ဂေါက်တေးမက နဂိုကတည်းက သိပြီးသား။ ဒါပေမဲ့ ဒါပေမဲ့ပေါ့...။

‘အစ်ကို့ကို ကျုပ်မေးကြည့်ချင်တယ်’

‘မေးလေ စိန်စိန် ဘာသိချင်တာလဲ’

‘အစ်ကိုနဲ့ ကျုပ်တို့နဲ့ တွေ့တာကဖြင့် မနေ့တစ်နေ့ကတင်မှ ကို အစ်ကိုက ကျုပ်တို့ကို တစ်သက်လုံး ထောက်ပံ့ချင်နေတယ်ဆိုတော့ ကျုပ် အံ့ဩလို့ပါတော်၊ အကြောင်းတော့ရှိမယ်နော်’

‘ရှိတာပေါ့ စိန်စိန်ရဲ့၊ အဲဒီအကြောင်းကလေး သေးသေးတောင်မဟုတ်ဘူး၊ ဟောဒီရင်ဘတ်ကြီးနဲ့အပြည့် အပြည့်’

အဲသလိုပြောပြီး ရဲအုပ်လင်းမောင်က သူ့ရင်ဘတ်ကြီးကို တုန်းတုန်းနဲ့ ပုတ်ပြတာပေါ့။ ဟုတ်တယ်လေ။ သူကလည်း တစ်ကိုယ်တည်းလူပျိုကြီး။ အပြီးပေါက်ဖို့နီးတစ်ယောက်ကို ရှာလာတာ ခေါင်းကဆံပင်တွေတောင် ကြိုးတို့ကျဲတဲ့ ဖြူချင်လာပြီ။ ဒီစွာတေးမလေးကို ဘောင်းဘီ ကိုရိုက်ကူးယားနဲ့ ဘောက်တူပေါ်မှာ စတွေ့ကတည်းက သူ့ရင်ဘတ်ထဲက တဒုတ်ဒုတ်နဲ့ ခုန်နေတာ။

အပြောအဆို မညက်တာကလွဲရင် ရှယ်လေးပဲ။ ဒီတစ်ပွဲကိုတော့ မလွဲကေန် အမှန်ကို ရအောင်ကြံတော့မှာလို့ စိတ်ထဲမှာ မှတ်တေးထားပြီးသား။

ဒါကြောင့်လည်း ဒီနေ့ ရွှေစာရံဘုရားကိုလိုက်ဖို့မယ်လို့ ညာတာပါတေးနဲ့ ခေါ်လာတာ။ လမ်းရောက်မှ ဘုရားမှာ ရည်းစား

စကားပြောဖို့ အားနာတာနဲ့ စခန်းသာရဲ့ ဗျူးပွိုင့်ကို အထူးခိုက်သွားရမယ် ဘာညာနဲ့ ဒီပန်းခြံထဲကို ခေါ်လာတာ။

ဒီပန်းခြံထဲကနေ လှမ်းကြည့်ရင် နန်းယောင် ခဝါ ပန်းဆွဲစတဲ့ ရွာတွေကို ဖြတ်ပြီး ချောင်းရိုးမြောင်းရိုးအနေနဲ့ ဖြတ်စီးသွားတဲ့ နားပန်းချောင်းကြီးကို လှမ်းမြင်နေရတာ။ တကယ့်ဗျူးပွိုင့်ပါပဲ။

‘ကျုပ် ကြည့်ချင်လိုက်တာ အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုရင်ဘတ်ကြီးနဲ့ပြည့်နေတဲ့အကြောင်းတွေကို ဘာတွေလဲဟင်’

ရေလာလာမလာလာ မြောင်းကတော့ ဖောက်လိုက်တာပါပဲ။

‘အချစ်လေးစိန်စိန်ကို ချစ်တဲ့အချစ်တွေပေါ့ စိန်စိန်ရယ်’

‘တော်’

အကယ်ဒမီတွေလျှော့ ဂေါက်တေးမ ခေါင်းလေးကိုငုံ့ မျက်လုံးလေးကို ပုတ်ပြီး ရှက်သွားချင်ဟန်တွေဆောင်နေလိုက်တာများ ရင်ထဲကပီတိတွေ တရီရိတက်နေတာ။

‘မတော်ပါရစေနဲ့ စိန်စိန်ရယ်၊ စိန်စိန်ကို ဟိုစားပြတွေ တိုက်တုန်းကတည်းက အစ်ကိုမြင်မြင်ချင်း ရင်တွေခုန် နှလုံးတွေတုန်နဲ့ နေမထိ ထိုင်မသာ ချစ်ခဲ့ရတာပါ’

‘အဲတော့ တူလိုက်တာ၊ ကျုပ်လည်း ဒီလိုပဲဖြစ်ခဲ့တာ အစ်ကိုရ’

‘ဟာ... ဒါဆို စိန်စိန်လည်း အစ်ကိုလိုပဲပေါ့၊ ဟုတ်လား’

‘ထင်တာပဲလေ’

‘ထင်တာပဲ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ သေသေချာချာလေး စဉ်းစား

ကြည့်ပါဦး’

‘အို... မစဉ်းစားချင်တော့ပါဘူး’

ဂေါက်တေးမ အဲသလိုလည်း ပြောလိုက်ရော ရဲအုပ်လင်း

မောင် ပျာရီပျာယာ ဖြစ်သွားပြီး ဖြစ်ပြင်ဘက်ကိုလှည့်သည်။ ခုံတန်း ပေါ်ထိုင်နေတဲ့ ဂေါက်တေးမရှေ့မှာ ခူးထောက်ထိုင်လိုက်ပြီး ဂေါက် တေးမရှေ့ လက်ဖဝါးလေးနှစ်ဖက်ကို ဆုတ်ကိုင်လိုက်သည်။

‘မစဉ်းစားဘဲတော့ မနေပါနဲ့၊ စိန်စိန်ရယ်၊ အစ်ကို့ကို နည်း နည်းလောက်တော့ စဉ်းစားပေးပါနော်၊ အစ်ကို စိန်စိန်ကို မချစ်ရရင် မနေနိုင်လွန်းလို့ပါ’

‘ဟင့်အင်း... မစဉ်းစားချင်တော့ပါဘူးဆို’

‘မလုပ်ပါနဲ့၊ စိန်စိန်ရယ်၊ စဉ်းစားပေးပါနော်’

‘ဟင့်အင်း... မစဉ်းစားချင်ပါဘူးဆို’

အေးလေ မိန်းကလေးဆိုတော့လည်း နည်းနည်းတော့ ဟန်မူ ပိုပေမပေါ့။ တစ်ဘဝစာလုံးအတွက်ဆိုတော့လည်း သူ့ခမျာ အချိန် လေးယူပြီး စဉ်းစားချင် စဉ်းစားပါစေလို့တွေးပြီး...

‘ခု မဟုတ်ဘူးလေ စိန်စိန်ရဲ့’

‘ဒါဆို ဘယ်တော့လဲ’

‘ဟို... ဓားပြဆိုးပေကိစ္စ ပြီးမှပေါ့၊ စိန်စိန်ရွာပြန်ပြီး စဉ်းစား အေးအေးဆေးဆေး ဆုံးဖြတ်၊ အစ်ကို စိန်စိန်တို့ရွာကို လာခဲ့မယ်လေ၊ အဲဒီအခါမှသာ စိန်စိန်က အစ်ကိုဝမ်းသာရမယ့်အဖြေလေးတော့ ပေး ပါနော်... နော်’

‘ဟင့်... အစ်ကိုပြောတော့ အဘတို့ဒီလိုလာမှာဆို’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ဟိုကောင်ရန်က လွတ်အောင် ရိုးကျော် အမေနဲ့ စိန်စိန်အဘကို အကြောင်းတစ်ခုပြခိုင်းပြီး ဒီကိုခေါ်လိုက်မှာ’

‘အင်းလေ... အဘ ဒီကိုလာမှာပဲဟာ၊ ကျုပ်က ဘာကို စဉ်းစားရဦးမှာလဲ’

‘မဟုတ်ဘူးလေ၊ စိန်စိန်အဘက ဒီကိုလာမယ်ဆိုတာ ဟို

ဓားပြကိုဖမ်းတဲ့အခါ အန္တရာယ်ကင်းအောင်လို့ ခေါ်လိုက်တာလေ၊ ခု စဉ်းစားခိုင်းတာက အစ်ကိုနဲ့ စိန်စိန်တို့ရဲ့ ရှေ့ရေးကိစ္စလေ’

ရဲအုပ်လင်းမောင် တစ်ယောက် အတော်လေးကို စိတ်ရှည် ရှည်ထားပြီး ရှင်းပြနေရတယ်။ ဂေါက်တေးမတို့ ရိုးပုံများ နှစ်လုံး တည်းနဲ့ကို ဘောင်းဘီကျပ်နေပြီကိုး။

‘မဟုတ်ဘူးလေ အစ်ကိုရဲ့၊ အဘက ဒီကိုလာမှာဆို’

‘ဟုတ်တယ်လေ စိန်စိန်ရဲ့၊ စိန်စိန်အဘဒီကိုလာမှာက ဟို ဓားပြရန်ကို ရှောင်ဖို့လေ၊ ခုဟာက အစ်ကိုနဲ့စိန်စိန်နဲ့’

‘ဟင့်... ဒါဆို အဲဒီကိစ္စပြီးရင် ကျုပ်က အဘတို့အမေတို့ နဲ့ ရွာကိုပြန်လိုက်သွားရဦးမှာပေါ့’

‘အင်းလေ၊ ဓားပြကိုလည်း ဖမ်းပြီး အန္တရာယ်ကင်းသွားပြီ ဆိုတော့ စိန်စိန်တို့ရွာပြန်ပေါ့၊ ဟို... အစ်ကိုကိစ္စစဉ်းစားပေးလေ၊ ဖီးလ်နဲ့ နှပ်ပြီးစဉ်းစား၊ အစ်ကို လာခဲ့မယ်’

‘အိုတော်... အစ်ကိုကလည်း ကျုပ် အသလောက်စိတ်မရှည် ပါဘူး၊ ဝေလည်ကြောင်ပတ်နဲ့ ရွာပတ်နေရဦးမယ်’

‘မဟုတ်ပါဘူးလေ စိန်စိန်ရဲ့၊ တစ်ဘဝစာအရေးမဟုတ်လား’

‘တစ်ဘဝစာအရေးမို့ ပြောတာပေါ့၊ တစ်ခါတည်းတွေးပြီး အဖြေပေးလိုက်ချင်တယ်၊ စဉ်းစားမနေတော့ပါဘူးတော်၊ ကျုပ် လက် ကို လွှတ်ပါဦး’

ဂေါက်တေးမ အပြောကြောင့် အသာအယာဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ရတယ်။ ဒီကလေးမက လွယ်မယ်မထင် ဘူး။ စိတ်မြန်လက်မြန်ရွာမှာဆိုလည်း ဘောင်းဘီတကားကားနဲ့ ရွာ တေးမတဲ့ နာမည်ကြီး ဘယ်လိုမှကို ချောမော့အသနားခံလို့ရမယ့်ပုံ မပေါ်ပါလား။

မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ထိုင်ရာမှထပြီး ဂေါက်တေးမဘေးမှာ အသာအယာလေးထိုင်ကာ မြစ်ပြင်ကြီးနဲ့ ဟိုးအဝေးက တောတောင် ဆီကို ငေးရီလို့ ဆွေးပြီပေါ့ လင်းမောင်ရယ်ပေါ့။ အဲသလို မျက်ရည် တွေ ဘာတွေတောင် ချွေချင့်ပြလိုက်ရမလားပဲ။

ဂေါက်တေးမ လင်းမောင်ကို မသိသမာ တစ်ချက်ကလေး လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

‘အဘလာရင် ကျုပ်ကရွာကိုပြန်လိုက်သွားရဦးမှာလား’

‘အင်းပေါ့ စိန်စိန်ရယ်၊ ရွာကိုပြန်လိုက်သွားပြီး အစ်ကို့ကို စဉ်းစားပေးပါလို့ တောင်းပန်တာပေါ့၊ အသနားခံတာပါကွယ်၊ အစ်ကို စိန်စိန်ကို မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်သဒ္ဓါတွေ နှစ်ပြီး တစ်သက်လုံး အပြစ် မယူ ဘဝကိုထူထောင်ချင်တာပါ’

‘အင်းလေ... အဲဒါကြောင့် ကျုပ်ပြောတာပေါ့၊ အဘ ဒီကို လာမှတော့ ကျုပ်က ရွာကိုတစ်ပြန်လိုက်သွားနေရဦးမှာလား အစ်ကိုရဲ့၊ ဒီမှာပဲ အဘကို ပြောပြီး တစ်ခါတည်းယူပေါ့၊ တော်ကြာရွာပြန်လိုက် သွားရင် တစ်ရွာလုံးက ကျုပ်နဲ့ ရိုးကျော်ကို ပေးစားဖို့ ရွာလူစုံရှေ့မှာ စီစဉ်ပြောဆိုပြီးသား ပြဿနာက တက်နေဦးမယ်၊ အဲဒီတော့ အဘ ရောက်တာနဲ့ လူကြီးစုံရာနဲ့ ပြောပြီး အစ်ကို ကျုပ်ကိုယူပေါ့’

‘ဟာ... တကယ်’

ဝမ်းသာသွားတာ ကြည့်စမ်း။ သူ့မှာကတော့ ပြောလိုက်ရ တာ။ ဂေါက်တေးမက ဇိုးခနဲ ဇက်ခနဲ ရှင်ကိုမချစ်နိုင်ဘူး မုန်းတယ် ဘာညာနဲ့များ ပြောလိုက်မလားလို့ မျက်နှာကို ဖီးရွက်လောက်ဖြစ် အောင် မနည်းကြီးချုပ်ထားလိုက်ရတာ။

‘စိန်စိန် တကယ်ပြောတာနော်’

‘အို... ကျုပ်တို့က ဘယ်တော့မှ မလိမ်ဘူး၊ မုန်းတယ်ဆို

လည်း ဒဲ့ပဲ၊ ချစ်တယ်ဆိုလည်း ဒဲ့ပဲ၊ မယုံရင် ခုယူမလား ကျုပ်က အပြီးအိမ်မပြန်တော့ဘူး’

‘ဟာ... ဟို... ဟို... ဒီလိုလေ၊ ခုနက စိန်စိန်ပြောသလို စိန်စိန်အဘလာတဲ့အထိတော့ စောင့်လိုက်ကြရအောင်နော်၊ အစ်ကို့မှာ က ဟိုကောင်ကိစ္စ တာဝန်တွေရှိသေးလို့ပါ၊ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ စိန်စိန်ကို အစ်ကို တကယ်ယူမှာပါ’

‘ဒါဆို ပြောပြီးစလစ်နော်’

‘အင်းပါ၊ ပြောပြီးစလစ်ပါပဲ၊ ပရောမစ် ပရောမစ်’

‘ပရောမစ်၊ ပရောမစ်၊ ကျုပ်မသိဘူး၊ အဘလာလို့မှ ကျုပ်ကို မယူရင်တော့ စဉ်နီတုန်းပေါ်တင်ပြီး ဖြတ်ပစ်မှာ’

‘အောင်မလေး ဘာ... ဘာ... ဘာကို ဖြတ်မှာလဲဟင်’

‘အစ်ကိုရဲ့ ဟောဒီပါးစပ်ကိုပေါ့၊ အဲဒီပါးစပ်က ခုပဲပြော တာလေ’

‘ဟူး တော်ပါသေးရဲ့၊ စိတ်ချပါ စိန်စိန်ရယ်၊ အစ်ကိုက တာဝန်တွေကြောင့်သာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို မနည်းမြှီသိပ်ထားလိုက် ရတာပါ’

‘ဒါဆိုလည်း ပြီးရော’

ဒါဆိုလည်းပြီးရောတဲ့။ ပြီးသွားတာပါပဲ။ ဂေါက်တေးမရဲ့ ကိုယ်လုံးလေးက ရဲအုပ်လင်းမောင်ရဲ့ ကိုယ့်ပေါ်ကို အိကျလာတယ်။ ရဲအုပ်လင်းမောင်ကလည်း ဂေါက်တေးမရဲ့ ပခုံးလုံးလုံးလေးကို အသာ အယာဖက်ထားလိုက်တော့တာပေါ့။

စမတ်ကို ဝှမ်းနေတာပဲ။

အခန်း(၁၅)

‘ချင်... ချင်... ချင်’

ကြေးခေါင်းလောင်းလေး လှုပ်လာတဲ့အသံ။

ကြေးခေါင်းလောင်းလေး လှုပ်လာတာနဲ့ သုံးယောက်သား တိုင်ပင်ထားသလို အသံလာရာဘက်ကို ကျောခိုင်းလိုက်တယ်။ အောင် တိုးနဲ့ ဘသိန်းက သူတို့ဘေးနားမှာ ထိုင်နေတဲ့နှစ်ယောက်ကို လှည့်ပြီး

‘ဟေ့ကောင်တွေ ငါတို့လိုလှည့်လေကွာ’

‘ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့’

ဘေးနားမှာ ယောင်နုနုဖြစ်နေတဲ့ နှစ်ယောက်ကလည်း ဘသိန်းနဲ့ အောင်တိုးစကားကြောင့် သူတို့သုံးယောက်နည်းတူ ခေါင်း လောင်းသံလေးကို ကျောခိုင်းပြီး ထိုင်လိုက်ကြတာပေါ့။

‘မျက်စိပါမှိတ်ထား’

‘ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့’

မျက်နှာဖုံးစွတ်နဲ့ ဆိုးပေက လုပ်နေကျအတိုင်း ခြံပုတ်အောက် မှာ ခမောက်ကို ယူဆောင်းလိုက်ပြီး...

‘ဒီဘက်ကိုလှည့်ကြ’

ဆိုးပေ အမိန့်သံအဆုံးမှာ ငါးယောက်စလုံးမျက်နှာချင်းဆိုင် ရာဘက်ကို လှည့်လာလိုက်ကြတယ်။ ဆိုးပေ အရင်လိုပဲ ဆရာကြီး စတိုင်နဲ့ ခါးထောက်အိုက်တင်ပေးပြီး...

‘ဒီနှစ်ယောက်က ဘယ်သူတွေလဲ’

‘ကျွန်တော့်ရောင်းရင်းတွေပါ ဆရာကြီး၊ သူက နိုင်ဝင်း၊ သူက ထွန်းထွန်းပါ’

‘မင်းတို့ကို ဘယ်သူက ခေါ်လာခိုင်းလို့လဲကွ’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့မှာ အရမ်းကိုအခက်အခဲဖြစ်နေလို့ပါ။ နယ်မြေကလည်း မကျွမ်းကျင်လို့ပါ ဆရာကြီး၊ ပြီးတော့ ပစ္စည်း တွေနဲ့ဆိုတော့’

အောင်တိုးက ရှင်းပြတယ်။ ပစ္စည်းတွေနဲ့ဆိုတော့ ဆရာကြီး

ဆိုးပေ မျက်လုံးတွေ အရောင်လက်လာတာပေါ့။

‘မင်းက ဘယ်သူ ဘာဖြစ်လာတာလဲ’

‘ကျွန်တော်က နိုင်ဝင်းပါ ဆရာကြီး၊ စခန်းသာအနီး သရက် ချောင်းကပါ။ ယောက္ခမက ရဲတိုင် ဂါတ်တိုင်မယ်လုပ်နေတာနဲ့ သောက်မြင်ကပ်ပြီး ယောက္ခမပစ္စည်းတွေ ယူပြီးလစ်လာတာပါ’

‘ဘယ်မှာလဲကွ ပစ္စည်းတွေ’

နိုင်ဝင်းက သူ့စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားတဲ့ လွယ်အိတ်အစုတ် ထဲက လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ ထုတ်ထားတဲ့ အထုတ်ကို ဆရာကြီးဆိုတဲ့ ဆိုးပေကိုလှမ်းပေးလိုက်တယ်။ ဆိုးပေက ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဆွဲကြိုး လက်စွပ် လက်ကောက် ခြေကျင်းကအစ တဖြုတ်မကြီး မက် လောက်စရာပေါ့။

ဆိုးပေက ခပ်တည်တည်ပဲ အထုတ်ကိုဖြန့်ချည်ပြီး နိုင်ဝင်းကို လှမ်းပေးလိုက်တော့...

‘ဆရာကြီးပဲ သိမ်းထားပေးပါ။ ကျွန်တော့်မှာ ကြုံသလိုနေ ထိုင်ရမှာဆိုတော့ ဒီပစ္စည်းတွေနဲ့ မလွယ်ပါဘူး။ နေ့စဉ်စားဖို့လေးသာ ထုတ်ပေးပါ။ ဆရာကြီးဆီမှာ ခိုလှုံပါရစေ’

‘အေး... ဒါဆိုလည်း ရော... မင်းပစ္စည်းတွေကို မက်မော လို့တော့မဟုတ်ဘူး။ မင်းပြောတာမှန်တယ်။ ဒါတွေနဲ့အခု ချီနေရင် မင်းမှာ အန္တရာယ်ရှိတယ်။ ငါလည်း မင်းတို့ကို စခန်းဆောက်ပေး ဖို့နေရတော့ နှာနေပါ့တယ်ကွာ။ မင်းစားသောက်ဖို့ကိုတော့ ငါနဲ့ ရက်ခြားအခုလို ကျွေးတိုင်း ပေါင်းပြီးပေးမယ် လက်ခံထား’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး’

‘မင်းကရော’

‘ကျွန်တော့်မှာမည် ထွန်းထွန်းကျော်ရဲအောင်ပါ ဆရာကြီး။ အလွယ်တော့ ထွန်းထွန်းလို့ပဲ ခေါ်ကြပါတယ်’

‘ကျွန်တော့်မိန်းမက နောက်တစ်ယောက်နဲ့ ဖောက်ပြန်နေလို့ အဲဒီကောင်ဆီက ပစ္စည်းတွေကိုခိုးပြီး ယူလာတာပါ’

‘ဟ... မင်းမိန်းမက ဖောက်ပြန်တဲ့ကောင်ကို မင်းက သိလို့ လား’

‘သိပါတယ် ဆရာကြီး။ စောညီညီဆိုတဲ့ ကောင်ပါ။ သူက အရက်ဆိုင်မှာ ကျွန်တော့်ကို အရက်နဲ့အမြီးကောင်းကောင်းဝအောင် တိုက်ပြီး ကျွန်တော်မှူးပြီးမှောက်သွားရင် ဒီကောင်က ကျွန်တော့်မိန်းမ ဆီ သွားနေကျပါ။ အဲဒီနေ့ကတော့ ကျွန်တော်ကလည်း မူးချင်ယောင် ဆောင် သူကလည်း မူးချင်ယောင်ဆောင်နဲ့ ကျွန်တော် မှောက်သွားပြီး အထင်နဲ့ ဒီကောင်က ကျွန်တော့်အိမ်ကို သွားပါတယ်။ သူသွားတော့ မှ ကျွန်တော်လည်း သူ့အိမ်ကိုသွားတာပေါ့’

‘ဪ... သူ့အိမ်ကိုသွားပြီး မင်းက ပစ္စည်းတွေ ခိုးလာတယ် ဆိုပါတော့’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး ခိုးလာတုန်းကတော့ ဒီကောင်မိန်းမပါ ခေါ်လာခဲ့တာ။ ဘဲစားဘဲချေပေါ့။ သမ်းကျမှ တာဝန်ကြီးပါတယ်လေ အသစ်ကလေးတွေပဲရှာမယ်ဆိုပြီး ငါ ပြန်လာခဲ့မယ်နော် ဘာညာနဲ့ ချောမောပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်တာ။ အခု ဟိုကောင် ကောင်းကောင်း ဒုက္ခတွေ့နေပြီလေ။ ကျွန်တော့်မိန်းမနဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ကော။ သူ့ မိန်းမနဲ့ ကလေးလုံးယောက်တော့ မှတ်တရောပဲ’

‘ဟာ... ဟာ... ကလေး... ကလေး... မင်းကတော့ တာဝန် ငမ္ပေးပဲ။ မိန်းမနှစ်ယောက်နဲ့ ကလေးငါးယောက်နဲ့ ကလေးငါးယောက်ပေါ့။ ပစ္စည်းတွေလည်း အကုန်သမလာတာပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဒါပေါ့ ဆရာကြီးရာ။ သူများမိန်းမကြာခိုချင်တဲ့ကောင် ခံ ပေါ့။ ဪ... ကျွန်သေးတယ်’

‘ဘာလဲကွ’

ရွာက ဆယ်အိမ်ခေါင်း သူကြီးလက်ထောက်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ဒီကောင် ကျွန်တော့်မိန်းမဆီ ဝင်ပြီး နှစ်ပါးသွားလေးကနေတဲ့အချိန် ကျမှ ဝင်ဖမ်းကြဖို့ ရွာကလူတွေနဲ့ပါ တိုင်ပင်ခဲ့ပြီးသားလေ။ ဒီတော့ ဒီကောင် ကျွန်တော့်မိန်းမကို ဘယ်နည်းနဲ့မဆို လုပ်ကျွေးရတော့မှာ ပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေအတွက် နောက်ဆံမတင်း ရတော့ဘူး။ အေးသားပဲ’

‘မင်းကတော့ ပိုင်သကွာ၊ ကြိုက်သွားပြီ၊ ဘယ်မလဲ မင်းယူ လာတဲ့ ပစ္စည်းတွေ’

ထွန်းထွန်းလည်း သူဆောင်းထားတဲ့ မြက်ဦးထုပ်ကိုချွတ်ပြီး ဦးထုပ်ထဲထည့်ထားတဲ့ အထုပ်ကို ဆရာကြီးဆိုးပေကို လှမ်းပေးလိုက် တယ်။

ရိုးလက်နာရီတစ်လုံး၊ နားဒေါင်းငာစုံ၊ လက်စွပ်နဲ့ ယောက်ျား

ပတ် ဟမ်းချိန်းတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဆိုးပေစိတ်ထဲမှာတော့ ဟိုကောင့်လောက်မများပေမယ့် မဆိုးဘူးပေါ့။

ဒီနေ့တယ်မင်္ဂလာရှိနေပါလားလို့ သူတွေ့နေတာ။ ဒါတွေကို သိမ်းဖို့က သူ့အတွက် အမေ့အိမ်လိုပြောလိုရတဲ့ ဒေါ်ရိုးလှဖြူအိမ်မှာပဲ သိမ်းသိမ်း၊ မတော်ရသေးပေမယ့် အိမ်ဦးခန်းတက်ထိုင်နေလို့ရတဲ့ ယောက္ခမကြီး ဦးစိန်ခိုင်အိမ်မှာပဲ သိမ်းသိမ်း အရေးမကြီး။ ပြီးတော့ အင်အားကပါ တောင့်တင်းလာသေးတယ်။ အရင်အလုပ်ပြန်လုပ်ရ ပြီပေါ့’

‘ကဲ... မင်းတို့လည်း သွားကြတော့ ရော့ပိုက်ဆံ၊ သိုသို သိပ်သိပ်လည်းနေကြဦးနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး’ (သံဖြိုင်)

အသီးသီး အလျှိုလျှိုထွက်သွားကြတော့မှ အထုပ်နှစ်ထုပ် ကိုင်ပြီး ရပ်ကျန်ခဲ့တဲ့ ဆိုးပေက သူ့မျက်နှာဖုံးတွေ ဦးထုပ်တွေကို သိမ်းပြီး ရွာကိုပြန်လာခဲ့တာ။

ခုကျတော့လည်း သူဟာ ဆိုးပေ မဟုတ်တော့ဘူး။ ရိုးကျော် ပေါ့။

‘ဟေ့ကောင်... ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ’

‘ဓားပြသွားတိုက်တာ’

‘ဘာကွ’

‘အဲ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုဘက်ရွာမှာ ကြက်သွားတိုက်ရင်း အဘသမီးတို့များ ပြန်လာမလားလို့ ကမ်းစပ်မှာ သွားစောင့်နေတာ ပါ အဘ’

‘မင်းက အားအားရှိ ငါ့သမီးတွေကို သွားသွားမျှော်နေရ အောင် ဘာလုပ်မလို့လဲကွ’

‘ဟာ... အဘကလည်း အဘသမီး ကျွန်တော်ဇနီးလောင်းကို ကျွန်တော် တွေ့ချင်ပြီဗျ’

‘ဟေ့ကောင်... အပိုတွေလုပ်မနေနဲ့၊ တစ်သက်လုံးရွာမှာနေ လာတာ၊ မင်းမတွေ့ဖူးတာမှ မဟုတ်တာပဲ၊ ဟိုမှာ ရေခပ်ဖို့ ထင်းခွဲဖို့ တွေ ရှိသေးတယ်ကွ၊ လျှောက်အလေလိုက်မနေနဲ့’

‘ကျုပ် သိပါတယ် အဘရာ၊ ခုလည်း ပြန်လာတာ၊ အဲဒါတွေ လုပ်ဖို့ပါ အဘ ကတ်ဆွဲမသွားဘူးလား’

‘ဟေ့ကောင်... ငါဘာသာ ငါကတ်ဆွဲသွားသွား မဆွဲပဲ သွားသွား မင်းအလုပ်လား’

‘ကျွန်တော် ကြက်ပိုင်းက နိုင်လာတဲ့ငွေလေး အဘကတ်ဆွဲ ဖို့ ဒါနပြုချင်လို့ပါ’

‘ဟေ... တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဒါဆိုလာထားလေ’

ဆိုးပေက တစ်ဆယ်တန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။

‘ဟ...တစ်ဆယ်ကြီးများတောင်ပါလားကွ၊ ငါ့သမီးတော့ မသိဘူး၊ ငါတောင် မင်းကိုကြိုက်ချင်လာပြီ’

‘ဟာ... အဘ မပြစ်မှားကောင်းဘူးလေဗျာ၊ ယောက်ျားချင်း ကြီး၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က အဘသမက်လေ’

ယောက္ခမကြီး ဦးစိန်ခိုင်ရဲ့ နောက်ပိုင်းကိုကြည့်ရင်း ဒီ အဘိုးကြီးက ဇာတ်တွေဘာတွေကဖူးတာဆိုတော့ ဂျီပုန်းကြီးလား မသိဘူးလို့ ကြံဖန်တွေးလိုက်မိသေးသည်။

*

ဒီလိုနဲ့ နေလိုက်တာ ဂေါက်တေးမတို့သွားတာတောင် တစ်လကျော်ရှိနေပြီ။ ခုကျမှ သူ့ယောက်ျားမကြီး ဘာစိတ်ကူးပေါက်တယ်မသိဘူး။ စခန်းသားကို လိုက်သွားမလို့တဲ့လေ။

‘အဘကလည်းဗျာ၊ သူတို့ဟာသူတို့ ပြန်လာမှာပေါ့၊ အဘသွားတော့ ဒီမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းဗျ’

အမှန်တော့ ဟန်ဆောင်ပြောလိုက်တာပါ။ ဒီအဘိုးကြီး သွားတာနဲ့ အိမ်မှာရှိသမျှ ပစ္စည်းတွေကို သမပြီးလစ်ဖို့ သူက တွေးထားပြီးသား။ ကံကောင်းရင် ပီစိမကို အဆစ်ရမှာ။ သေးသေးကွေးကွေးလေးဆိုပေမယ့် အဖေ သေးသေးကွေးကွေးလေးလည်း အဖေ... ပါပဲ။

‘သူတို့ပြန်လာတာကို ငါမစောင့်နိုင်ဘူးကွ၊ ငါ့မိန်းမ မိတင်လေးကို တစ်ခါမှ ဒီလောက်အကြာကြီးခွဲသွားတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူမရှိတော့ ညညငါအိပ်မပျော်ဘူးကွ’

‘ကျုပ်ရှိသားပဲ အဘရာ’

‘အေး... အဲဒီ မင်းရှိလို့ ငါပိုမအိပ်ပျော်တာပေါ့ကွ၊ မင်းက ယုံရမယ့်ကောင်လား’

‘အဘရာ မိန်းကလေးကေသာ အာမမခံတာ၊ ယောက်ျားချင်းတော့ ယုံရပါတယ်ဗျ’

‘ငါက မင်းကို ဘယ်လိုယုံရမှာလဲ၊ အိပ်တော့လည်း မင်းက အပေါ်ထပ်မှာ၊ ငါက အောက်ထပ်မှာကွ’

‘ကဲပါ အဘရယ်၊ သွားမယ်ဆိုလည်း အဘသဘောပါ၊ သွားသာသွားပါ၊ ဒီမှာကျန်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ အိမ်ကိုတော့ စိတ်ချလက်ချသာသွား’

‘အေး သွားမှာပါပဲ၊ စိတ်သာချ၊ ပီစိမကို ငါ သူ့ဂျိုးတော်ဆီ ပို့ခဲ့မယ်’

‘ဟာ... ဒါလေးတော့ မလုပ်ပါနဲ့ အဘရယ်’

‘ဘာကွ၊ မင်းက ပီစိမကို ဘာလုပ်မလို့လဲ’

‘ဪ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်သွားနေတော့ ထမင်းချက်၊ ဟင်းချက်လေး ရှိအောင်ပါဗျာ’

‘တော်စမ်းပါကွာ၊ မင်းအကြောင်း ငါသိတယ်နော်၊ ဟင်းဟင်း’

*

‘အမေက ဒါဆို ဦးစိန်ခိုင်နဲ့ လိုက်သွားမှာလား’

‘ဟဲ့ကောင် စကားကို အနှောင့်အယှက်လွှတ်အောင်ပြော၊ ဦးစိန်ခိုင်နဲ့ လိုက်သွားရအောင် သူ့မှာ သားကြီးမယားကြီးနဲ့ဟဲ့’

‘ဟာဗျာ အမေကလည်း ကျုပ်ပြောတာ မရှင်းဘူး’

‘နင်က ရှင်းအောင်ပြောလေ၊ ဟဲ့ ခွေးကောင်ရဲ့’

‘အမေ ကျုပ်ကို ခွေးကောင်လို့ မဆဲနဲ့နော်၊ အမေပါ အဲဒါ ဖြစ်သွားမယ်’

‘အမယ် ငါက ဘာလို့ဖြစ်ရမှာလဲ အနေသာကြီး’

‘ဒါဆို အမေက ဘယ်တော့သွားမှာလဲ’

‘သန်ဘက်ခါ ရေတက်ရက်သွားမှာ’

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ရိုးကျော်အမေ ဒေါ်ရိုးလှဖြူကလည်း စခန်းသားကို ဘုရားဖူးသွားဦးမတဲ့လေ။

စခန်းသားမှာ သူညီမရှိတယ်တဲ့။ ဘယ်သူလဲ။ ဘာညာနဲ့တော့ ဆိုးဒုပ မမေးရဲတော့ဘူး။ ကိုယ့်အဒေါ်ရှိတာတောင် နင်မသိဘူးလား၊ ဆိုပြီး သူ့အပေါ် သံသယဖြစ်သွားမှာစိုးရတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ခပ်မဆိတ်ပဲ နေလိုက်တာ။

၁၅၄

ချစ်များရင်

ဝှင်ကတော့ တကယ့်ကို ဝှင်ကောင်းပဲ။ ဆိုးပေတို့များ ကံ
ကောင်းချင်တော့ နှစ်ဦးစလုံးက သွားကြတော့မှာ။ သွားကြ၊ အန္တရာယ်
ကင်းကင်းနဲ့ သွားကြ ပြန်လာရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို အရိပ်
တောင် တွေ့ရမှာမဟုတ်တော့ဘူးပေါ့။

ဆိုးပေ အဲသလိုပြောပြီး လိုက်တောင်ပို့လိုက်ဦးမှာ။ ဟဲ...
ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဝှင်တွေ ဝှင်တွေ။

သူ့ဟာသူ အခြေအနေက ဖြစ်လာတဲ့ ဝှင်တွေပါပဲ။

အခန်း(၁၆)

အခုမှပဲ သမီးသမက်နဲ့ ခမည်းခမက်တွေ စုံတယ်လို့ ပြောရ
မလားပဲ။ ဂေါက်တေးမတို့ တည်းခိုနေတဲ့ ဒေါ်တင်လေးရဲ့အစ်မအိမ်
ကို ရိုးကျော်အမေနဲ့ ဦးစိန်ခိုင်တို့ ရောက်လာကြတယ်။

ရိုးကျော်ရော ရဲအုပ်လင်းမောင်ပါ စုံစုံလင်လင် ရောက်နေကြ
တာ။

ဒေါ်ရိုးလှဖြူကတော့ မျက်ရည်လေးတစ်စင်းစင်းနဲ့ ဖက်ပြီးငို
နေလေရဲ့။

အဖြစ်အပျက် အလုံးစုံကို သူတို့ သိသွားကြပြီလေ။ ဒါက
လည်း ဆိုးပေရဲ့ တပည့်တွေထဲက ရောက်ရောက်လာတဲ့ ထွန်းထွန်းနဲ့
နိုင်ဝင်းဆိုတာက ရဲအဖွဲ့ဝင်တွေ။ ဆိုးပေဆီကို အောင်တိုးကနေတစ်ဆင့်
အယုံသွင်းပြီး ဝင်လာတာ။ လောဘကြီးတဲ့ ဆိုးပေကို ပါလာတဲ့
ပစ္စည်းအတုတွေကိုပေးပြီး အယုံသွင်းလိုက်တော့ ယုံသွားတာပေါ့။

ဒါက ဒုရဲအုပ် လင်းမောင်ရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေချည်းပဲ။
နောက်နိုင်ဝင်းနဲ့ ထွန်းထွန်းတို့က ဦးစိန်ခိုင်နဲ့ ဒေါ်ရိုးလှဖြူတို့ကို
အဖြစ်မှန်တွေ ပြောပြပြီး လွှတ်လိုက်တာ။

ရဲအုပ်လင်းမောင်က လူနဲ့ပြီဆိုတော့...

‘ကဲ... လူတွေလည်းစုံပြီဆိုတော့ ဒီမှာပဲ စိတ်အေးလက်အေး
နေကြပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ နန်းယောင်မှာ ဓားပြဆိုးပေကို ဖမ်းဖို့
သွားရဦးမယ်၊ တော်ကြာ လစ်သွားမှာစိုးရတယ်’

‘အို... ဘယ်ဖြစ်မလဲ အစ်ကိုရဲ့၊ အဘရောက်လာပြီလေ၊
တစ်ခါတည်း ပြောခဲ့ဦးပေါ့’

‘ဪ... စိန်စိန်ရယ်၊ အဘတို့လည်း ခရီးရောက်မဆိုက်
နားကြပါစေဦး၊ အစ်ကိုလည်း ဓားပြဆိုးပေကို ဖမ်းဖို့သွားရဦးမယ်လေ’

‘အို... မရဘူး၊ အစ်ကို ပြောပြီးစလစ်နော်၊ စဉ့်နီတုံးနော်
သိတယ်’

‘အေးပါ၊ စိန်စိန်ရယ်၊ သိပါတယ်၊ အစ်ကို အမြန်ဆုံး ပြန်
လာမှာပါ’

‘တကယ်တည်းတော် အမျိုးမျိုးပဲ’

‘ကဲ... ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုကြပါဦးခင်ဗျာ’

ပြောပြီး ရဲအုပ်လင်းမောင်က ကတိုက်ကရိုက်ထွက်သွား
တယ်။ သူက ခု ဦးစိန်ခိုင်နဲ့ ဒေါ်ရိုးလှဖြူကို ခေါ်လာတဲ့ မော်တော်နဲ့
ပြန်လိုက်သွားပြီး တရားခံကို အပီဖမ်းရမှာကိုး။

‘မငိုပါနဲ့တော့ အမေရာ၊ ကျုပ်က အမေ့သားအစစ်ပါ၊ ပြန်
တွေ့ရပြီဟာ’

‘အေးကွာ၊ ငါဆို အံ့ဩရော၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဒီလောက်
တူတာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး၊ ဒီကောင်နဲ့ ငါနဲ့ကလည်း ဟိုမှာတချိန်
ချိန်းပဲ၊ ဒါကြောင့် စဉ်းတော့စဉ်းစားမိသား၊ ရိုးကျော် ဘာလို့ ဒီလောက်
ပြောင်းလဲသွားပါလိမ့်လို့’

‘ဟား... ဟား... ဦးကြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို အမှုန့်ကြိတ်
ချင်နေမှာပဲနော်’

‘ဟာ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာပါလိမ့် ဟေ့ကောင်ရာ၊ စိန်
ညက်ညက်ချေပြီး နေ့တိုင်းကို ဆယ်ပေါင်တူနဲ့ကို ထုချင်နေတာ’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား’

‘အေးကွယ်၊ မသေကောင်းမပျောက်ကောင်း ငါ့သားလေးနဲ့
ကံကောင်းလို့ ပြန်တွေ့ရတာပေါ့’

‘ဒီထက် ကံကောင်းတာတွေရှိသေးတယ်၊ ကျုပ်ကတော့ ဟို
ဓားပြကောင် ဆိုးပေကိုတောင် ကျေးဇူးတင်ချင်နေတာ’

‘အလိုတော် ဘုရား ဘုရား၊ နင့်ကိုသတ်မလို့လုပ်တဲ့ သူကို
တောင် နင်က ကျေးဇူးရှင်နေရာမှာ ထားဦးမလို့လား’

‘ဒါပေါ့ အမေရာ၊ ကျုပ်ဘာလို့ ဒီလိုပြောတယ်ဆိုတာ အမေ
ကို ကျုပ်မကြာခင် လက်တွေ့ပြမှာပေါ့ဗျ’

*

ရွှေစာရံဘုရားရဲ့ ဆွဲလည်းသံလေးများက သာယာနာပျော်
ဖွယ်ရာပင် ရှိလှသည်။

လူကြီးတွေဖြစ်တဲ့ ဦးစိန်ခိုင်၊ ဒေါ်တင်လေးနဲ့ ဒေါ်ရိုးလှဖြူ
တို့ကတော့ မြို့ရောက်တုန်းမှာ ဘုရားကို အားပါးတရ လှည့်ပတ်ပူဇော်
နေကြတယ်။

ရိုးကျော်နဲ့ ဂေါက်တေးမတို့ကတော့ တန်းဆောင်းတစ်ခုရဲ့
အုတ်ခုံလှေခါးရင်းလေးမှာထိုင်နေရင်း...

‘ရိုးကျော်... နင် ဟိုတစ်ခါ ခေါ်စာပစ်တဲ့ညက ကိစ္စကို
အစ်ကိုလင်းမောင်ကို မပြောလိုက်နဲ့နော်’

‘ဟာ... ငါပြောပြီးသွားပြီဟာ’

‘အဲဒီမှာ လဲသေလိုက်၊ တောက်... နင့်ကိုငါ ဒီလိုလျှောက်

ပြောလိမ့်မယ်လို့ကို ထင်မထားတာ အကောင်ရဲ့’

‘ငါ ဘယ်မှလျှောက်မပြောပါဘူးဟာ၊ သူတို့ရဲ့စခန်းမှာ ခေါ်လာတုန်းကမှ ထိုင်ပြီးပြောတာပါ’

‘သွားပါပြီ၊ သွားပါပြီ၊ ငါ့မဟာအရှက်တော်ကွဲပါပြီတော်၊ ဒါကြောင့် ဆိုးပေလူဆိုးဖမ်းမယ်ဆိုပြီး သူထွက်သွားတာကို၊ နင် သိပ်ယုတ်မာတယ် ရိုးကျော်’

‘ဟ... အဖြစ်အပျက်အကုန်ပြောရမှာလေ၊ ငါက ဒါကို ချန်ထားလို့ရမလား၊ ဒါမှ နင့်အိမ်ကို ဟိုဓားပြဆိုးပေ ရောက်နေပုံကို ပြောလို့ရမှာပေါ့ဟ’

‘အေး... ပြောပြော၊ သေအောင်သာပြော၊ ငါတော့ ဒီတစ်သက် ယောက်ျားရမှာမဟုတ်တော့ပါဘူး၊ နင့်ကိုလည်း ငါ ဘယ်တော့မှ မယူဘူးမှတ်’

‘အဟတ်... သနားတယ်၊ ငါကလည်း နင့်ကိုမယူသေးဘူး၊ အဝေးကြီး၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဇီးကွက်ပဲရှိတယ်’

‘လာပြန်ပြီလား၊ ဒီဇီးကွက်တွေ၊ လဒတွေ၊ ငါမသိဘူး၊ နင် ရှိနေသလို ငါတော့ ဒီတစ်သက် ကျိုးလန့်စာစားနေရတော့မှာပါပဲ၊ နင် ဟိုဓားပြသတ်လို့သေလိုက်ပါတော့လားဟာ’

‘ဟ... ဘလိုင်းချည်းပါလား၊ နင်သေပါလား၊ ငါက ငါမြင်တာ ငါပြောတာ၊ နင်နဂိုကတည်းက ဘောင်းဘီလေးဘာလေး ဝတ်လာပေါ့ဟ’

‘ဟဲ့... မသိလို့ပေါ့ သေနာရဲ့၊ နင် အဲသလို ပြောတော့ အစ်ကိုလင်းမောင်က ဘာပြောလဲဟင်’

‘ကောင်းတယ်တဲ့၊ ဘယ်လိုပုံစံလဲဆိုတာ မင်း သေသေချာချာ မကြည့်လိုက်ဘူးလားတဲ့’

‘သေချင်းဆိုးက... နာ... တွေ... အဲဒီတော့ နင်က ဘာ ပြောလိုက်သလဲ’

‘မဲမဲ... မဲမဲနဲ့လို့’

‘တော်ပါတော့၊ အဲဒီမဲမဲက မပြီးနိုင်ဘူး၊ ငါနော် သေသာ သေလိုက်ချင်တယ်’

‘ငါကတော့ လျော့လျော့ပေါ့ပေါ့ ပြောလိုက်ပါတယ်ဟာ၊ နင်နဲ့ ငါက သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ’

‘ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲဟင်’

‘လရောင်က ထိုးနေတော့ ခြေသလုံးတို့၊ ပေါင်ရင်းတို့မှာ လည်း အနာတွေနဲ့လို့၊ ပြည်ရည်တွေကလည်း ထွက်တဲ့ဟာက ထွက်’

‘သေချင်းဆိုး၊ မသာ၊ ကာလနာ၊ ကဲဟာ... ကဲဟာ’

ဂေါက်တေးမက ရိုးကျော်ကို အားပါးတရ ပယ်ပယ်နယ်နယ် ကို ရိုက်နှက်နေပါတော့တယ်။

‘ဟဲ... ဟဲ... နင်နော် ဂေါက်တေးမ လွန်မယ်၊ ငါက သိပ်သည်းခံတတ်တာ မဟုတ်ဘူး’

‘သည်းမခံတော့ ဘာလုပ်ချင်လဲဟဲ့၊ နင့်ကို သတ်ကိုပစ်ချင် နေတာ၊ ဒါမှ ငါတစ်သက်လုံး စိတ်ချမ်းသာမှာ’

ရိုးကျော်က တန်ဆောင်းပေါ် ပြေးတက်ပြီး တန်ဆောင်းတိုင် လုံးတွေကို ပတ်ပြေးနေတာ။

ဂေါက်တေးမကတော့ တကယ့်ကို ပေါက်ကွဲနေပါရော။ မေါက်ကွဲနေတဲ့ ဂေါက်တေးမကို ကြည့်ပြီး ရိုးကျော်ရယ်ချင်လာတာ ပေါ့။

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဂေါက်တေး... ဟား... ဟား... မ... နင် လွန်မယ်နော် ဟား... ဟား...’

၁၆၀

ချစ်များရှင်

‘အေး... နင်ကတော့ ရယ်နိုင်နေသေးတာပေါ့၊ တွေ့မယ်
မိလို့ကတော့ နင်ကိုဖြတ်ပစ်မှာ’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... အလကား ပြောတာပါ
ဟာ၊ နင့်ကို နောက်တာပါဟ’

‘ဘာနောက်တာလဲ’

‘ငါ ဗိုလ်ကြီးကို ဘာမှမပြောပါဘူးဟာ’

‘တကယ်’

ဂေါက်တေးမ လိုက်နေရာကနေ တိုင်လုံးတစ်ဖက်မှရပ်ပြီး
မေးတယ်။

ရိုးကျော်ကလည်း တိုင်လုံးတစ်ဖက်မှာရပ်ပြီး...

‘တကယ်ပြောတာပါဟာ၊ ငါ မလိမ်ပါဘူး’

‘အဲဒါဆို နင်ပြောတာ ငါ့ကို အကုန်ပြန်ပြောပြ’

‘ဒီလိုဟာ၊ အဲဒီညက ကျွန်တော်လည်း မှောင်နေတော့ မဲမဲ
မဲမဲနဲ့ ဘာမှမြင်ရဖူးလို့ပြောတာ’

‘လာပြန်ပြီလား ဒီမဲမဲ’

‘ဪ... တကယ်ပါ၊ အဲဒါနဲ့ ဘယ်လိုပုံစံဆိုတာ မင်း
သေသေချာချာ မကြည့်လိုက်ဘူးလားတဲ့၊ ငါက ကျွန်တော် မမြင်ရ
ဖူးလို့ မှောင်နေတော့ မဲမဲပဲ တွေ့ရတာလို့ ပြောလိုက်တာပါ’

‘နင် ငါ့ကို မညာနဲ့နော်’

‘အေးပါဟာ’

‘ဒါဆို ခုနက ပေါင်ရင်းမှာအနာတွေနဲ့ဆိုတာကရော’

‘ဟဲ... ဟဲ... နင့်မှာရှိတယ် မဟုတ်လား’

‘အေး... ရှိတယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဝဲပေါက်တာ ပျောက်ကုန်
လို့ အမာရွတ်ပဲ ကျန်တော့တဲ့ဟာကို နင်က ပြည်တွေ ဘာတွေနဲ့လို့

မှူးတ

၁၆၁

မဟုတ်တမ်းတရားလျှောက်ပြောတာ မဟုတ်လား’

‘မပြောပါဘူးဟာ၊ နင့်ကို နောက်တာပါ၊ ငါ နင့်ပေါင်ရင်းမှာ
အနာရှိတယ်ဆိုတာ ခုနင်ဝန်ခံမှ သိတာ’

‘တော်တော့’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ငါကြည့်တုန်းက မြင်မှမမြင်ပဲ၊ ငါအစီက
မြင်တာက မဲမဲ... မဲမဲ’

‘လာပြန်ပြီ ဒီမဲမဲ၊ မဲလို့ကို မပြီးနိုင်ဘူး၊ သေနာကောင်
နင့်ကို သတ်ပြီး အဲဒီလို မဲသွားအောင် စီးပစ်မယ် လာထား’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား’

BURMESE
CLASSIC
.com

အခန်း(၁၇)

ဖီးကွက်မ ပိုက်ကိုဖော်နေရပေမယ့် စိတ်ကတော့ တယ်ပါ လှတယ်မဟုတ်ဘူး။ ရိုးကျော် (ခေါ်) ရာမကို ရဲအုပ်လင်းမောင်တို့ ခေါ်သွားကတည်းက သူမခမျာ မအိပ်နိုင်မစားနိုင်ရှာပေါ့။

‘လွမ်းလိုက်တာ ကိုရိုးကျော်ရယ်၊ အမျိုးတော်ချင်တာတောင် ရှင်ပြန်မလာတော့ပါလားတော်’

ခုလည်း ဖီးဖီးအဘနဲ့အတူ ငါးဖမ်းပိုက်တွေ ဖော်နေပြန်ပြီ။ ကိုရိုးကျော်ရေ၊ ငါးဖမ်းပိုက်တွေဖော်တိုင်း ရှင်ကို သတိရမိတာက ဟောဒီက ဖီးဖီးပါ ရှင်ရယ်။

‘သမီးရေ... မြန်မြန်ဖော်ဟေ့၊ ဒီနေ့ ငါးအရကောင်းတယ်၊ စောစောပြန်ပြီး ငါးတချို့ ငါးခြောက်လွမ်းရအောင်’

‘အဘ သဘောပဲလေ’

အဘအသံကြားမှ ဖီးကွက်မ သတိပြန်ဝင်လာပြီး လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ ငါးဖမ်းပိုက်ကို အမြန်ဆွဲတင်ရတာ။

‘ဟယ်တော့ ဆွဲလို့လည်း မရပါလား၊ အဘရေ လာလုပ်ပါ ဦး’

ပိုက်က တစ်ခုခုနဲ့ပဲ ငြိနေသလားမသိ။ ဆွဲလို့မရတာနဲ့ ဖီးကွက်မ သူ့အဘကို အကူအညီလှမ်းတောင်းရတာပေါ့။ ဦးမောင်ပိုက် လည်း လှော်တက်ကိုချပြီး သမီးဖြစ်သူ ဖီးကွက်မနားကို လျှောက်လာ ပြီး ပိုက်ကိုကူဆွဲလိုက်မှ ငါးတွေအပြည့်နဲ့ ပေါ်လာတာ’

ဖီးကွက်မလည်း ငါးတွေကိုမြင်ပြီး အားတက်သွားတာနဲ့ ပိုက် ကို အသားကုန်ဆွဲတင်လိုက်တော့မှ ပိုက်ထဲက လက်တစ်ဖက် ထွက် လာပြီး သူမလက်ကိုဆွဲထားတာကို ခံလိုက်ရတာ။

‘အောင်မလေးတော့’

လို့ ဖီးကွက်မ ရုတ်တရက် လန်ပြီးအော်လိုက်တာ။ ပြီးတော့ သူမလက်ကို ဆွဲထားတဲ့လက်တစ်ဖက်ကိုကြည့်ပြီး

‘အဘရေ... လူတော့ လူ... လူပါလာပြန်ပြီ’

ဖီးကွက်မက သူမလက်ကိုဆွဲထားတဲ့ လက်တစ်ဖက်ရဲ့ လက် ကောက်ဝတ်ကို ပြန်ကိုင် တစ်ဖက်ကလည်း ပိုက်ကိုမပြီး အားကုန်ဆွဲ တင်လိုက်တော့မှ လူရော ငါးတွေရော လှေပေါ်ကို ရောက်သွားတော့ တာ။

‘ဟင်’

‘ဘယ်သူလဲ သမီးရေ၊ ရေသူထီးပဲလား၊ ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့ပုဆိုးအပိုမပါဘူးနော်’

‘အို... အဘကလည်း ခုအကုန်ပါတယ်၊ အထီး... အထီး’

‘ဪ... အကုန်ပါလို့ သမီးက အထီးမှန်းသိတာကိုး’

‘ဟာ... အဘကလည်း ဘာပြောမှန်းလည်းမသိဘူး၊ အဘ က ပုဆိုးအပိုမပါဘူးဆိုလို့ ပြောတာပါ၊ ဘောင်းဘီနဲ့ အင်္ကျီနဲ့ အကုန် ပါတယ်လို့ ပြောတာ’

‘ဪ... မှန်း ငါကြည့်စမ်းမယ်’

ဦးမောင်ပိုက်က ဇီးကွက်မကို ကျော်ပြီး ကဲကြည့်လိုက်တာ ပေါ့။ ခေါင်းက တစ်ဖက်ခပ်စောင်းစောင်းအနေအထားနဲ့ ရေထဲက ပါလာတဲ့လူကိုတွေ့လိုက်ရတော့...

‘ဟင်’

‘ကိုရိုးကျော် အဲ... ကိုရာမလေ’

‘ဟုတ်ပါ၊ ဒီတစ်ခါတော့ အဝတ်ပါလွှမ်းလာတာဆိုတော့ တကယ်များ သေနေပြီလား မသိဘူး သမီးရယ်’

‘အို... အဘကလည်း နမိတ်မရှိ နမာမရှိနဲ့၊ မေ့နေတာပါ အဘရဲ့၊ ကဲ... လှေကို မြန်မြန်လှော်ပါဦး၊ အချိန်ရှိတုန်း သတိပြန်ရ အောင် ပြုစုရဦးမယ်’

‘အေးပါ... ပြုစုပါ၊ အဘလည်း ပေါက်ပြီးသား၊ သမီး ဒီသူငယ်ကို ပြုစုချင်နေတာ’

‘အို... အဘနော်၊ သမီးကို လာနောက်မနေနဲ့’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...’

ဦးမောင်ပိုက်က ကျိုးနေတဲ့ သွားကြားတွေထဲက လေထွက်တဲ့ အထိ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ပြီး လှေကို အားကုန်လှော်နေတော့ တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ရွာရဲ့ကမ်းစပ်ကိုရောက်လည်းလာရော ဇီးကွက်မက အရင်ဆင်းပြီး ရေထဲကနေ လှေကိုကမ်းစပ်ကိုဆွဲယူ ပြီးတော့ ရိုးကျော် ကို မနိုင်မနင်းဆွဲပြီး ကမ်းစပ်ကိုတင်ရတယ်။ ဦးမောင်ပိုက်ကတော့ လှေထဲမှာရှိတဲ့ ပိုက်တွေနဲ့ ငါးတွေကို အကုန်သိမ်းကြုံးသယ်တာပေါ့။

‘ကဲ... သမီး အဘသွားနှင့်မယ်၊ ရွာထဲက သမီးသူငယ်ချင်း တွေကို လွှတ်လိုက်မယ်နော်၊ ဒီသူငယ်ကို သယ်ဖို့လေ’

ဇီးကွက်မ သူ့အဘကို စကားပင် ပြန်မပြောနိုင်ရှာဘူး။

ရိုးကျော် သတိရအောင် ပြုစုနေရတာ။ ရေတွေ အန်ထွက်လာအောင် ရင်ဘတ်ကို ဖိချဲ့၊ လူကို မှောက်ခုံလုပ်ပေါ့။ ရိုးကျော် ပါးစပ်ထဲက ရေတွေ တဝါဝါနဲ့ အန်ထွက်လာတယ်။ ပြီးတော့မှ သူမ ကြားဖူး နားဝရှိသလို ရိုးကျော်ပါးစပ်ကိုဟပြီး သူမနှုတ်ခမ်းနဲ့ လေတွေကို မှုတ်သွင်းလိုက် စုပ်ယူလိုက် လုပ်နေရတာပေါ့။

တစ်ခါတော့ ရိုးကျော် နှုတ်ခမ်းကိုဟပြီး သူမနှုတ်ခမ်းနဲ့ လေမှုတ်အသွင်းမှာ မထင်မှတ်ဘဲ ရိုးကျော်ရဲ့လက်နှစ်ဖက်က သူမကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားတာကို ခံလိုက်ရတယ်။

‘အို’

သူမ အတင်းရုန်းကန်ပေမယ့် မရဘူး။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ပေါ့။ ဇီးကွက်မ ရိုးကျော်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာ ကြီးက ပြုံးပြီးပြီးနဲ့...

‘အဲတော့... သွား ကိုရိုးကျော် မကောင်းဘူး’

လို့ပြောပြီး ရိုးကျော်ရဲ့ ရင်ဘတ်ပေါ်ကို သူ့မျက်နှာလေးကို ကပ်ထားလိုက်တော့တာပေါ့။